

**Μια απλή ιδέα...
 Ένα καλό σχέδιο...
 Αποφασιστική Βράση...**

Ο αποκλεισμός έσπασε.
 Συζητάμε για τα επόμενα βήματα

**Δευτέρα, 13/10, 7:30μμ
 ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (κτίριο Γκίνη)**

✦ Προβολή ταινίας: «Gaza on my mind»
 ✦ Συζήτηση με τα μέλη της ελληνικής αποστολής

FREE GAZA MOVEMENT

**Εξανεμίζονται
 τα αποθεματικά
 των Ταμείων**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Διαγωνισμός
 πτωχοκομείου
 από κυβέρνηση
 και
 αντιπολίτευση**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Η εργατική τάξη
 στις μλόπετρες
 της κρίσης**

ΣΕΛΙΔΑ 5

**Ecofin:
 «Μπούκωμα»
 στους τραπεζίτες,
 σκληρή λιτότητα
 για τους
 εργαζόμενους**

ΣΕΛΙΔΑ 9

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 2009

**Παίρνουν και
 τα ρέστα**

**● Για να βολέψουν τραπεζίτες
 και λοιπούς καπιταλιστές**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

11/10: Ημέρα μείωσης ζημιών από φυσικές καταστροφές Παναμάς: Ημέρα επανάστασης (1968), Δυτική Σαμόα: Εθνική γιορτή 11/10/1945: Αρχή κινεζικού εμφυλίου (Chiang Kai-Shek εναντίον Mao Tse-Tung) 11/10/1995: Ο προφυλακισμένος Κώστας Καλαρέμας αρχίζει απεργία πείνας 12/10: Ημέρα κατά της πείνας, Ευρωπαϊκή ημέρα ραδιοφωνίας, ημέρα αλληλεγγύης στους ιθαγενείς λαούς, ημέρα κατά της αρθρίτιδας, ημέρα όρασης, Ισπανία: Εθνική γιορτή, Σουδάν: Επέτειος δημοκρατίας, ΗΠΑ: Ημέρα Κολόμβου (1492) 12/10/1969: Εκρηξη βόμβας στο ξενοδοχείο Γαλαξίας (Ακαδημίας), κατάλυμα αμερικανών αξιωματικών 12/10/1920: Θάνατος βασιλιά Αλεξάνδρου (από δάγκωμα πιθήκου) 12/10/1944: Απελευθέρωση Αθήνας μετά από 42 μήνες γερμανικής κατοχής 12/10/1953: Συμφωνία ΗΠΑ-Ελλάδας για εγκατάσταση βάσεων 13/10: Ημέρα αυγού 13/10/1969: Εκρηξη βόμβας (ΚΕΑ) στα γραφεία της ένωσης σιδηροδρομικών 13/10/1923: Η Αγκυρα πρωτεύουσα της Τουρκίας 13/10/1925: Γέννηση Margaret Thatcher (Margaret Hilda Roberts) 13/10/1999: Η Γερουσία των ΗΠΑ αρνείται επικύρωση συνθήκης για πλήρη απαγόρευση των πυρηνικών, θέτοντας σε κίνδυνο την ασφάλεια του πλανήτη 13/10/1792: Θεμελίωση Λευκού Οίκου (George Washington) 14/10: Ημέρα τυποποίησης 14/10/1976: Βόμβα προξένησε σημαντικές καταστροφές σε καταστήματα της εταιρίας Siemens στην Μιχαλακοπούλου (Λίσια) και σε αποθήκη της στον Κηφισό 14/10/1944: Ο Βρετανικός στρατός αποβιβάζεται στον Πειραιά και εισέρχεται στην Αθήνα 14/10/1944: Αυτοκτονία Erwin Rommel 15/10: Ημέρα λευκού μπαστουλιού 15/10/1867: Γάμος Γεωργίου Α' με τη ρωσίδα πριγκίπισσα Ολγα (Πετρούπολη) 15/10/1917: Εκτέλεση Mata Hari 15/10/1945: Εκτέλεση πρώην πρωθυπουργού Γαλλίας Pierre Laval 15/10/1946: Αυτοκτονία φυλακισμένου ναζί Hermann Goering 16/10: Ημέρα διατροφής, ημέρα κατά παθήσεων σπονδυλικής στήλης, Τζαμάικα: Ημέρα εθνικών ηρώων 16/10/1793: Αποκεφαλισμός Μαρίας Αντουανέττας και του συζύγου της Λουδοβίκου 16ου από γάλλους επαναστάτες 16/10/1934: Ο Μάο τσε Τουνγκ ξεκινά την «μεγάλη πορεία» για το Πεκίνο 16/10/1977: Εμπρησμός γραφείων «Αυγής» από νεοφασίστες 16/10/1970: Ο Anwar Sadat εκλέγεται πρόεδρος της Αιγύπτου 17/10: Ημέρα για εξάλειψη της φτώχειας, ημέρα μουσικολογικών τραυμάτων, Μαλάουι: Ημέρα μητέρας 17/10/1974: Ίδρυση ΟΝΝΕΔ 17/10/1977: Δυτικογερμανοί κομάντος σκοτώνουν τέσσαρις άραβες αεροπειρατές στο Μογκαντίσου (Σομαλία) που απαιτούσαν απελευθέρωση όλων των φυλακισμένων της ομάδας Baader-Meinhof 17/10/322 π.Χ: Αυτοκτονεί με δηλητήριο ο Δημοσθένης 17/10/1997: Τα οστά του Τσε Γκεβάρα μεταφέρονται και ενταφιάζονται στη Santa Clara (Κούβα), τριάντα χρόνια μετά την εκτέλεσή του στη Βολιβία.

● Τεράστιος, γίγαντας ο Δαϊλάκης, αποτελεί πλέον το απόλυτο πουλέν της στήλης ●●● Οχι μόνο μίλησε με γνήσια αλογομυρική γλώσσα, παρομοιάζοντας τον Καραμανλή με καθαρόαιμο που το κρατάνε οι σταβλάρχες (πρέπει να 'χει πάει πολλές φορές στον κουβά ο άνθρωπος) ●●● Αλλά βγαίνοντας από τη Βουλή φώναξε τον πρώτο λαχειοπώλη και του πήρε καναδυό σειρές, γιατί «σήμερα είναι η τυχερή μου μέρα» ●●● Κι αυτά που λένε οι άλλοι δεξιόι, για αλκοόλ και Στέλλα Μπεζεντάκου, τίτλοι τιμής είναι για τον γίγαντα Δαϊλάκη ●●● Δηλαδή, ο Πανίκας τους αρέσει, ο Σταύρος όχι; ●●● Δεν άκουσαν, άραγε, τη δήλωση που έκανε η Στέλλα σχετικά με την τύχη της κυβέρνησης; ●●● Μια καθαρή πολιτική δήλωση που ξεκαθάρισε τα πράγματα ●●● Το καλύτερο το διαβάσαμε στο «Ποντίκι» ●●● Προεκλογικό γκάλοπ στη Δράμα έβγαξε το Δαϊλάκη τελευταίο σε σταυρούς ●●● «Τι ώρα κάνατε τη δημοσκόπηση;», ρώτησε ο δικός μας ●●● Όταν του είπαν ότι βγήκαν στην αγορά

γύρω στις 10 το πρωί, τους έστειλε αδιάβαστους ●●● «Α, καλά, οι δικόι μου είναι ξενύχτηδες και βγαίνουν για καφέ μετά το μεσημέρι!» ●●● Και βέβαια, στις πραγματικές κάλπες σάρωσε ●●● Τη σκόνη του έφαγαν Παπαδόπουλος και Τζίμας ●●● Κι αφού τους έκανε άνω-κάτω, έκανε την τελευταία στιγμή μια ντριπλα α'λα Ροναλντίνιο και τους ξανάστειλε ●●● Ζήτησε συγνώμη, χωρίς να πάρει πίσω τίποτα απ' αυτά που είπε ●●● Κι αυτοί δεν τόλμησαν να πάρουν την παραίτηση που έθεσε στη διάθεσή τους ●●● Μιλάμε ότι το άτομο είναι άπαιχτο

●●● Εξω οι σοβαροφάνεις από την πολιτική, μέσα τα γνήσια λαϊκά παιδιά σαν το Σταύρακα ●●● Είναι δηλαδή καλύτερη η σιγανοπαπαδιά ο Θεοδωρής, το κολλητάρι του Εφραίμ, που έχει χάσει το λογαριασμό στις βίλες ●●● Ο Σταύρος τα τρώει στα γαβγαζιδικά, δεν τα κάνει ντουβάρια, αλουμίνια και πέργκολες ●●● Εμείς μάλιστα θα προτεινάμε στο δάμαλο να μη προσπεράσει εύκολα την περίπωση της Στέλλας ●●● Καταρχάς, διαθέτει τα ίδια «προσόντα» με την Τσιτσιολίνα ●●● Δεύτερο, κάνει «γκελ» στη νέα γενιά του μεσαίου χώρου ●●● Τρίτο,

μπορεί να κρατήσει «ακμαία» την κυβερνηση ●●● Να ξεπεράσει τη «φυσιολογική κόπωση», που λένε και οι «έγκυροι πολιτικοί αναλυτές» ●●● Τέταρτο και τελευταίο, δε χρειάζεται να «κάψει» μια έδρα στο Επικρατείας ●●● Την ξαμολάει στην αχανή Β' Αθηνών και παίρνουν φωτιά τα ταιμμένα ●●● Εμείς ρίχνουμε την ιδέα και ελπίζουμε να μην τον «κρατήσουν» πάλι οι «σταβλάρχες» ●●● Και μην ακούσω για απαξίωση του κοινοβουλευτισμού και άλλα τέτοια... ροζ ●●● Το μεγαλύτερο μπουρδέλο, όπως λέει το γνωστό σύνθημα, πρέπει επιτέλους να αντιστοιχίσει το περιεχόμενο με τη μορφή ●●● «Δεν πρέπει ούτε να αγνοούμε ούτε να υποτιμούμε τον Καραμανλή», δήλωσε ο Μπένι ●●● «Για μένα ο Καραμανλής τελείωσε», είχε δηλώσει προ μηνός ο Γιωργάκης ●●● Αντε τώρα να βγάλουν άκρη οι Πασόκοι ●●● Και τι να πούμε για τους Συν/συριζαίους που κάθε μέρα διαβάζουν και ακούνε καμιά δεκαριά διαφορετικές δηλώσεις για τη συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ ●●● Ζόρια που τραβάνε οι οπαδοί του κυβερνητισμού ●

◆ Κεντρική Επιτροπή, κυβερνητική επιτροπή, υπουργικό συμβούλιο, ΟΝΝΕΔ, Κοινοβουλευτική Ομάδα, όλες με τη σειρά τις πέρασε ο Καραμανλής εκφωνώντας το ίδιο λογύδριο με τον τίτλο «είμαι ο πρωθυπουργός, είμαι τσαμπουκάς και δεν καταλαβαίνω τίποτα». Τώρα που τελείωσαν τα κομματικά όργανα, δεν τραβάει κι ένα γεύμα στου Μπαϊρακτάρη, για να τα ξαναβάλει με τους «νταβατζήδες»; Εμείς μια ιδέα ρίχνουμε...

◆ Λένε οι Πασόκοι για τον Τσίπρα, μελετώντας «τας γραφάς», δηλαδή τις δημοσκοπήσεις: όσο καιρό το παιχνίδι γινόταν με την εικόνα του (νέος, ωραίος, ασυνήθιστος, γενικά φρέσκος), τα ποσοστά του ανέβαιναν. Τώρα που έχει δοκιμαστεί στην άσκηση πολιτι-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

κής, τα ποσοστά του πέφτουν. Επειδή το λένε οι Πασόκοι, δε σημαίνει ότι είναι λάθος. Αλλωστε, από αυτή την εφημερίδα ο κ. Τσίπρας έχει αποκληθεί, πολύ νωρίς, ο κύριος τίποτα της ανανεωτικής αριστεράς.

◆ Αγρια μάχη μεταξύ συγκροτήματος Αντένα και Μητσοτακαϊκού. Ο λόγος; Το Μητσοτακαϊκό θέλει να γκρεμίσει τον Κυριακού από την προεδρία της ελληνικής Επιτροπής Ολυμπιακών Αγώνων και να βάλει εκεί το σύζυγο της Ντόρας, Ισ. Κούβελο. Περιμένουμε με περιέργεια να δούμε την κατάληξη. Γιατί ο Κυριακού και δύναμη έχει και σκληρό καρύδι είναι. Ούτε ψύλλος στον κόρ-

φο του Καραμανλή, που αισθάνεται σαν... βάτραχος που κοντεύουν να τον τσαλαπατήσουν οι ιπποπόταμοι.

◆ Δεν πήγε ο Σωκράτης, έστειλε όμως το γιο του. Και οι ηγέτες του Περιεσού τον δέχτηκαν με ανοιχτές αγκάλες. Δέχτηκαν τον εκπρόσωπο μιας από τις μεγαλύτερες και σκληρότερες καπιταλιστικές φαμίλιες, σε εκδήλωση τιμής προς τον κομμουνιστή Πέτρο Κόκκαλη, έναν άνθρωπο που εγκατέλειψε μια καριέρα (γιατρός-πανεπιστημιακός) και μια άνετη αστική ζωή και βγήκε ανάρτη στο βουνό, μόνο και μόνο επειδή ο ιδρυτής αυτής της καπιταλιστικής φαμίλιας έτυχε να 'ναι

γιος του. Τέτοια είναι η ξεφτίλα τους...

◆ Καμαρώνει το «Πριν» διότι δεν δημοσίευσε (εν αντιθέσει με «Αυγή», «Εποχή» και «Ριζοσπάστη», όπως γράφει) την πληρωμένη καταχώρηση του υπουργείου Μεταφορών για την Ολυμπιακή. Λέει όχι-όπως γράφει- σε

διαφημίσεις που έχουν «ένα τελείως αντιδραστικό περιεχόμενο». Λίγη, ντροπή δεν θα έβλαπτε, αγαπητοί. Με τη λογική του «ολίγον έγκυος» πάτε να πείσετε τον κόσμο σας; Υπάρχει κρατική διαφήμιση με «τελείως αντιδραστικό» και με απλώς «αντιδραστικό» περιεχόμενο; Και μη μας πείτε ότι δεν βγαίνετε στην έκδοση. Εμείς (και όχι μόνο εμείς) πώς τα καταφέρνουμε και βγαίνουμε; Αν θέλετε, ευχαρίστως να σας δείξουμε τον τρόπο...

◆ Παυλόπουλος, Βενιζέλος και Αλαβάνος εμφανίστηκαν (σε παρουσίαση βιβλίου) απολύτως ομοιούμενοι στην εθνικιστική γραμμή για το «Μακεδονικό». Ολοι τους!

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Και για του χρόνου προβλέπεται σημαντική αύξηση του διαθέσιμου εισοδήματος των νοικοκυριών, άρα και της κατανάλωσης - και λόγω της εισοδηματικής πολιτικής, αλλά και λόγω της πολιτικής της μείωσης των φορολογικών συντελεστών για τα φυσικά πρόσωπα. Άρα, υπάρχουν στοιχεία στον προϋπολογισμό τα οποία ευνοούν την οικονομική δραστηριότητα.

Γιώργος Αλογοσκούφης

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Το κράτος επιστρέφει στον χώρο της οικονομίας με τις ευλογίες των δικτών του - αυτό είναι το μήνυμα που εκπέμπεται στην Ευρώπη έπειτα από τις κρατικοποιήσεις τραπεζών στο Βελγιο, την Ολλανδία, το Λουξεμβούργο και τη Βρετανία, ύστερα από την κρατική επιχορήγηση σε γερμανική τράπεζα.

Κόσμος του Επενδυτή
Είμαι εξαιρετικά ευτυχής που συναντώ τον φίλο μου, ηγέτη

του ΠΑΣΟΚ, διότι πιστεύω ότι υπό τις παρούσες συνθήκες, την παγκόσμια οικονομική κρίση, αποδεικνύει πραγματικά ότι οι αξίες της Αριστεράς επιστρατεύονται σήμερα για να δώσουν μία λύση σε αυτή την κρίση.

Σεγκολέν Ρουαγιαλ

Οι Ιερές Μονές έχουν διατηρηθεί στην υπερχλιετή ιστορία τους με τις περιουσίες που τις επιρόκισαν οι αείμνηστοι κλητόρες τους και με τις δωρεές

των ευλαβών πιστών. Τις περιουσίες αυτές που μας κληροδότησε η Ιστορία υποχρεώμεθα να διαχειριστούμε επί προφανεί ωφελεία των Ιερών Μονών όπως διαλαμβάνει ο νόμος.

Μονή Βατοπεδίου

Τα σχόλια που ακούγονται και γράφονται τις τελευταίες μέρες για τους Ιρλανδούς είναι τα περισσότερα εχθρικά και μοχθηρά. Σαν να ήταν έγκλημα η απόφασή τους να εγγυηθούν στο ακέραιο (100%) τις οικονομίες των καταθετών που βρίσκονται στις Ιρλανδικές τράπε-

ζες. Ετσι -έγκλημα- χαρακτηρίζουν την Ιρλανδική απόφαση αυτοί που μας έχουν συνηθίσει να σώζουν με τα λεφτά των φορολογουμένων μονάχα τραπεζίτες.

Ρούσσοσ Βρανάς (Νέα)

Δεν «φυλλιάζεται» το υπουργείο Εμπορίου πως «κάτι» δεν πάει καλά, όταν βλέπει πως σε σύνολο 100.000 «κωδικών» προϊόντων της αγοράς, τους περίπου 15.000 τους διακινούν 39 εταιρείες, οι οποίες το τελευταίο διάστημα έχουν αλλάξει τιμές σε 4.578 και από αυτές

τις αλλαγές προέκυψαν αυξήσεις έως και 70% σε 4.434 προϊόντα και μειώσεις σε 144;

Θ. Οικονομόπουλος
(Καθημερινή)

Επειδή σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις το 2009 θα είναι εκλογική χρονιά - και δεν αναφερόμαστε στις ευρωεκλογές - το οικονομικό επιτελείο πρέπει να βρίσκεται σε διπλή επαγρύπνηση. Για να μην ενοκήψουν χαλάρωση και αθρόες παροχές με τα γνωστά επίχειρα για την οικονομία.

Ελεύθερος Τύπος

■ Κινήσεις πανικού...

Ο Δαϊλάκης ξανά στην ΚΟ της ΝΔ. Χωρίς να χρειαστεί να πάρει πίσω τίποτε απ' αυτά που δήλωσε για Ρουσόπουλο, Αγγελού και Ανδριανού (τους... σταβλάρχες που «κρατάνε» το... καθαρόαιμο άλογο «Καραμανλής»). Ο ίδιος είχε ζητήσει συγγνώμη από τον Καραμανλή την προηγούμενη Παρασκευή και του είπαν ότι εκτιμάται θετικά και να περιμένει. Μόλις όμως παρενέβη στην πολιτική σκηνή η πανίσχυρη πολιτική προσωπικότητα της Στέλλας Μπεζαντάκου, με την επιστολή της προς Καραμανλή και τη δήλωση ότι μάλλον πάμε για εκλογές, ο κύβος ερρίφθη. Νυχτιάτικα απεστάλη η επιστολή στον Σιούφα και ο Δαϊλάκης επέστρεψε στο στάβλο (συγγνώμη, στην ΚΟ της ΝΔ θέλαμε να γράψουμε, αλλά μας παρέσυραν οι αλογομυρικές παρομοιώσεις).

Την εποχή της κρίσης και της πολιτικής πτώσης της ΝΔ έμελλε να το δούμε κι αυτό. Μια περσόνα της «τρας τιβί» να παρεμβαίνει στο πολιτικό σκηνικό και να διαλέγεται με τον πρωθυπουργό. Πριν κάμποσα χρόνια είχαμε δει κάτι παρόμοιο, σε άλλη κλίμακα: όλα τα πρωτοκλασάτα στελέχη του ΠΑΣΟΚ να συνωστίζονται στον προθάλαμο της σομόν βίλας της Εκκλησίας και να επιδίδουν τα διαπιστευτήριά τους στη Δήμητρα Λιάνη, η οποία χρίστηκε μεγαλοστέλεχος του ΠΑΣΟΚ (μέχρι και «θέσεις για τον Κούντερα» της έγραφαν για να δημοσιευτούν με τ' όνομά της στο θεωρητικό περιοδικό του ΠΑΣΟΚ!). Από τη Μιμή φτάσαμε στη Στέλλα κι έχουμε ακόμα δρόμο.

Για να το σοβαρέσουμε, όμως, σημειώνουμε ότι αυτό που εμφανίστηκε ως τακτική «μαστίγιου και καρότου» από τον Καραμανλή (πάντα υπάρχουν πρόθυμα παπαγαλάκια, σπιζόμενα από το «σύστημα Ρουσόπουλου»), σε μας μοιάζει με άτακτη υποχώρηση. Ο Καραμανλής εμφανίστηκε «αυτοκριτικός» στην ΚΟ της ΝΔ: «Αναγνωρίζω ότι, στο διάστημα που πέρασε, χαλάρωσε η ομαδικότητα και ατόνησε η συνεργασία ανάμεσα στην κυβέρνηση και την κοινοβουλευτική μας ομάδα. Από σήμερα, δίνουμε νέα διάσταση στο πνεύμα της ομαδικότητας. Διαμορφώνουμε μια νέα, δυναμική συλλογικότητα. Θέλω να ακούω τις απόψεις, τις προτάσεις, τις εισηγήσεις σας. Η Κ.Ο. μας θα συνεδριάζει συχνότερα και με ειδική θεματολογία, έτσι ώστε να εξετάζουμε, όλοι μαζί, μείζονος σημασίας μεταρρυθμίσεις».

Αυτό σημαίνει ότι η επιδείξη τσαμπουκά με τη διαγραφή Δαϊλάκη δεν του βγήκε. Αυτό έδειξαν οι μετρήσεις που κάνουν συνεχώς οι γκαλοπατζήδες που εργάζονται για το Μαξίμου. Με τον κουρνιαχτό που έχει σηκώσει ο Ρουσόπουλος δεν κατάφερε να κρυφτεί. Η ίδια η κομματική βάση είχε ακούσει αρκετούς πριν το Δαϊλάκη να λένε το ίδιο. Ακόμη και πρωτοκλασάτους υπουργούς. Γιατί, λοιπόν, να την πληρώσει ένας τύπος που όντως είναι... καραμανλικότερος του Καραμανλή, προκειμένου να παραμείνει στο απυρόβλητο ένας άλλος που θεωρείται ξένο σώμα στην παράταξη και που το σύνολο των ΜΜΕ τον «δείχνει» ως «πλουτίσαντα» από την κυβερνητική του θητεία (άσε που το «υφάκι» και η «σηκωμένη μύτη» του δεν γουστάρουν σε κανέναν).

Η τακτική του Μαξίμου άλλαξε. Αντί για επιδείξη τσαμπουκά προς τους λεγόμενους «αντάρτες», η οποία εμπριέχει τον κίνδυνο να αναγκαστεί ο Καραμανλής να πάει σε εκλογές σε χρόνο που δε θα έχει επιλέξει ο ίδιος ή να βρεθεί όμηρος διαγραμμένων βουλευτών και –ακόμη χειρότερα– του Καρατζαφέρη, επιλέχτηκε η έξοδος του Καραμανλή από το «γαλάζιο πύργο», οι καθημερινές εμφανίσεις και δηλώσεις του για όσα σχετίζονται με την κρίση (φιλοτεχνείται έτσι η εικόνα του «ισχυρού πρωθυπουργού» που «συνομιλεί απευθείας με το λαό» και «εγγυάται» για τα πάντα) και ταυτόχρονα το κλείσιμο του ματιού προς το κομματικό επιτελείο, ότι εκεί κάπου στο τέλος του χρόνου με αρχή του επόμενου θα γίνει ανασχηματισμός και αρκετοί θα βολευτούν). Ενδεχομένως να δούμε και τον Ρουσόπουλο να μπαίνει στη μπάντα ή να στέλνεται σε κάποιο υπουργείο που δε θα είναι της πρώτης γραμμής (όπως είχε γίνει και με τον Βουλγαράκη, αλλά αυτός είχε τη... σκανδαλομαζώχτρα).

■ και αντιδραστικός φετιχισμός

Εκανε και άλλου τύπου «αυτοκριτική» ο Καραμανλής μιλώντας στην ΚΟ της ΝΔ: «Αναγνωρίζω ότι στην πορεία μας έγιναν και λάθη», δήλωσε. «Αναγνωρίζω ότι υπήρξαν καθυστερήσεις σε αναγκαίες μεταρρυθμίσεις». Έχουμε σημειώσει και άλλη φορά ότι η λέξη «μεταρρύθμιση» έχει μετατραπεί σε φετιχ. «Οι μεταρρυθμίσεις είναι αναγκαίες για να αυξάνεται ο παραγόμενος πλούτος και να μοιράζεται πιο δίκαια το κοινωνικό μείρισμα», είτε θρασύτατα ο Καραμανλής.

Οι εργαζόμενοι είδαν τον παραγόμενο πλούτο να αυξάνεται, μέσα από την εντατικοποίηση της εργασίας και την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, μέσα από την αύξηση της ανεργίας και την καθήλωση των μισθών και μεροκάματων. Είδαν τους πλούσιους να γίνονται πλουσιότεροι και τους φτωχούς να γίνονται φτωχότεροι. Είδαν τις επιχειρήσεις να σοδειάζουν υπερκέρδη και να τα αυξάνουν από χρόνο σε χρόνο με ποσοστά ακόμα και τρεις φορές πάνω από το 100%. Είδαν την κοινωνική τους ασφάλιση να ξαναμπαίνει στην κλίση του Προκρούστη και τις κρατικές κοινωνικές δαπάνες να πετσοκόβονται. Είδαν τους φόρους –και ειδικά την πιο αντιλαϊκή κατηγορία τους, τους έμμεσους φόρους– να τραβούν την ανηφόρα, όπως και τις τιμές των προϊόντων και υπηρεσιών να ακολουθούν τον ίδιο δρόμο, είτε πωλούνται από ιδιώτες καπιταλιστές είτε από το κράτος καπιταλιστή.

Αυτά είναι τα αποτελέσματα των μεταρρυθμίσεων (και αυτής) της κυβέρνησης, για τις οποίες ο Καραμανλής κάνει αυτοκριτική ότι δεν τις προχώρησε πιο γρήγορα. Μια αυτοκριτική που έχει ως αποδέκτη την πλουτοκρατία και την ίδια στιγμή απευθύνεται, επεξεργασμένη ως προπαγάνδα, στους εργαζόμενους.

Διαγωνισμός πτωχοκομείου

Σε διαγωνισμό εξαγγελιών για επιδόματα και πολιτικές πτωχοκομείου επιδίδονται κυβέρνηση και ΠΑΣΟΚ. Η πολιτική ατζέντα άλλαξε εντελώς την εβδομάδα που πέρασε. Το σκάνδαλο του Βατοπεδίου έφυγε από την πρώτη γραμμή της επικαιρότητας, η φιλολογία για το εσωκομματικό «αντάρτικο» στη ΝΔ υποχώρησε και τα φώτα εστιάζουν πλέον πάνω στις παρενέργειες της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης.

Μάταια προσπαθεί το ΠΑΣΟΚ να συνδέσει σκάνδαλα και τρέχουσα πολιτική. Όπως όλα δείχνουν, η κυβέρνηση έχει κάνει και τις παρασημαστικές κινήσεις που χρειάζονταν (οι «νταβατζήδες» πήραν κάτι απ' αυτά που ζητούσαν, αν όχι όλα) και έτσι κυριαρχεί αυτό που ο Καραμανλής ονόμασε «πραγματική πολιτική». Και μάλιστα, κυριαρχεί με τον τρόπο που θέλει η κυβέρνηση, καθώς το ΠΑΣΟΚ δε θέλει να ξεφύγει από τη γραμμή της «υπευθυνότητας» και έτσι είναι αναγκασμένο να κλαψουρίζει ότι η κυβέρνηση αντιγράφει τις ιδέες και τις προτάσεις του. Αυτό, όμως, ευνοεί την κυβέρνηση, γιατί δεν έχει επί της ουσίας αντιπολίτευση.

Τον οβολό του καταθέτει και ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, τα ηγετικά στελέχη του οποίου πήραν σβάρνα τα θεσμικά όργανα (ο Αλαβάνος στον Αλογοσκούφη, ο Τσίπρας στον Προβόπουλο) και καταθέτουν «θετικές προτάσεις» σε πνεύμα διαχείρισης της κρίσης. Οι προτάσεις αυτές, χωρίς να ξεφεύγουν από τη διαχειριστική λογική, πάνε πέρα από τη «στενή» πολιτική πτωχοκομείου που ακολουθεί η κυβέρνηση, όμως αυτό κάθε άλλο παρά ενοχλεί την κυβέρνηση. Σημασία γ' αυτή, σ' αυτή τη φάση, έχει πρώτο να ξεφύγει από τη σκανδαλολογία και την «εσωστρέφεια» και δεύτερο να ακούγονται προτάσεις διαχειριστικής λογικής, τις οποίες απορρίπτει επικαλούμενη το οικονομικό κόστος. Και στον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ τα κυβερνητικά στελέχη απαντούν όπως στο ΠΑΣΟΚ: πού θα βρείτε τα λεφτά; Πείτε μας το κόστος των προτάσεών σας. Από τη στιγμή που οι προτάσεις γίνονται σε θεσμικό επίπεδο, απευθύνονται στην κυβέρνηση χωρίς ν' ανοίγουν κοινω-

νικά μέτωπα, η κυβέρνηση δε μπορεί παρά να είναι ευχαριστημένη. Κοινοβουλευτική δημοκρατία έχουμε, δε μπορεί να απαιτήσει από την αντιπολίτευση να συμφωνεί μαζί της αυτοακυρώνοντας το ρόλο της.

Όμως, και η ηγεσία του Περιεσού, που δεν παίζει στο παιχνίδι των «θετικών προτάσεων» και ξεσκίζεται στην αντικαπιταλιστική καταγγελιολογία, για τη σταθερότητα του συστήματος δουλεύει, αφού στην πράξη δεν κάνει τίποτ' άλλο από το να ακολουθεί την πλειοψηφία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στις εθιμοτυπικές «τουφεκιές για την τιμή των όπλων», να κηρύσσει την αναποτελεσματικότητα του αγώνα και να προσπαθεί να υποτάξει κάθε αγωνιστική διάθεση στην εκλογική της στρατηγική. Ενισχύστε μας για ν' αλλάξουν οι συσχετισμοί και να υπάρξουν όροι για τη βελτίωση της ζωής των εργαζόμενων, είναι το «μότο» που χαρακτηρίζει τον «κόκκινο» λόγο. Γι' αυτό και η κυβέρνηση αντιμετωπίζει τον Περιεσό με συγκατάβαση και συμπάθεια. «Σέβομαι την άποψή σας, αλλά διαφωνώ», είναι η μόνη ατάκα με την οποία ξεκινά ο Καραμανλής κάθε φορά που απαντά στην κριτική του Περιεσού.

Το διαγωνισμό για την πολιτική πτωχοκομείου άνοιξε πρώτος ο Καραμανλής, στην προσπάθειά του να ξεφύγει από το στρίμωγμα του βατοπεδίου σκανδαλού και του εσωκομματικού μαλεβράσε. Εξήγγειλε τη χορήγηση επιδόματος θέρμανσης «σ' αυτούς που το 'χουν ανάγκη», μέσω του Ταμείου Κοινωνικής Συνοχής. Εξήγγειλε κάτι το οποίο πεισματικά αρνούνταν πέρυσι, όταν οι τιμές του πετρελαίου είχαν χτυπήσει ταβάνι. Αποκάσισε να περιορίσει σ' αυτό την ενεργοποίησή του «ταμείου καταπολέμησης της φτώχειας», που έχουμε χάσει τον αριθμό των εξαγγελιών του (το έχουν πρωτοανακοινώσει εδώ και πάνω από ενάμισι χρόνια). Ποιοι το έχουν ανάγκη; Δεν το προσδιόρισαν ακόμα, αλλά είναι βέβαιο ότι θα δώσουν κάποιο φιλανθρωπικό βοηθημάκι σε λίγες χιλιάδες οικογένειες, χρησιμοποιώντας εισοδηματικά κριτήρια χειρότερα και απ' αυτά του ΕΚΑΣ. Αλλωστε, για το Ταμείο αυτό, που υποτί-

θεται ότι θα προικίζονταν με 500 εκατ. ευρώ, έχουν εγγραφεί στον προϋπολογισμό του 2009 μόνο 100 εκατ. και δεν πρόκειται να εγγραφούν άλλα (αυτό είναι το μόνο βέβαιο, ενώ καθόλου βέβαιο δεν είναι ότι θα δαπανηθούν αυτά έστω τα 100 εκατ.). Γιατί επέλεξαν το επιδόμα θέρμανσης; Γιατί «πουλάει» προπαγανδιστικά. Εδώ και δυο τουλάχιστον χρόνια ασκείται κριτική στην κυβέρνηση από την αντιπολίτευση, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τον Τύπο για την άρνησή της να δώσει το επιδόμα θέρμανσης. Να, τώρα το δίνουμε, και μάλιστα σε μια δύσκολη οικονομική συγκυρία, γεγονός που αποδεικνύει την κοινωνική ευαισθησία της κυβέρνησης, που νοιάζεται πρωτίστως για το φτωχό σύμπόλιτό μας, απαντά ο κυβερνητικός προπαγανδιστικός μηχανισμός.

Ήταν τόσο εύστοχη αυτή η επιλογή που το ΠΑΣΟΚ αρχικά έπαθε... κολούμπρα. Αντιγράφετε το πρόγραμμά μας ήταν η μονότονη επωδός των στελεχών του τις πρώτες μέρες μετά την εξαγγελία Καραμανλή. Επειδή, όμως, κατάλαβαν πως αυτό δεν πιάνει έστωψαν το μυαλό τους και αποφάσισαν να πλειοδοτήσουν.

Βγήκε, λοιπόν, ο Γιωργάκης και πρότεινε, πέρα από το επιδόμα θέρμανσης, να δοθεί και επίδομα 1.000 ευρώ σε κάθε τετραμελή οικογένεια με εισόδημα έως 10.500 ευρώ. Αν διαιρέσετε το χιλιάριο με τις μέρες του χρόνου, θα φτάσετε στο... τεράστιο ποσό των 2,7 ευρώ τη μέρα για την οικογένεια ή των 68 λεπτών για κάθε μέλος της!

Η κυβέρνηση απάντησε με... λογαριασμούς: τόσο κοστίζει αυτό το μέτρο, το ΠΑΣΟΚ είναι ανεύθυνο, εμείς είμαστε υπεύθυνοι και κάνουμε κινήσεις στα όρια αντοχής του προϋπολογισμού. Αναμενόμενη αντίδραση που κανέναν δεν εξέπληξε. Αντίδραση που φέρνει το παιχνίδι εκεί που βολεύει τον Καραμανλή, αφού το ΠΑΣΟΚ δεν εισηγήθηκε την επιβολή κάποιας έκτακτης φορολογίας στο κεφάλαιο, ώστε να χρηματοδοτηθεί το φιλανθρωπικό βοηθημά που πρότεινε, αλλά περιορίστηκε να απαντήσει «ψηφίστε εμάς και θα βρούμε τα λεφτά, γιατί είμαστε ικανοί και όχι ανίκανοι όπως ο Καραμανλής και οι υπουργοί του».

Οι εργαζόμενοι δε χρειάζονται φιλανθρωπικά βοηθήματα (που μάλιστα θα τα πάρει ένα πολύ μικρό κομμάτι εξαθλιωμένων), αλλά τη δυνατότητα να ζουν στοιχειωδώς αξιοπρεπώς από το μισθό τους. Αυτή τη δυνατότητα καμιά κυβέρνηση δεν θα τους τη δώσει. Μπορούν να την κατακτήσουν μόνο με τον ταξικό τους αγώνα ενάντια στους καπιταλιστές-εργοδότες τους. Με τον ίδιο αγώνα μπορούν να αποσπάσουν από τις κυβερνήσεις μείωση των φορολογικών βαρών τους και αύξηση των κοινωνικών δαπανών, που αποτελούν γι' αυτούς έναν έμμεσο μισθό. Αν δεν κινηθούν σ' αυτή την κατεύθυνση, τότε θα περιοριστούν να βλέπουν τις κυβερνήσεις να μοιράζουν φιλοδωρήματα και τους καπιταλιστές να σοδειάζουν κέρδη.

✓ Δεν θα πρέπει να διαφύγει της προσοχής του Καραμανλή, ότι και ο Σημίτης, κατά τον τελευταίο χρόνο της πρωθυπουργικής του θητείας, υποχρεώθηκε από τους μανατζεραίους της προπαγάνδας να κάνει κάτι «αιφνιδιστικές» επισκέψεις (χαράς ευαγγελία για τους ευθυμογράφους, όταν πήγε σε κάποιο ΙΚΑ και απαντούσε στα τηλεφωνήματα των ασφαλισμένων που έπαιρναν να κλείσουν ραντεβού με κείνο το αμίμητο «Σημίτης εδώ, ο πρωθυπουργός»).

Καλές οι φιέστες για τις ανάγκες των καμερών, αλλά το πόπολο εκτός από θεάματα θέλει και άρτον. Αφού δε μπορεί να του τον εξασφαλίσει, σε μικρή έστω ποσότητα, ως συνειδητοποιήσει ότι έχει αρχίσει ήδη να επιμετρά το (πολιτικό) ζήν.

✓ Όπως το γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο. Ο κουμπάρος του Ρουσόπουλου όχι μόνο χαρακτήρισε πλάκα το δημοσίευμα του «Ποντικίου» της περασμένης εβδομάδας για το συνωμοτικό δέιπνο ξέι ηγετικών στελεχών της ΝΔ με αντικείμενο το «φράγμα» του Καραμανλή, αλλά τη πέρασε και στην αντεπίθεση κατηγορώντας για μικρόνοια και... μακακία όσους το πίστεψαν και το σχολίασαν ή διαμαρτυρήθηκαν. Μόνο που δεν υπήρξε κανένας που να μην κατάλαβε ότι το δημοσίευμα ήταν φτιαχτό. Όλοι κατάλαβαν ότι επρόκειτο για μια προβοκάτσια με την οποία ο Ρουσόπουλος έριξε προειδοποιητικές βολές εναντίον όσων του σκάβουν το λάκο.

«Τείνουν κλάδον ελαίας» προς τους Ταλιμπάν

ΡΩΣΙΑ: «Θύματα καταπίεσης» χαρακτηρίζει την τσαρική οικογένεια των Ρομανόφ το Ανώτατο Δικαστήριο της Ρωσίας και ζητά την αποκατάστασή της! Ουδεμία έκπληξη. Ο νέος τσάρος του Κρεμλίνου έχει την ανάγκη της μνήμης των παλιών. Το μόνο που πρέπει να διαγραφεί από τη ρωσική ιστορία είναι η Οκτωβριανή Επανάσταση. Αυτή ήταν ένα «διάλειμμα», μια «παρέκκλιση» από τη δοξασμένη πορεία του ρωσικού έθνους, υπό τη φωτισμένη καθοδήγηση της ματοβαμμένης τσαρικής δυναστείας.

ΚΙΝΑ: Με λαμπρές εκδηλώσεις στην πλατεία Τιεν Αν Μεν και αργία μιας εβδομάδας γιόρτασε η κινέζικη ηγεσία την επέτειο της νίκης της Κινέζικης Επανάστασης και της ανακήρυξης της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Οποια κριτική κι αν κάνει κάποιος στις αντιφάσεις της Κινέζικης Επανάστασης και στα σοβαρά λάθη του Μάο Τσε-Τουνγκ και της ηγεσίας του ΚΚ Κίνας, το γεγονός πως επρόκειτο για ένα κοσμοϊστορικό γεγονός δεν αλλάζει. Οι διαχειριστές της σημερινής βαρβαρότητας, οι νέοι Χαν του Πεκίνου, οι αχαλίνωτοι καπιταλιστές που έχουν μετατρέψει την Κίνα σε ατμομηχανή του παγκόσμιου καπιταλισμού, δεν έχουν καμιά σχέση με το επαναστατικό παρελθόν. Απλά, προσπαθούν να το εντάξουν στην κυρίαρχη ιδεολογία του κινέζικου καπιταλισμού. Μέχρι την ώρα που το κινέζικο προλεταριάτο θα ξεσηκωθεί και πάλι και θα τους σαρώσει, όπως σάρωσε το 1949 την παλιά αυτοκρατορία και τους αστούς του Κουομιντάνγκ.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ: Ο Μπους και ο Σαρκοζί «οικειοποιούνται προς όφελός τους τις σοσιαλιστικές αξίες και τις αξίες της Αριστεράς». «Οι αξίες της Αριστεράς επιστρατεύονται σήμερα για να δώσουν μια λύση στην κρίση!». Αυτό ήταν το ρεζουμέ της ομιλίας που εκφώνησε η πολύπλευρη Σεγκολέν Ρουαγιάλ στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, παρουσία εκλεκτού ακροατήριου. Η κατάληξη της ομιλίας της ήταν πως μόνο η σοσιαλδημοκρατία μπορεί «να ελέγξει, να χειραγωγήσει και να χαλιναγωγήσει τον καπιταλισμό!». Προφανώς, χαλιναγωγήση του καπιταλισμού σημαίνει να «μπουκαώνεις» με δεσεκατομμύρια ευρώ και δολάρια τους εκπροσώπους του χρηματιστικού κεφαλαίου. Αυτό είναι... σοσιαλιστική πολιτική, αλλά δυστυχώς για τη Σεγκό, τον Γιωργάκη και «τ' άλλα παιδιά», την εφαρμόζουν μια χαρα και οι συντηρητικοί, των οποίων βλέπουν τις πλάτες.

ΡΩΣΙΑ: Μια σκάλα κατέρρευσε την περασμένη βδομάδα σε σχολείο της ρωσικής πόλης Μπελιαγιέφκα, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πέντε παιδιά και να τραυματιστούν αρκετά. Μια μέρα μετά, η υποδιευθύντρια του σχολείου αυτοκτόνησε. Οι λόγοι δεν έγιναν γνωστοί. Ολα δείχνουν, όμως, πως ο λόγος που οδήγησε τη δασκάλα στο να βάλει τέρμα στη ζωή της είναι η ευαισθησία και το φιλότιμο. Ηξερε κι αυτή, όπως και όλοι σε τι κατάσταση βρισκόταν το ηλικίας 46 ετών κτίριο του σχολείου.

ΗΠΑ: Περισσότερα από ένα εκατομμύριο σπίτια έχουν κατασχεθεί από τον Αύγουστο του 2007 μέχρι τον Αύγουστο του 2008 στις ΗΠΑ. Ενα ακόμη εκατομμύριο στεγαστικά δάνεια αποπληρώνονται πλέον με καθυστέρηση τριών μηνών (είναι το περιθώριο που δίνουν οι τράπεζες πριν προχωρήσουν σε κατάσχεση). Όπως εκτιμάται, μέχρι πέντε εκατομμύρια ακίνητα (το 10% των ακινήτων που έχουν πουληθεί με δάνεια) θα κινδυνεύσουν με κατάσχεση την επόμενη διετία. Οι δανειολήπτες θα χάσουν τα σπίτια τους γιατί πλέον δε μπορούν ούτε να τα πουλήσουν. Οι τιμές έχουν πέσει κατακόρυφα, με αποτέλεσμα να είναι κάτω από το ύψος του δανείου που συνάφτηκε για την αγορά τους.

ΙΣΠΑΝΙΑ: Το Ανώτατο Δικαστήριο της Ισπανίας αθώωσε τους 14 από τους συνολικά 20 κατηγορούμενους που τον περασμένο Φλεβάρη καταδικάστηκαν ως ένοχοι για τη βομβιστική επίθεση στο σταθμό Ατόσα της Μαδρίτης, το Μάρτη του 2004. Λεπτομέρειες για την υπόθεση δε γνωρίζουμε, όμως η αθώωση ενός τόσο μεγάλου αριθμού κατηγορούμενων είναι ενδεικτική για την «ποιότητα» του «αντιτρομοκρατικού» έργου.

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ: Όπως μετέδωσαν τα αμερικάνικα ΜΜΕ, 45χρονος άνδρας, ο οποίος είχε φτάσει σε απώγνωση λόγω των οικονομικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε, πυροβόλησε και σκότωσε διαδοχικά τη σύζυγό του, τα τρία παιδιά τους, την πεθερά του και στο τέλος αυτοκτόνησε.

ΓΚΟΥΑΝΤΑΝΑΜΟ: Την απελευθέρωση 17 κινέζων μουσουλμάνων, που κρατούνται στο κολαστήριο του Γκουαντανάμο, διέταξε περικερφαίο ομοσπονδιακό δικαστήριο των ΗΠΑ. Το δικαστήριο αποφάσισε ότι οι κρατούμενοι μπορούν, αν το επιθυμούν, να επιστρέψουν στις ΗΠΑ. Ο Λευκός Οίκος άρχισε ήδη να ξεσηκώνει τον κόσμο, διότι –όπως δήλωσε η εκπρόσωπος του Ντέινα Περίνο– αν ισχύσει αυτή η απόφαση μπορεί να δημιουργήσει δεδικασμένο και για άλλους κρατούμενους του κολαστηρίου, που και αυτοί κρατούνται χωρίς να τους έχει απαγγελθεί κατηγορία ή να έχουν προσκομιστεί αποδεικτικά στοιχεία για εμπλοκή τους με την «τρομοκρατία». Η Περίνο χαρακτήρισε όλους τους κρατούμενους του Γκουαντανάμο «ορκισμένους εχθρούς των ΗΠΑ». Αυτό και μόνο αρκεί για τη φυλάκισή τους.

Πληθαίνουν μέρα με τη μέρα οι δηλώσεις ανώτατων διπλωματικών, πολιτικών και στρατιωτικών αξιωματούχων από το νατοϊκό στρατόπεδο, που χαρακτηρίζουν αδύνατη τη στρατιωτική νίκη στο Αφγανιστάν και προτείνουν προσέγγιση και διαπραγματεύσεις με τους Ταλιμπάν ως δρόμο διαφυγής από το αδιέξοδο στο οποίο έχουν περιέλθει οι αμερικανονατοϊκές στρατιωτικές επιχειρήσεις στο Αφγανιστάν.

Η αρχή έγινε από ρεπορτάζ της βρετανικής εφημερίδας «Observer» (29/9/08), σύμφωνα με το οποίο οι εκπρόσωποι των Ταλιμπάν βρίσκονται σε μυστικές διαπραγματεύσεις με την αφγανική κυβέρνηση, με τη μεσολάβηση της Σαουδικής Αραβίας και την υποστήριξη της Βρετανίας.

Μια μέρα αργότερα, στις 30 Σεπτεμβρίου, ο αφγανός πρόεδρος Χαμίτ Καρζάι σε συνέντευξη τύπου, επ' ευκαιρία του τέλους του ραμαζανιού, αποκαλώντας τον πνευματικό ηγέτη των Ταλιμπάν, Μουλά Ομάρ, «αδελφό», του απηύθυνε για πρώτη φορά προσωπικά έκκληση να επιστρέψει στο Αφγανιστάν και να εργαστεί για την ειρήνη και την ανοικοδόμηση της χώρας, διαβεβαιώνοντάς τον ότι θα τον προστατέψει να μην πάθει κακό από τα ξένα στρατεύματα.

Την 1η Οκτωβρίου, το εβδομαδιαίο γαλλικό περιοδικό «Le Canard Enchaîné» αποκάλυψε ένα τηλεγράφημα του πρεσβευτή στην Καμπούλ François Fitou, που στάλθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου στον πρόεδρο Σαρκοζί και τον υπουργό Εξωτερικών Μπερνάρ Κουνσέρ, στο οποίο ο βρετανός πρεσβευτής στο Αφγανιστάν φέρεται να υποστηρίζει ότι η αμερικάνικη στρατηγική στο Αφγανιστάν είναι καταδικασμένη να αποτύχει. Οτι η εξέγερση, αν και δεν μπορεί να πετύχει μια στρατιωτική νίκη, παρόλα αυτά κάνει τη ζωή όλο και πιο δύσκολη, ακόμη και μέσα στην Καμπούλ. Οτι η ξένη στρατιωτική παρουσία είναι μέρος του προβλήματος και όχι η λύση και ότι τα ξένα στρατεύματα διασφαλίζουν την επιβίωση του καθεστώτος, το οποίο χωρίς αυτά θα καταρρεύσει, επιβραδύνοντας και περιπλέκοντας έτσι μια αναπόφευκτη έξοδο από την κρίση, η οποία, συν τοις άλλοις, πιθανόν θα είναι δραματική.

Την ίδια μέρα, ο διοικητής των νατοϊκών δυνάμεων στο Αφγανιστάν, στρατηγός David McKiernan, σε συνέντευ-

ξη του στο Πεντάγωνο κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στην Ουάσινγκτον, δήλωσε ότι πρέπει να εξασφαλίσουν τη συνδρομή των φυλών για να βοηθήσουν στην ειρήνευση της χώρας, ενώ δεν απέκλεισε τη συμφιλίωση ακόμη και με το Μουλά Ομάρ, ότι οι προσπάθειες συμφιλίωσης πρέπει να γίνουν από την αφγανική κυβέρνηση και τα νατοϊκά στρατεύματα θα τις υποστηρίξουν στα πλαίσια της εντολής τους, ότι η συμφιλίωση με το Μουλά Ομάρ είναι πολιτική απόφαση και ότι θα ληφθεί

τελικά από την πολιτική ηγεσία. Ακόμη ότι «τελικά, η λύση στο Αφγανιστάν θα είναι πολιτική και όχι στρατιωτική».

Στις 5 Οκτωβρίου, έσκασε σα βόμβα η τοποθέτηση του ανώτατου διοικητή των βρετανικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν, ταξίαρχου Mark Carleton-Smith, ο οποίος μόλις είχε συμπληρώσει τη δεύτερη περίοδο υπηρεσίας του στο Αφγανιστάν. Σε συνέντευξή του στους βρετανικούς «Sunday Times» δήλωσε, μεταξύ άλλων, ότι «πρέπει να περιορίσουμε τις προσδοκίες

μας» και ότι «δεν πρόκειται να κερδίσουμε αυτό τον πόλεμο. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να περιορίσουμε την εξέγερση σε ένα επίπεδο, ώστε να μην αποτελεί στρατηγική απειλή και να μπορεί να τη διαχειριστεί ο αφγανικός στρατός». Ακόμη ότι «αν οι Ταλιμπάν είναι έτοιμοι να καθίσουν στην άλλη πλευρά του τραπέζιου και να συνομιλήσουν για μια πολιτική διευθέτηση, τότε αυτό θα είναι σαφώς μια πρόοδος που τερματίζει εξεγέρσεις σαν αυτή».

Τις απαισιόδοξες εκτιμήσεις του βρετανού ταξίαρχου επιβεβαίωσε ο κυβερνήτης της επαρχίας Χέλμαντ, Gulab Mangal, δηλώνοντας ότι περισσότερο από τη μισή επαρχία ελέγχεται από τους Ταλιμπάν, παρά την αυξημένη παρουσία των βρετανικών στρατευμάτων.

Στις 6 Οκτωβρίου, ο ειδικός απεσταλμένος του ΟΗΕ στο Αφγανιστάν, Kai Eide, διατύπωσε ανάλογες εκτιμήσεις. Σε συνέντευξή του στην Καμπούλ, δήλωσε, μεταξύ άλλων, ότι «όλοι γνωρίζουμε ότι δεν μπορούμε να νικήσουμε σ' αυτή τη σύγκρουση στρατιωτικά. Αυτή μπορεί να κερδηθεί μόνο με πολιτικά μέσα και αυτό σημαίνει πολιτική διαπραγματεύση».

Προκύπτει βέβαια το ερώτημα: Με ποιον να διαπραγματευτεί; Η απάντησή μου είναι ότι αν θέλεις να έχεις θετικά αποτελέσματα, πρέπει

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8

Η αρκούδα βρυχάται

Τα μεγαλύτερα στρατιωτικά γυμνάσια στα τελευταία είκοσι χρόνια, με την κωδική ονομασία «Stability (σταθερότητα) 2008», πραγματοποιεί αυτό τον καιρό η Ρωσία. Πραγματοποιούνται σε ξηρά, θάλασσα και αέρα και έχουν προγραμματιστεί να διαρκέσουν ένα μήνα.

Το πρώτο δεκαπενθήμερο, πήραν μέρος περισσότερα από 60.000 στρατεύματα και 1.500 τανκς και θωρακισμένα οχήματα μεταφορές προσωπικού σε ασκήσεις ξηράς. Εκτοξεύτηκαν επίσης πυρηνικά βλήματα από επίγειες βάσεις και υποβρύχια. Δεκάδες πυρηνικά βομβαρδιστικά θα πάρουν μέρος στα αεροπορικά γυμνάσια, που θα γίνουν κοντά στον εναέριο αμερικάνικο χώρο στην Αλάσκα και θα εκτοξεύσουν πυραύ-

λους κρουζ στην υποαρκτική Ρωσία για πρώτη φορά από το 1984. Παράλληλα, ρωσικά πολεμικά πλοία θα πραγματοποιούν γυμνάσια στη Βόρεια και τη Βαλτική Θάλασσα, καθώς και τον Ατλαντικό και Ειρηνικό Ωκεανό. Ενας στολίσκος πολεμικών πλοίων κατευθύνεται επίσης στην Καριβική για να πραγματοποιήσει κοινά γυμνάσια με τη Βενεζουέλα, ενώ ένα πυρηνικό κίνητο υποβρύχιο μόλις έδωσε στη χερσόνησο Kamchatka, αφού ολοκλήρωσε ένα ταξίδι ενός μήνα, χωρίς να αναδυθεί, στον Αρκτικό Ωκεανό. Σημειωτέον ότι η Μόσχα έχει εδαφικές διεκδικήσεις σε ένα μεγάλο τμήμα της Αρκτικής, η οποία κρύβει τεράστια ενεργειακά αποθέματα στο έδαφός της και θα γίνουν εκμεταλλεύσιμα καθώς λιώνουν

γρήγορα οι πάγοι.

Το εύρος και ο χαρακτήρας των γυμνασίων δεν συνάδουν φυσικά με την επίσημη θέση του Κρεμλίνου, ότι δηλαδή στόχος τους είναι η εκπαίδευση των ρωσικών ενόπλων δυνάμεων για την αντιτρομοκρατική άμυνα της χώρας.

Είναι φανερό ότι, καθώς ο ανταγωνισμός με τη Δύση και ιδιαίτερα με τις ΗΠΑ οξύνεται, η Ρωσία δείχνει τα δόντια της και κάνει επίδειξη δύναμης. Στα πλαίσια αυτά εντάσσεται και το φιλόδοξο εξοπλιστικό πρόγραμμα που έχει ξεκινήσει, το οποίο απαιτεί διπλασιασμό των στρατιωτικών δαπανών τα επόμενα πέντε χρόνια. Οι παραγγελίες για νέα πολεμικά σκάφη, αεροπλανοφόρα και πυρηνικά υποβρύχια έχουν ήδη γί-

Η εργατική τάξη στις μυλόπετρες της κρίσης (1)

Τώρα που η παγκόσμια κρίση είναι πια γεγονός, οι αναλυτές της συμφοράς (έχουμε αρκετούς από δαύτους και στη χώρα μας) προσπαθούν να μας πείσουν ότι για την κρίση δεν φταίει ο καπιταλισμός αλλά κάποιιοι «αδίστακτοι κερδοσκοπικοί» που παραβίασαν τους «υγιείς κανόνες» της οικονομίας της αγοράς. Σ' αυτή τη σειρά των σημειώματων μας δεν θ' ασχοληθούμε με τις αιτίες της πρωτοφανούς αυτής κρίσης, αλλά με το που οδήγησαν αυτοί οι «υγιείς κανόνες» της καπιταλιστικής αγοράς εκατομμύρια εργαζόμενους, στην ατμομηχανή της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, τις ΗΠΑ.

■ Το αμερικάνικο όνειρο

Επί δεκαετίες ο αμερικάνικος καπιταλισμός εμφανιζόταν αν όχι ως το καλύτερο, τουλάχιστον ως το πιο αποτελεσματικό οικονομικοκοινωνικό σύστημα ανά την υφήλιο. Ιδιαίτερα μετά την κατάρρευση των κρατικο-καπιταλιστικών καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης, η υπερηχία του αμερικάνικου μοντέλου πλασφόρονταν ως κάτι το αυταπόδεικτο. Με το κατά κεφαλήν ΑΕΠ να αυξάνεται συνεχώς (εκτός από κάποιια μικρά σκαμπανεβάσματα που σημείωνε σε περιόδους κρίσης) και την αμερικάνικη οικονομία να επικρατεί για δεκαετίες ολόκληρες, το «αμερικάνικο όνειρο» απετέλεσε το πιο ισχυρό προπαγανδιστικό χαρτί των απολογητών του καπιταλισμού, «αποδεικνύοντας» ότι «όποιος έχει όρεξη για δουλειά μπορεί να πετύχει».

Πίσω όμως απ' αυτό το φανταχτερό περιτύλιγμα και τους αριθμούς που ευημερούσαν (αριθμούς που πάντα αφορούν τους «μέσους όρους», για να κρύψουν τις αντιθέσεις των τάξεων), υπήρχε και υπάρχει η εργαζόμενη Αμερική, που βιώνει μια τελειώς διαφορετική πραγματικότητα.

■ Αναζητώντας τροφή

Την ίδια στιγμή που οι τράπεζες τσεπώνουν δισεκατομμύρια από τον κρατικό κορβανά, 38 εκατομμύρια άνθρωποι στις ΗΠΑ (μεταξύ των οποίων 13.9 εκατ. παιδιά) «πάσχουν» από «διατροφική ανασφάλεια»^[1]. Για να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα, η αμερικάνικη κυβέρνηση έχει θεσπίσει τα "food stamps" (ή "Supplemental Nutrition Assistance Program", σύμφωνα με τη νέα του ονομασία από την 1η Οκτώβρη), ένα πρόγραμμα συσσιτίων δηλαδή, η συμμετοχή στο οποίο διαρκώς και μεγαλώνει φτάνοντας τον περασμένο Ιούλη στα 29 εκατομμύρια άτομα^[2] (περίπου 1 στους 10 Αμερικανούς). Ήταν ο μεγαλύτερος αριθμός συμμετοχών μετά από το Νοέμβριο του 2005 (που είχε φτάσει στα 29,85 εκατομμύρια άτομα, όταν περισσότεροι από 2 εκατομμύρια άνθρωποι αναζητούσαν τροφή μετά από τον τυφώνα «Κατρίνα»).

Με δεδομένη την ραγδαία αύξηση των τιμών στα τρόφιμα, η ανησυχία των Αμερικανών για το αν θα έχουν τη δυνατότητα να τα προ-

μηθευτούν με επάρκεια όλο και αυξάνεται. Σε πρόσφατη δημοσκόπηση για λογαριασμό του αμερικάνικου «Κέντρου Έρευνας και Δράσης για τα Τρόφιμα» αναφέρεται ότι ο αριθμός των Αμερικανών που ανησυχούν ελαφρώς για το αν θα μπορούσαν να αγοράσουν τρόφιμα υπερδιπλασιάστηκε μέσα σε ένα χρόνο, ενώ αυτών που ανησυχούν σοβαρά σχεδόν τριπλασιάστηκε^[3].

Παράλληλα με αυτούς που πάσχουν από «διατροφική ανασφάλεια» (π «εύηχος» χαρακτηρισμός, αλήθεια, σε αντίθεση με την... αποκρουστική λέξη «πεινός») υπάρχουν και οι «κοινοί φτωχοί», το ποσοστό των οποίων είναι σχεδόν σταθερό τα τελευταία δέκα χρόνια.

■ Η φτώχεια πίσω από την κουρτίνα

Όμως –όπως πάντα συνηθίζει η στατιστική αυτών που έχουν την οικονομική δύναμη στα χέρια τους– η μέτρηση της φτώχειας υποεκτιμάται σκόπιμα, για να εμφανίζεται μια καλύτερη εικόνα της Αμερικής προς τα έξω. Όπως ακριβώς η ανεργία μετρείται με... χαλαρότητα (τόση χαλαρότητα ώστε να εμφανίζεται σαν εργαζόμενος ένας άνθρωπος που δούλεψε έστω και μια ώρα την εβδομάδα της απογραφής), έτσι και η φτώχεια μετρείται πετώντας έξω μερικά «εκατομμυριάκια».

Αναφέρει η τελευταία έκθεση με τίτλο «Κατάσταση της Εργαζόμενης Αμερικής», που δημοσίευσε πρόσφατα το Ινστιτούτο Οικονομικής Πολιτικής των ΗΠΑ^[4]:

«Σύμφωνα με την επίσημη μέτρηση της φτώχειας, το 12.3% του πληθυσμού, πάνω από 36 εκατομμύρια άνθρωποι (συμπεριλαμβανομένων 12.8 εκατομμυρίων παιδιών) ήταν φτωχοί το 2006. Αλλά σύμφωνα με μια ανανεωμένη αναλυτική μέτρηση που διορθώνει τις ελλείψεις της επίσημης μέτρησης, πολλά εκατομμύρια ακόμα άνθρωποι θα θεωρούνταν ως φτωχοί. Το 2006 το ποσοστό της φτώχειας ήταν 17.7% συγκρινόμενο με το 12.3% της επίσημης στατιστικής. Αυτό σημαίνει επιπλέον 16 εκατομμύρια φτωχά άτομα, σε σχέση με την επίσημη υποεκτιμημένη μέτρηση».

■ Παρωχημένη η μέτρηση της φτώχειας...

Το γεγονός ότι τα επίσημα στοιχεία υποεκτιμούν την φτώχεια έχει επισημανθεί πολλές φορές από αμερικάνικα ερευνητικά ιδρύματα. Σε μελέτη που δημοσιεύτηκε το 1995 απ' την Εθνική Ακαδημία Επιστημών των ΗΠΑ αναφέρεται ότι ο τρόπος μέτρησης της φτώχειας που υιοθετείται από το Γραφείο Απογραφής είναι πλέον παρωχημένος^[5]. Όπως

αναφέρει η μελέτη, το όριο φτώχειας των 3.100 δολαρίων για μια τετραμελή οικογένεια (με δύο ενήλικες και δύο παιδιά), που είχε καθιερωθεί στις αρχές της δεκαετίας του '60, ανταποκρινόταν ικανοποιητικά στα δεδομένα της εποχής.

Το όριο αυτό καθιερώθηκε για πρώτη φορά τον Ιούλη του 1963 από ερευνήτρια του Οργανισμού Κοινωνικών Ασφαλίσεων ονόματι Μόλι Ορσάνσκι^[6]. Η Ορσάνσκι ισχυρίστηκε ότι το επίπεδο διαβίωσης κατά το οποίο το οικογενειακό εισόδημα αρχίζει να μην είναι πλέον αρκετό για να ικανοποιήσει τις θρεπτικές ανάγκες των ατόμων με επάρκεια, αποτελεί το όριο φτώχειας. Χρησιμοποιώντας τις τιμές του φθηνότερου απ' τα τέσσερα προγράμματα διατροφής που αναπτύχθηκαν από το υπουργείο Γεωργίας των ΗΠΑ, το "Economy Food Plan", η Ορσάνσκι υπολόγισε το χρηματικό ποσό που απαιτείται για να καλυφθούν οι ελάχιστες ανάγκες σε διατροφή για διάφορους τύπους οικογενειών. Για να υπολογίσει τα υπόλοιπα έξοδα της οικογένειας πέρα απ' τη διατροφή, η Ορσάνσκι χρησιμοποίησε τα επίσημα στατιστικά δεδομένα του 1955, σύμφωνα με τα οποία το ποσοστό του εισοδήματος που ξοδεύονταν για τη διατροφή αντιστοιχούσε κατά μέσο όρο στο ένα τρίτο του μετά-φόρου (δηλαδή του καθαρού) εισοδήματος της μέσης αμερικάνικης οικογένειας της χρονιάς εκείνης. Έτσι, πολλαπλασιάζοντας με ένα συντελεστή (ίσο με τρία για τις οικογένειες πάνω από τρία άτομα και μεγαλύτερο για οικογένειες μικρότερες των τριών ατόμων) το ποσό που υπολόγισε για την ελάχιστη διατροφή της οικογένειας, η Ορσάνσκι έβγαλε το όριο φτώχειας.

Αυτά τα επίπεδα φτώχειας, που υπολόγισε η Ορσάνσκι στις αρχές

της δεκαετίας του '60, χρησιμοποιούνται μέχρι σήμερα, αλλάζοντας μόνο με βάση τον επίσημο πληθωρισμό. Όμως, «από το 1950, η κατανομή των οικογενειακών εξόδων έχει αλλάξει. Εξοδα όπως η στέγαση έχουν ανέβει πολύ περισσότερο σε σχέση με τα έξοδα για τροφή. Αυτό έχει σα συνέπεια οι δαπάνες για τροφή να αποτελούν ένα πολύ μικρότερο ποσοστό στα οικογενειακά έξοδα απ' ό,τι αναλογούσαν στη δεκαετία του '50»^[7]. Κάθε χρόνο ολόένα και περισσότερα νοικοκυριά αναφέρουν ότι ξοδεύουν περισσότερα χρήματα για τα έξοδα στέγασης. Σύμφωνα με το Γραφείο Στατιστικής των ΗΠΑ, πάνω από 22% των νοικοκυριών το 2005, ξόδευε τουλάχιστον το 40% των εσόδων του για τα έξοδα στέγασης^[8].

■ ... και πηλασματικά τα όρια

Η υποεκτίμηση της φτώχειας φαίνεται και από τα επίσημα όρια φτώχειας που καθορίζει το Γραφείο Στατιστικής^[9]. Σύμφωνα με αυτά, το όριο φτώχειας για μια τετραμελή οικογένεια πριν από δέκα χρόνια (το 1998) ήταν 16.660 δολάρια. Πέρυσι (2007), μεσοσύσης της διατροφικής κρίσης, της ραγδαίας ανόδου των τιμών του πετρελαίου και της έκρηξης της φούσκας των ενυπόθηκων δανείων, ξέρετε πόσο ήταν το όριο για το ποσοστό φτώχειας της ίδιας οικογένειας; 21.303 δολάρια.

Αν κοιτάξει κανείς την εξέλιξη του επίσημου πληθωρισμού στις ΗΠΑ, θα διαπιστώσει ότι οι αμερικανοί στατιστικοί είναι απόλυτα συνεπείς. Γιατί η αύξηση 27% περίπου στο όριο φτώχειας της τετραμελούς οικογένειας μεταξύ 1998 και 2007 είναι ακριβώς η ίδια με την αύξηση του επίσημου πληθωρισμού. Αναλογιστείτε τώρα πόσο αυξήθηκαν οι τιμές των τροφίμων τα τελευταία δύο χρόνια.

Πέρα από την πείρα που νιώθει ο καθένας στο πετσί του (και το βιώνουν και στη μακρινή Αμερική), ας δούμε τις τιμές μερικών προϊόντων με αριθμούς. Όπως δείχνει το διάγραμμα που αλιεύσαμε από την ιστοσελίδα ενός αμερικάνικου πρακτορείου^[10], από το 2006 μέχρι το 2008 η λιανική τιμή για 1 γαλόνι πλήρες γάλα (δηλαδή κοντά στα 4 λίτρα) ανέβηκε από τα 3.16 στα 3.78 δολάρια (ποσοστό 19.6%), ενώ μία λίβρα (δηλαδή περίπου μισό κιλό) φωμί ανέβηκε από τα 1.04 στα 1.35 δολάρια (δηλαδή κοντά 30%) και για μια δωδεκάδα αυγά από 1.3 στα 2.2 δολάρια (δηλαδή εκτινάχτηκε 70%

περίπου)!

Εμείς δεν είμαστε «ειδικοί» αλλά θα θέσουμε το ερώτημα: Πώς είναι δυνατόν τα επίσημα όρια φτώχειας να αυξάνονται μόνο κατά 27% μέσα σε εννιά χρόνια, όταν οι τιμές βασικών ειδών διατροφής (για να μη μιλήσουμε για το πετρέλαιο και τη βενζίνη) αυξήθηκαν παραπάνω από αυτό το ποσοστό μόνο την τελευταία διετία; Το «αμερικάνικο όνειρο» όμως δεν χωράει τη λέξη «φτώχεια». Γι' αυτό και κάθε τα πάντα για να τη μειώσει, έστω κι αν αυτό φαίνεται μόνο στα χαρτιά.

Κώστας Βάρλας

Στο επόμενο: Η εξέλιξη του μεροκάματου και η εισοδηματική ανισότητα: οι πλούσιοι-πλουσιότεροι και οι φτωχοί-φτωχότεροι.

Παραπομπές:

[1] Food Research and Action Center (FRAC) (βλ. http://www.frac.org/html/all_about_frac/about_index.html) που επικαλείται το υπουργείο Γεωργίας των ΗΠΑ.

[2] FRAC: http://www.frac.org/html/news/fsp/2008.07_FSP.htm.

[3] Η 19σελιδη έκθεση της έρευνας για τη διατροφή και την πείνα, 25/9/08, που έγινε για λογαριασμό του FRAC, επικαλείται τα στοιχεία του Ιδρύματος Ροκφέλερ, σύμφωνα με τα οποία ο αριθμός των ερωτηθέντων που ανησυχούσαν ελαφρώς για τη δυνατότητά τους να αγοράσουν τροφή αυξήθηκε από 25% το 2007 σε 57% το 2008, ενώ αυτοί που ανησυχούσαν σοβαρά αυξήθηκαν από 7% το 2007 σε 20% το 2008.

[4] «Κατάσταση της Εργαζόμενης Αμερικής» (State of Working America) – Economic Policy Institute, 2008.

[5] Measuring Poverty: A New Approach. National Academy of Science, 1995 (Μια νέα προσέγγιση για τη μέτρηση της φτώχειας. Εθνική Ακαδημία Επιστημών, 1995). Η μελέτη αυτή προτείνει την αναθεώρηση των ορίων φτώχειας που έχουν οριστεί από το Γραφείο Απογραφής των ΗΠΑ για να ανταποκριθούν στα νέα δεδομένα της σύγχρονης εποχής.

[6] Mollie Orshansky, "Children of the Poor", Social Security Bulletin, Vol.26, July 1963, p.3-13. (Μόλι Ορσάνσκι, "Τα παιδιά των φτωχών", Δελτίο Κοινωνικής Ασφάλισης, τεύχος 26, Ιουλίου 1963, σελ.3-13).

[7] Proposed Changes in The Official Measure of Poverty. By Kathryn Porter, 15/11/1999, Center on Budget and Policy Priorities (Προτεινόμενες αλλαγές στην επίσημη μέτρηση της φτώχειας. Της Κατερίνας Πόρτερ, 15/11/1999, Κέντρο Δημοσιονομικών και Πολιτικών Προτεραιοτήτων). Στο κείμενο αυτό παρουσιάζονται λεπτομέρειες σχετικά με την πρωτοεφαρμοζόμενη μέθοδο μέτρησης της φτώχειας, που ακολουθείται μέχρι και σήμερα. Περιπτώ να αναφέρουμε ότι μέχρι σήμερα οι προτεινόμενες αλλαγές συζητούνται ακόμα...

[8] US Census Bureau - 2008 Statistical Abstract (πίνακας 958).

[9] US Census Bureau (<http://www.census.gov/hhes/www/poverty/detailed-povtabs.html>)

[10] Από το αμερικάνικο πρακτορείο US News (<http://www.usnews.com/articles/news/national/2008/05/01/the-food-cost-crisis-hits-the-us/photos/>) στην ιστοσελίδα με τίτλο: "The Food Cost Crisis Hits the U.S. - The impact of price hikes on American consumers and the food industry".

τας μεν, αλλά μόνο του.

Η ΕΕ είναι μια ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία (μάλλον προβάλλουμε τους λύκους, αλλά η λέξη υπάρχει και είμαστε αναγκασμένοι να τη χρησιμοποιήσουμε). Κάθε κρίση φέρνει μεγάλες ανακατατάξεις και αλλαγές στο συσχετισμό δύναμης (ο μονοπωλιακός καπιταλισμός αναπτύσσεται ανισόμετρα). Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός φαίνεται πως είναι στριμωγμένος και θέλει πανευρωπαϊκή βοήθεια (δε νομίζουμε πως η πρόταση έχει ως πηγή προέλευσης τις προσωπικές φιλοδοξίες του Σαρκοζί να αναδειχτεί σε... ιστορικό ηγέτη πανευρωπαϊκού επιπέδου). Οι άλλοι, φυσικά, και κυρίως η Γερμανία, που φαίνεται πως αισθάνεται αρκετά ισχυρή, δε θέλουν να προσφέρουν αυτή τη βοήθεια. Αντίθετα, θέλουν να εκμεταλλευτούν τις δυσκολίες των άλλων για να αποκτήσουν πλεονέκτημα. Ο καθένας μόνος του, λοιπόν. Όσο για τις θεωρίες περί ενοποίησης και ολοκλήρωσης, αυτές είναι απλώς... ιδεολογία.

■ Τσιμουδιά για το ξεπούλημα

Εγραψε ο «Ριζοσπάστης» στις 3.10.08: «Με ψήφους της πλειοψηφούσας παράταξης που στηρίζεται από το ΠΑΣΟΚ και της παράταξης που στηρίζεται από τη ΝΔ, το Δημοτικό Συμβούλιο πήρε απόφαση, την περασμένη Τρίτη, για κατάργηση των τριών δημοτικών επιχειρήσεων μέσω της μετατροπής τους σε μία Ανώνυμη Εταιρεία και σε μία Κοινωφελή, στο πλαίσιο εφαρμογής του αντεργατικού - αντιλαϊκού Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων. Η απόφαση αυτή ρίχνει σε καθεστώς εργασιακής αβεβαιότητας τους εργαζόμενους των δημοτικών επιχειρήσεων, ενώ δεν αποκλείονται και απολύσεις. Οι εργαζόμενοι μέσα από τις απεργιακές κινητοποιήσεις τους απαιτούν κατάργηση των δημοτικών επιχειρήσεων και μεταφορά των εργαζομένων και των αρμοδιοτήτων τους στο δήμο». Σωστό το πρώτο μέρος του ρεπορτάζ. Για το μεταμεσονύχτιο συνδικαλιστικό πραξικόπημα, όμως, δε λέει κουβέντα. Τότε που οι συνδικαλιστές του Περισού πήραν την πρωτοβουλία και οι υπόλοιποι συμφώνησαν, ώστε όλοι μαζί, με παρασκηνακή «στο πόδι» συνδρίαση του ΔΣ του συλλόγου εργαζομένων, να αλλάξουν την απόφαση για κατάληψη του δημαρχείου, ώστε να ακυρωθούν τα σχέδια της δημοτικής αρχής. Αναλυτικό ρεπορτάζ δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο της «Κ». Όσοι δεν το διαβάσατε μπορείτε να το βρείτε στην ιστοσελίδα μας www.eksegersi.gr.

■ Ρόμπες (γενικώς)...

Βιάστηκαν πολλοί να πουν ότι ο Δαϊλάκης έγινε ρόμπα με τη δήλωση συγνώμης που έκανε. Αν διάβαζαν την επιστολή του προς τον Καραμανλή, θα διαπίστωναν ότι ρόμπα έγινε κυρίως ο Καραμανλής που την αποδέχτηκε, διαμνύοντας μέσω «κύκλων» ότι η δήλωση Δαϊλάκη εκτιμάται θετικά.

Τι λέει ο Δαϊλάκης στην επιστολή του; Ότι οι δηλώσεις του έγιναν με μόνο γνώμονα τη στήριξη Καραμανλή, ότι δεν είχε πρόθεση να δημιουργήσει πρόβλημα στο κόμμα του και ότι ζητά να τον ξαναδεχτεί στο κόμμα, αλλιώς η παραίτησή του είναι στη διάθεση του πρωθυπουργού. Δεν παίρνει πίσω ούτε μία λέξη από τα όσα δήλωσε. Ζητά συγνώμη επειδή οι δηλώσεις του προκάλεσαν πρόβλημα και όχι γι' αυτό καθαυτό το περιεχόμενό τους.

Τι θα περίμενε κανείς από τον... τσαμπουκά Καραμανλή; Να κάνει δεκτή την παραίτηση που έθεσε στη διάθεσή του ο Δαϊλάκης, αφού αυτός δεν ανακαλεί το περιεχόμενο των δηλώσεών του. Αυτός, όμως, έκλεισε το μάτι στον βουλευτή Δράμας, του είπε να μείνει για ένα διάστημα ως ανεξάρτητος (αλλά να ψηφίζει όλα τα νομοσχέδια) και κάποια στιγμή θα επιστρέψει, όπως ο Κουκοδήμος. Χωρίς να χάσει την έδρα του, φυσικά.

Δαπάρα, Δαπάρα, πάρε την επιταγάρα...

Και «δωροεπιταγές» με έκπτωση για την αγορά γυαλιών ηλίου ή μωπιών, μοιράζει η ΔΑΓΠ-ΝΔΦΚ.

Επειδή τέτοιες προσφορές κάνουν τα μεγάλα μαγαζιά οπτικών και από τις εφημερίδες, αναρωτιόμαστε τι να εισέπραξε η ΔΑΓΠ (ή κάποιοι πρωτοπόροι στο «επιχειρείν» -ή... λαμογίζειν- Δαπίτες) για να διεκπεραιώσουν τη διαφήμιση του συγκεκριμένου καταστήματος...

■ Προβλέπει «βαθύ κάθισμα» του ελληνικού καπιταλισμού

Το ΔΝΤ διαψεύδει την κυβέρνηση

Δυο μόλις μέρες μετά την κατάθεση του προσχέδιου του κρατικού προϋπολογισμού (2009) από τον Αλογοσκούφη, ήρθε η ετήσια έκθεση του ΔΝΤ να διαψεύσει το βασικότερο στοιχείο του, τον πυρήνα γύρω από τον οποίο οικοδομούνται όλες οι υπολοιπες προβλέψεις.

Σε 3% «προϋπολογίζει» το ρυθμό ανάπτυξης για το 2009 η κυβέρνηση, σε 2% το ΔΝΤ. Η διαφορά εκτίμησης είναι τεράστια. Φτάνει το 50%. Και βέβαια, δεν πρόκειται για μια διαφορά φιλολογικής σημασίας, η οποία το πολύ να απασχολήσει ως άσκηση κάποια τμήματα Οικονομικών Πανεπιστημίων. Στον προϋπολογιζόμενο ρυθμό ανάπτυξης στηρίζονται και τα προϋπολογιζόμενα έσοδα του κρατικού προϋπολογισμού, τα οποία πλέον είναι σχεδόν αποκλειστικά φορολογικά (οι ιδιωτικοποιήσεις έχουν προχωρήσει τόσο πολύ που δεν έχουν απομείνει χοντρά πακέτα για να τονώσουν τα κρατικά έσοδα).

Ο ρυθμός ανάπτυξης επηρεάζει το σύνολο των φορολογικών εσόδων. Και την άμεση φορολογία, αφού πέφτουν τα εισοδήματα, και την έμμεση φορολογία, αφού πέφτει η κατανάλωση (παραγωγική και ατομική). Επομέ-

ως, όλα όσα γράφει η κυβέρνηση στον προϋπολογισμό είναι στον αέρα.

Ποιο θα είναι το πρακτικό αποτέλεσμα της μείωσης των κρατικών εσόδων; Καταρχάς, να αναζητήσει η κυβέρνηση έσοδα από άλλες πηγές. Και για να είμαστε συγκεκριμένοι, η μόνη αποδοτική πηγή που απομένει είναι η αύξηση των έμμεσων φορών. Του ΦΠΑ κατά πρώτο λόγο και των ειδικών φόρων κατανάλωσης κατά δεύτερο. Θυμόμαστε όλοι πως ο Αλογοσκούφης είχε εισηγηθεί την αύξηση του ΦΠΑ από το 2008, όμως ο Καραμανλής είχε δεσμευτεί προεκλογικά και κρίθηκε πως μια τέτοια απόφαση θα του τσαλάκωνε ανεπανόρθωτα το προφίλ. Τώρα έχουμε απομακρυνθεί αρκετά από τις εκλογές και η κρίση δημιουργεί το προπαγανδιστικό υπόβαθρο για να προχωρήσουν σε μια νέα αύξηση του ΦΠΑ. Το μόνο που μένει να πληροφορηθούμε είναι το ποσοστό της αύξησης. Θα είναι μία ή δύο μονάδες;

Και βέβαια, ένας προϋπολογισμός που είναι στον αέρα, θα επιδιώξει να βρει κάποια ισορροπία και μέσα από τη μείωση ακόμα και των προϋπολογισθιστών δαπανών του. Βγάζοντας έξω τις ανελαστικές δαπάνες (τόκοι,

χρεολύσια, μισθοί και συντάξεις πείνας), μένουν διάφορες κατηγορίες κοινωνικών δαπανών (παιδεία, υγεία, πρόνοια, επιχορηγήσεις φορέων, κοινωνική ασφάλιση).

Η έκθεση του ΔΝΤ προβλέπει επίσης αύξηση της ανεργίας για το 2009 (από 7,7% που είναι φέτος σε 8,3%). Φυσικά, η πραγματική ανεργία είναι σημαντικά μεγαλύτερη, όμως εδώ μας ενδιαφέρει η τάση αύξησης, που διαψεύδει άλλο ένα «κόπλο» της κυβερνητικής προπαγάνδας.

Για «επιπτώσεις στην πραγματική οικονομία», οι οποίες μάλιστα θα είναι «μεγαλύτερες από τις αρχικά αναμενόμενες», έκανε λόγο και ο διοικητής της ΤτΕ Γ. Προβόπουλος παρουσιάζοντας την «Ενδιάμεση έκθεση για τη νομισματική πολιτική 2008». Διέψευσε, δηλαδή, και αυτός τον Αλογοσκούφη, ο οποίος μέχρι πριν μερικές μέρες μιλούσε για κρίση αποκλειστικά στη χρηματοπιστωτική σφαίρα, η οποία μάλιστα δεν πρόκειται ν' αγγίξει την Ελλάδα. Ακολουθώντας το παράδειγμα του προκατόχου του ο Προβόπουλος εισηγήται αντιλαϊκές ανατροπές, ακόμα και στο ασφαλίστικο, που υποτίθεται ότι λύθηκε!

■ Σκάνδαλο Siemens

Τέλος δεν έχει η κοροϊδία

Ποιος κοροϊδεύει ποιον; Ο περιβόητος Πράινχαρντ Ζικάτσεκ τις ελληνικές αρχές ή η ελληνική Δικαιοσύνη τον ελληνικό λαό; Ισχύουν και τα δύο, αλλά η έμφραση πρέπει να πέσει στο δεύτερο. Διότι ο Ζικάτσεκ υπήρξε κατηγορούμενος, έκλεισε τη συμφωνία του με τις γερμανικές αρχές, είπε αυτά που συμφωνήθηκε να πει, έφαγε μια ποινή της πλάκας (με αναστολή) και δεν έχει κανένα λόγο να πει στις ελληνικές αρχές τίποτα περισσότερο. Θα ήταν μεγάλο κοροϊδο αν το έκανε.

Δεν το ήξεραν αυτό οι ελληνικές ανακριτικές αρχές; Φυσικά και το ήξεραν. Τότε γιατί δεν περιορίστηκαν σ' ένα αίτημα να τους χορηγηθούν αντίγραφα των πρακτικών της δίκης του Μονάχου, όπου υπάρχουν όσα έχει δηλώσει ο Ζικάτσεκ, αλλά επέλεξαν να μεταβούν στη Γερμανία ο ανακριτής Ζαγοριανός και ο εισαγγελέας Αθανασίου για να ανακρίνουν υποτίθεται τον Ζικάτσεκ; Για να κάνουν ένα ταξιδάκι αναψυχής με έξοδα του ελληνικού κράτους; Και γι' αυτό, φυσικά, αλλά συνδυάζοντας το τερπνόν μετά του ωφελί-

μου. Για να κάνουν ένα ακόμη βήμα στο προδιαγεγραμμένο κουκούλωμα της υπόθεσης, βάζοντας στο φάκελο και μια κατάθεση Ζικάτσεκ, από την οποία δε θα προκύπτει απολύτως τίποτα.

Είναι τέτοια η ξεφτίλα που για να πάρουν αυτή την κατάθεση δέχτηκαν να στείλουν στο Ζικάτσεκ τον κατάλογο με τα ερωτήματα που θέλουν να του υποβάλουν! Θα κρατάει, λοιπόν, τον κατάλογο των ερωτημάτων ο δικηγόρος του και θα ελέγχει μη τυχόν και του υποβάλλουν κανένα που δεν υπάρχει. Κι ο Ζικάτσεκ θα απαντά στερεότυπα, ότι αυτός έστειλε λεφτά στα εν Ελλάδι στελέχη της εταιρίας του για να πληρώνουν μίζες, χωρίς να γνωρίζει τους τελικούς αποδέκτες των μιστών. Ο,τι έχει πει και στη Γερμανία, δηλαδή.

Το γερμανικό κράτος θέλει να «μαζέψει» το σκάνδαλο Siemens και σε μεγάλο βαθμό το έχει καταφέρει, χάρη και στη βοήθεια της αμερικάνικης φίρμας Debevoise & Plimpton που η ίδια η Siemens υποχρεώθηκε να μισθώσει, ύστερα από συμφω-

νία της με τις εποπτικές αρχές της Wall Street, όπου αντιμετώπισε την ισχυρή αντιπαράθεση της ανταγωνίστριάς της General Electric (αμερικανικό μονοπώλιο). Τώρα, στις συνθήκες της βαθιάς κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού, το γερμανικό κράτος έχει έναν παραπάνω λόγο να προστατεύσει ένα από τα ιστορικά γερμανικά μονοπώλια, με ένα τεράστιο κύκλο εργασιών σε όλο τον κόσμο. Δε θα καθήσει, λοιπόν, να δίνει λογαριασμό σ' αυτούς που μια ζωή αντιμετώπιζε σαν... μαμελούκους.

Ούτε, βέβαια, το ελληνικό κράτος έχει καμιά διάθεση να προχωρήσει. Ο περιβόητος Χριστοφοράκος έχει στο χέρι το μισό πολιτικό προσωπικό κι έτσι και δοκιμάσουν να του τη φέρουν θα πάρει πολλούς μαζί του. Η υπόθεση έχει φύγει από την πρώτη γραμμή της επικαιρότητας και οι δικαστικές αρχές καλούνται «να μαζέψουν τα σκουπίδια», όπως έχουν κάνει με ένα σωρό οικονομικά και πολιτικά σκάνδαλα. «Σαράντα χρόνια φουρναραίοι», όπως έλεγε μια παλιά διαφήμιση...

■ Στο... ύψος του ο τιμάρημος

Με 4,6% «έτρεχε» ο τιμάρημος το Σεπτέμβριο, σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε στα μέσα της εβδομάδας η ΕΣΥΕ. Φυσικά, πρόκειται για έναν κάλπικο τιμάρημο, που βγαίνει μέσα από μια κάλπικη (διαταξική και δεόντως «μαϊμουδισμένη») έρευνα οικογενειακών προϋπολογισμών. Όμως, και μέσα από την εξέλιξη αυτού του κάλπικου τιμάρημου φαίνεται καθαρά η επέλαση της ακρίβειας, που ροκανίζει το λαϊκό εισόδημα.

Το Σεπτέμβριο του 2007 ο τιμάρημος «έτρεχε» με 2,9% και φέτος με 4,6%. Δηλαδή, ο ρυθμός αύξησης ξεπέρασε το 50%. Σε μέσα επίπεδα (δωδεκάμηνο) ο τιμάρημος φέτος το Σεπτέμβριο διαμορφώθηκε στο 4,3%, έναντι 2,7% που ήταν το Σεπτέμβριο του 2007.

Οι επόμενοι μήνες θα είναι ακόμη χειρότεροι για τα λαϊκά νοικοκυριά, καθώς έχουν να αντιμετωπίσουν αυξημένα εποχικά έξοδα, όπως είναι οι δαπάνες θέρμανσης. Μολονότι η διεθνής τιμή του πετρελαίου πέφτει (η «φούσκα» έσκασε), οι εταιρίες, με την ανοχή της κυβέρνησης, ετοιμάζονται να ανοίξουν τη σεζόν με τιμή ψηλότερη από την περσινή. Είναι μια καλή ευκαιρία για τους καπιταλιστές να βγάλουν κάποια από τα σπασμένα της κρίσης.

Για τους μισθούς και τα μεροκάματα, το μόνο όπλο που διαθέτουν οι εργαζόμενοι για να αμυνθούν, κανείς δε λέει κουβέντα. Τους ξέχασε ακόμα και η πουλημένη ΓΣΕΕ.

«Τοξικά» ομολογα, ενυπόθηκα δάνεια, πιστωτικά παράγωγα, επιτόκια, μετοχές, πτωχεύσεις, εξαγορές, ρευστότητα, χρηματοπιστωτική κρίση, ύφεση. Όλο το λεξιλόγιο των ανά τη γη οικονομολόγων έχει στήσει τρελό χορό πάνω από τα κεφάλια εκατομμυρίων ανθρώπων, που βλέπουν το υπάρχον χρηματοπιστωτικό σύστημα να κλυδωνίζεται, χωρίς να μπορούν να καταλάβουν το γιατί και κυρίως το πώς όλος αυτός ο κουρνιαχτός θα κατακαθήσει χωρίς να τους θάψει.

Οι κυβερνήσεις δεν τσιγκουνεύονται χρήμα για να σώσουν τις καταρρέουσες τράπεζες και οι τραπεζίτες σπεύδουν να μειώσουν τα επιτόκια μήπως και σταματήσουν τον πανικό. Όμως, ο πανικός για την ώρα δεν σταμάτησε ούτε λεπτό. Τα παπαγαλάκια του κεφαλαίου κρίζουν για μια ακόμα φορά προσπαθώντας να καλύψουν το θόρυβο από την κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Λένε ότι δεν φταίει ο καπιταλισμός, αλλά ο «φονταμενταλισμός των αγορών» (έναν νεολογισμό που τώρα ανακάλυψαν) και σπεύδουν να καθησυχάσουν το «τρομαγμένο πόππολο» καλώντας το να κάτσει στ' αυγά του και να αναποθέσει τις τύχες του στα χέρια των «σοβαρών» πολιτικών και τραπεζιτών, που θα «κόψουν τον κώλο» στους κερδοσκόπους και στα "golden boys".

Αυτοί που μέχρι σήμερα έπιναν νερό στο όνομα της «ελεύθερης αγοράς», αυτοί που αποδέχονταν σαν «νόμο της φύσης» την κερδοφορία του κεφαλαίου και την προκλητική ζωή των σύγχρονων δουλεμπόρων της αστικής τάξης, εξαπολύοντας μύδρους ενάντια σε κάθε κρατική παρέμβαση στην «ελεύθερη αγορά», ανακάλυψαν ξαφνικά το «σωτήριο ρόλο του κράτους» και σπεύδουν να καταγγείλουν τους «κερδοσκόπους» που κάνουν ζωή χαρισάμενη με τα

λεφτά των φορολογούμενων πολιτών. Αν η υποκρισία που ζούμε αυτές τις μέρες ήταν δέντρο, σίγουρα θα είχε φτάσει μέχρι... το φεγγάρι!

■ Ορολογιακή βόμβα...

Όμως, η φωτιά που άναψε και επεκτάθηκε με πρωτοφανή ρυθμό απ' άκρη σ' άκρη του πλανήτη δεν οφείλεται στην απληστία κάποιων «κακομαθημένων» σχολιαρόπαιδων, που «στα 25 τους χρόνια έκαναν περυσία με τα λεφτά των άλλων». Οφείλεται στην αδήριτη ανάγκη του χρηματιστικού κεφαλαίου για μέγιστο κέρδος, τη στιγμή που η καταναλωτική δυνατότητα των εργαζόμενων μαζών στενεύει. Μια ανάγκη που αποδείχτηκε ορολογιακή βόμβα, σε συνδυασμό με τη στενότητα της κατανάλωσης και τον υπερδανεισμό.

Η ενυπόθηκη αγορά κατοικιών στις ΗΠΑ ήταν ένα από τα πεδία που το χρηματιστικό κεφάλαιο θέλησε να βγάλει χρήμα. Ενα άλλο πεδίο, αυτό με τις πιστωτικές συμφωνίες ανταλλαγής, τα περίφημα credit default swaps, που ήταν ανασφάλιση ενός δανειστή σε ενδεχόμενη πτώχευση του δανειζόμενου, είναι ένα άλλο πεδίο που το αναλύσαμε περιληπτικά σε προηγούμενο φύλλο.

Τα δύο αυτά πεδία, όμως, δεν ήταν ανεξάρτητα μεταξύ τους. Το πώς παίζονταν το παιχνίδι θα διερευνησουμε πιο αναλυτικά στα επόμενα φύλλα της «Κόντρας». Εδώ θα αρκестούμε μόνο να αναφέρουμε, ότι αυ-

Σκοτάδι στο βάθος του τούνελ

τό που «παίχτηκε» στην αγορά κατοικίας βασιζόταν στον υπερδανεισμό των αμερικάνικων νοικοκυριών και το διαμοιρασμό του ρίσκου (με τα πιστωτικά παράγωγα) μεταξύ των διάφορων πιστωτικών ιδρυμάτων. Γιατί υπήρχε ρίσκο, αφού ο πιο επικερδής δανεισμός ήταν αυτός προς τους Αμερικανούς που δεν ήταν τόσο φερέγγυοι ότι θα ξεπληρώσουν τα χρέη τους (γι' αυτό και τα δάνεια αυτά αναφέρονταν σαν ενυπόθηκα δάνεια «υψηλού ρίσκου»). Αυτοί όμως πλήρωναν μεγαλύτερο επιτόκιο για τα δάνειά τους, αποφέροντας τεράστια κέρδη στις τράπεζες που τους δάνειζαν. Γι' αυτό και αυτού του τύπου τα δάνεια υπερδιπλασιάστηκαν μέσα σε λίγα χρόνια.

Σύμφωνα με παλαιότερη εκτίμηση της Moody's Investor Service, την οχταετία 1996-2004 μόλις το 9% των ενυπόθηκων δανείων ήταν «υψηλού ρίσκου» ("subprime"). Τη διετία 2004-2006 το ποσοστό τους έφτασε στο 21% (USA Today, 19/3/07). Όταν το καλοκαίρι του 2007 έγινε το πρώτο «μπαμ», επιφέροντας 18.000 απολύσεις από τα λουκέτα που μπήκαν σε πολλές εταιρίες παροχής τέτοιων δανείων, τα καμπανάκια του κινδύνου χτυπούσαν προαναγγέλλοντας μια ακόμα μεγαλύτερη έκρηξη.

■ Προαναγγεληθείς θάνατος

Όπως σημειώσαμε απ' αυτές εδώ τις στήλες, «το ερώτημα που τίθεται δεν είναι αν θα ξεσπάσει το επόμενο κραχ, αλλά πότε. Αυτό θα εξαρτηθεί από το για πόσο χρονικό διάστημα

τα φτωχά αμερικάνικα νοικοκυριά θα αντέξουν την τοκογλυφία των δανειστών αυτών των δανείων με τα υπέρογκα επιτόκια που αυξάνονται ολοένα και περισσότερο, την ίδια στιγμή που οι πλούσιοι Αμερικανοί αγοράζουν όλο και περισσότερες βίλες (αξίας άνω των 5 εκ. δολαρίων), η αγορά των οποίων αυξήθηκε κατά 11% μέσα στο 2006, όταν οι συνολικές πωλήσεις στον τομέα της κατοικίας έπεσε κατά 8.4% μέσα στην ίδια περίοδο» («Κόντρα», 1/9/07).

Δεν διαθέταμε... μαντικές ικανότητες γι' αυτή την εκτίμηση, ούτε ήμασταν οι μόνοι που το λέγαμε αυτό. Μια ματιά αν ρίξει κανείς στις οικονομικές στήλες των πιο έγκυρων φυλλάδων του κεφαλαίου, θα δει ότι αυτή η αγωνία υπήρχε έντονη στους οικονομικούς κύκλους της αστικής τάξης (ορισμένοι μάλιστα, όπως ο πρώην επικεφαλής οικονομολόγος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, Κένεθ Ρογκόφ, περίμεναν την κατάρρευση κάποιων μεγάλης τράπεζας).

■ Καπιταλισμός-καζίνο ή απλή καπιταλισμός;

Θα υπήρχε όμως αυτή η πιστωτική κρίση σε τέτοια έκταση, αν δεν υπήρχαν χρεωμένα νοικοκυριά που αδυνατούσαν να αποπληρώσουν τα χρέη τους κι αν δεν υπήρχαν προβλήματα στην «πραγματική οικονομία»; Θα εξαπλώνονταν τόσο εύκολα η πιστωτική κρίση, αν δεν έβρισκε εύφορο έδαφος στις απέναντι πλευρές του Ατλαντικού και του Ειρηνικού;

Όσοι διαπίστωσαν τώρα ότι το ΔΝΤ κάνει μαύρες προβλέψεις για την παγκόσμια οικονομία θα πρέπει να θυμηθούν, ότι εδώ και αρκετό καιρό οι προβλέψεις όλων των διεθνών οικονομικών οργανισμών διαφεύδονται ολοένα και προς το χειρότερο. Η κρίση –όπως κάθε κρίση– κάποια στιγμή θα διευθετηθεί (μέσα στα πλαίσια του υπάρχοντος συστήματος, αν δεν υπάρξει αντίπαλο δέος από τις εκμεταλλεύσιμες τάξεις). Όμως, το κόστος θα είναι ακόμα οδυνηρότερο για τις εργαζόμενες τάξεις, ο πέλκευς που θα πέσει πάνω τους θα είναι αμειλικτός. Κι όσο για τους «κανόνες» που θα εγγραφούν την ομαλή πορεία του καπιταλισμού στο μέλλον, ας μην ξεχνάμε ότι είναι στη φύση του καπιταλισμού να επεκτείνει με το στασιό καταστάσεις που δε μπορεί να ελέγξει (είτε «υπερπαραγωγή» είτε «υπερδανεισμός» είναι αυτές).

Η απάντηση στην κρίση που θα δώσουν οι κεφαλαιοκράτες και τα πολιτικά τους κατασκευάσματα είναι κι αυτή δεδομένη. Ζεστό χρήμα στις τράπεζες, λιτότητα στους εργαζόμενους. Οι εποχές του «μου ντιλ» έχουν περάσει ανεπιστρεπτή. Εδώ, μεσοσύνης της κρίσης, οι αμερικανοί ιθύνοντες δεν θέλησαν να δώσουν ούτε ένα 10% παραπάνω χρήματα για τα συσσίτια και μερικές διευκολύνσεις στους ανέργους (η Γερουσία απέρριψε το σχέδιο των 60 δισ. δολαρίων που είχε εγκρίνει η Βουλή των Αντιπροσώπων, λίγες μέρες πριν οι ίδιοι Βουλευτές και Γερουσιαστές αποφασίσουν να δώσουν 700 δισ. δολάρια στις καταρρέουσες τράπεζες!). Το τελικό σχέδιο «διάσωσης» που ψηφίστηκε την προηγούμενη Παρασκευή, δεν περιείχε τελικά ούτε τα ψίχουλα που είχε εγκρίνει η Βουλή των Αντιπροσώπων και είχε απορρίψει η Γερουσία. Όταν δεν αισθάνονται πίεση από τα κάτω, δεν τους ενδιαφέρει ούτε τα προσχήματα να κρατήσουν...

«Τείνουν κλάδον ελαίας» προς τους Ταλιμπάν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4
να συνομιλήσεις με τους άμεσα εμπλεκόμενους. Αν θέλεις να έχεις ουσιαστικά αποτελέσματα, πρέπει να συνομιλήσεις με τους αρμόδιους».

Όλες οι προαναφερόμενες δηλώσεις συγκλίνουν στο ότι η σύγκρουση στο Αφγανιστάν μπορεί να τερματιστεί μόνο με πολιτική συμφωνία, η οποία θα περιλαμβάνει και τους Ταλιμπάν. Εκτίμηση με την οποία συντάσσεται κατ' ιδίαν ένας συνεχώς αυξανόμενος αριθμός διπλωματικών και στρατιωτικών αξιωματούχων.

Επιχειρώντας να περιορίσει τον αντίκτυπο των δηλώσεων αυτών, ενόψει της νατοϊκής συνόδου στη Βουδαπέστη, ο αμερικανός υπουργός Άμυνας, Ρόμπερτ Γκέιτς, απέρριψε ως ηττοπαθή την εκτίμηση του βρετανού ταξίαρχου Mark Carleton-Smith και δήλωσε ότι, παρά τις σοβαρές προκλήσεις που αντιμετωπίζουν τα νατοϊκά στρατεύματα στο Αφ-

γανιστάν, δεν υπάρχει κανένας λόγος για ηττοπάθεια ή υποτίμηση των δυνατοτήτων για επιτυχία μακροπρόθεσμα. Διευκρίνισε επίσης τη θέση του Λευκού Οίκου στο ζήτημα των διαπραγματεύσεων με τους Ταλιμπάν δηλώνοντας ότι είναι αποδεκτή η συμμετοχή μελών των Ταλιμπάν που είναι πρόθυμοι να συνεργαστούν με την αφγανική κυβέρνηση.

Είναι φανερό ότι η αμερικανονατοϊκή ηγεσία αναζητά σσινίδα σωτηρίας από το βάλτο του Αφγανιστάν και αυτή δεν είναι άλλη από τις διαπραγματεύσεις με τους Ταλιμπάν για την εξεύρεση μιας πολιτικής λύσης, η οποία θα διασφαλίζει τον αξιοπρεπή απεγκλωβισμό των νατοϊκών στρατευμάτων από τη χώρα. Από τις δηλώσεις όλων των προαναφερόμενων αξιωματούχων προκύπτει σαφώς ότι δεν αποκλείουν –το αντίθετο μάλιστα– από τις διαπραγματεύσεις την ηγεσία των Ταλιμπάν και τον ίδιο το «διαβόη-

το καταζητούμενο τρομοκράτη» Μουλά Ομάρ, γιατί γνωρίζουν ότι χωρίς αυτούς η όποια απόπειρα αναζήτησης πολιτικής λύσης θα εξελιχθεί σε φάρσα και είναι καταδικασμένη να αποτύχει. Τη θέση αυτή φαίνεται να υιοθετεί και η βρετανική διπλωματία, η οποία φέρεται να πιέζει και να παίζει μεσολαβητικό ρόλο προς αυτή την κατεύθυνση. Όμως η Ουάσινγκτον φαίνεται να διαφοροποιείται στο ζήτημα αυτό. Από τις προαναφερόμενες δηλώσεις του αμερικανού υπουργού Άμυνας προκύπτει σαφώς ότι οι Αμερικανοί θέλουν να εφαρμόσουν την εμπειρία του Ιράκ, όπου κατ'άφεραν να διασπάσουν τις δυνάμεις της αντίστασης και να σχηματίσουν μια ισχυρή συνιτική πολιτοφυλακή, η οποία συνεργάζεται μαζί τους και έχει αναλάβει ρόλο καταστολής. Θα επιδιώξουν δηλαδή να διασπάσουν τις δυνάμεις των Ταλιμπάν, ώστε τα κομμάτια, που θα είναι πρόθυμα

να συνεργαστούν με την αφγανική κυβέρνηση, θα πάρουν μέρος στις διαπραγματεύσεις και θα εκπροσωπηθούν στη διακυβέρνηση της χώρας σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο. Το ίδιο επιχείρησε να κάνει το πακιστανικό κράτος, κάτω από την πίεση του Λευκού Οίκου, και στις παραμεθόριες φυλετικές περιοχές του Πακιστάν για να διασπάσει τους Ταλιμπάν και να στρέψει κάποια κομμάτια εναντίον της Αλ-Κάιντα και ξένων ισλαμιστών μαχητών, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ακόμη πιο δύσκολο είναι να πετύχει η επιχείρηση διάσπασης των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν, όπου η στρατιωτική δύναμη και η επιρροή τους αυξάνεται συνεχώς, χωρίς ρωγμές μέχρι στιγμής στις γραμμές τους και με μια ηγεσία από βετεράνους μουτζαχεντίν με τεράστιο κύρος και λαϊκή αποδοχή. Μόνο σε περίπτωση που καταφέρουν σοβαρά στρατιωτικά πλήγματα στην αφγανική

αντίσταση έχουν πιθανότητες να προκαλέσουν ρήγματα και διάσπαση στις γραμμές της. Γι' αυτό οι Αμερικανοί από τη μια κλιμακώνουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίον τους στο Αφγανιστάν και από την άλλη χτυπούν συστηματικά πλέον στόχους στις παραμεθόριες φυλετικές περιοχές του Πακιστάν, με την συγκατάθεση της πακιστανικής κυβέρνησης, η οποία, παράλληλα, κάτω από την ασφυκτική πίεση του Λευκού Οίκου, έχει εξαπολύσει ολομέτωπο πόλεμο εναντίον των πακιστανικών Ταλιμπάν.

Από την πλευρά τους οι Ταλιμπάν διέφευσαν εξ αρχής τις φήμες περί μυστικών διαπραγματεύσεων με την κυβέρνηση Καρζάι, τις χαρακτηρισισαν ως αποτυχημένες προσπάθειες του εχθρού να προκαλέσει διάσπαση, δυσπιστία και ανησυχία στους μαχητές, στον αφγανικό λαό και στα άλλα έθνη και δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν τον αγώνα μέχρι την αποχώρηση όλων των ξέ-

νων στρατευμάτων από τη χώρα. Απάντηση στις δηλώσεις των διάφορων αξιωματούχων για την αναγκαιότητα αναζήτησης πολιτικής λύσης μέσω διαπραγματεύσεων δεν έχει δοθεί ακόμη, εκτός από το μήνυμα του Μουλά Ομάρ, επ' ευκαιρία του τέλους του ραμαζανιού, στο οποίο κάλεσε τα ξένα στρατεύματα να φύγουν άμεσα από το Αφγανιστάν και υποσχέθηκε ότι σ' αυτή την περίπτωση εγγυάται την ασφαλή και αξιοπρεπή αποχώρησή τους.

Το βέβαιο είναι ότι δεν έχουν λόγο να βιάζονται. Αυτός που ζητά διαπραγματεύσεις είναι ο αντίπαλος, γεγονός που αντικειμενικά αποδυναμώνει τη θέση του. Αντίθετα, οι Ταλιμπάν βρίσκονται σε θέση ισχύος, γεγονός που τους δίνει τη δυνατότητα να θέτουν και να επιμένουν στους δικούς τους όρους. Άλλωστε, ο χρόνος πιέζει τον εχθρό και ευνοεί τους Ταλιμπάν.

«Ο στόχος δεν είναι να κρατικοποιηθεί το ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα, ούτε εν μέρει. Ο στόχος είναι να ληφθούν πρωτοβουλίες που θα διατηρήσουν την εμπιστοσύνη και μόλις η εμπιστοσύνη αποκατασταθεί σταδιακά ξανά θα γίνουν ιδιωτικές αυτές οι τράπεζες. Δεν είναι ο στόχος να χρησιμοποιήσουμε τα χρήματα του φορολογουμένου σε μόνιμη βάση».

Αποκαλυπτικός (μπορείτε να τον πείτε και κυνικό) ο υπουργός Οικονομίας Γ. Αλογοσκούφης έδωσε το μισό στίγμα των κινήσεων που γίνονται αυτές τις μέρες από τις κυβερνήσεις σε επίπεδο ΕΕ, παρουσιάζοντας σε συνέντευξη Τύπου τα συμπεράσματα του τελευταίου Ecofin. Σε απλά ελληνικά, αυτή η δήλωση σημαίνει: παίρνουμε τα λεφτά σας (των εργαζόμενων που αποτελούν τα υποζύγια της φορολογίας), τα δίνουμε στους τραπεζίτες για να στηριχτούν, κρατικοποιώντας τη χασούρα τους, κι όταν η κρίση περάσει και οι τράπεζες ορθοποδήσουν, θα τους τις επιστρέψουμε, για να συνεχί-

■ Ecofin: «Μπούκωμα» στους τραπεζίτες, σκληρή λιτότητα για τους εργαζόμενους

Σας τα παίρνουμε κι αν σας αρέσει

σουν το θεάρεστο έργο τους.

Το άλλο μισό του στίγματος Αλογοσκούφη αφορούσε μισθούς, συντάξεις και κοινωνικές δαπάνες του προϋπολογισμού:

«Πολλές από τις παρεμβάσεις που ήδη έχουν γίνει σε ευρωπαϊκά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα μπορεί θεωρητικά να παραβιάζουν τους κανόνες των κρατικών ενισχύσεων. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει δεσμευτεί ότι αυτή την περίοδο θα αντιμετωπίζει αυτά τα ζητήματα στο χρηματοπιστωτικό τομέα με ευελιξία για να μην έχουμε περαιτέρω προβλήματα... Θα ήθελα να τονίσω, ότι και εμείς ως Ελλάδα πρέπει να ξεφύγουμε απ' αυτό το βραχά του 3%. Κάναμε μεγάλη προσπάθεια να φτάσουμε κάτω από το 3%».

Σε απλά ελληνικά αυτό σημαίνει: θα στηρίξουμε τις τρά-

πεζες όσο χρειαστεί, αλλά πρέπει το έλλειμμα να μείνει στο 3%. Γι' αυτό, οι μισθοί και οι συντάξεις θα μείνουν καθηλωμένοι με αυξήσεις κάτω από τον επίσημο πληθωρισμό, οι δε κοινωνικές δαπάνες θα περιοχθούν κι άλλο. Κι επειδή τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά, επειδή η οικονομική δραστηριότητα θα πέσει τα επόμενα χρόνια και επομένως τα δημόσια έσοδα θα μειωθούν, να είμαστε έτοιμοι να δεχτείτε μια ακόμη αύξηση στο ΦΠΑ.

Μέσα σε ελάχιστες παραγράφους, μιλώντας μια «ουδέτερη» τεχνοκρατική γλώσσα, ο Αλογοσκούφης περιέγραψε την πολιτική της κυβέρνησης. Μια πολιτική διαχείρισης της κρίσης με πιο άγρια αναδιανεμητικά χαρακτηριστικά. Την περίοδο της σχετικής ανάπτυξης στηρίζαν την αύξηση των κερδών. Την περίοδο της κρίσης στηρί-

ζουν τις ζημιές. Σε κάθε περίπτωση οι εργαζόμενοι πληρώνουν το κάγκελο.

Στο μεταξύ, οι «οικονομικοί αναλυτές» έχουν χάσει το μέτρημα. Μαύρη Δευτέρα, μαύρη Τρίτη, έτσι όπως κατρακυλούν καθημερινά τα διεθνή χρηματιστήρια στο τέλος θα καλύψουν όλες τις μέρες της εβδομάδας και θα αναγκαστούν να καταφύγουν στο εορτολόγιο για να μπορούν να συνεχίσουν τις συμβολιστικές αναφορές τους. Απορρίπτεται από το Κογκρέσο το σχέδιο Πόλσον, πέφτουν τα χρηματιστήρια. Εγκρίνεται το σχέδιο Πόλσον, κατρακυλούν τα χρηματιστήρια. Παρεμβαίνουν για πρώτη φορά συντονισμένα η FED με την ΕΚΤ ρίχνοντας τα επιτόκιά τους κατά μισή μονάδα, γκρεμοτσακίζονται τα χρηματιστήρια. Ούτε οι χαιρετιστήριες δηλώσεις των ιμπεριαλιστών ηγετών

(Λευκός Οίκος και Ανγκελα Μέρκελ χαιρέτισαν τη συντονισμένη παρέμβαση, η δε γερμανίδα καγκελάριας μίλησε για... ένδειξη ενδυνάμωσης της οικονομίας!), όμως η κατρακύλα συνεχίστηκε. Γιατί; Γιατί, πρώτο, οι μετοχές πρέπει να «ξεφουσκώσουν» και να επανέλθουν στις πραγματικές τους αξίες. Γιατί, δεύτερο, η κρίση είναι περίοδος μεγάλων ανακατατάξεων. Όσοι αισθάνονται ακόμα ισχυροί προσπαθούν να εξαγοράσουν τους αδυνατισμένους και χρησιμοποιούν και το χρηματιστηριακό παιχνίδι για να τους εξαγοράσουν στη χαμηλότερη δυνατή τιμή. Οι καπιταλιστές είναι ανελέητοι σ' αυτό το παιχνίδι.

Αντίθετα από τους Μπους και Μέρκελ, ο πρόεδρος του ΔΝΤ Ντομίνικ Στρος-Καν δήλωσε ότι η παγκόσμια οικονομία θα επιβραδυνθεί σημαντι-

κά και πως ΗΠΑ και Ευρώπη βρίσκονται «στο χείλος της ύφεσης» (είναι ο κομψός τρόπος με τον οποίο οι αστοί περιγράφουν την κρίση).

Τι απομένει στις αστικές κυβερνήσεις; Να συνεχίσουν την πολιτική που ήδη ακολουθούν. Δηλαδή, να «μπουκώσουν» με κρατικό χρήμα τις μεγαλύτερες τράπεζες για να μη καταρρεύσουν, να σπρώχνουν άλλες τράπεζες σε εξαγορές και συγχωνεύσεις και ταυτόχρονα να εξασφαλίζουν κονδύλια μέσω της δημοσιονομικής πολιτικής, σκληραϊνοντάς την στο έπακρο. Το γεγονός ότι δεν αντιμετωπίζουν λαϊκές αντιδράσεις, ότι η ταξική πάλη παραμένει σε απειλοποιητικά χαμηλό επίπεδο, αποθρασύνει τις κυβερνήσεις. Το μόνο που εξετάζουν είναι κάποια μέτρα φιλανθρωπικού τύπου κι αυτά εντελώς οριακά.

■ Χοντρά ψέματα από την Πετραλιά

Εξανεμίζονται τα αποθεματικά των Ταμείων

Σε χοντροκομμένες ψευδολογίες κατέφυγε η υπουργός Εργασίας Φάνη Πάλλη-Πετραλιά, για να καθησυχάσει εργαζόμενους και συνταξιούχους, ότι τάχα δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος για τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων από την παγκόσμια κρίση.

«Από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της η ΠΚΑ, προκύπτει ότι οι Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης δεν έχουν άμεσα στα χαρτοφυλάκιά τους ομόλογα τραπεζών που έχουν παρουσιάσει οικονομικό πρόβλημα, αφού στο σύνολό τους οι Φορείς έχουν επενδύσει σε ελληνικά Τραπεζικά ομόλογα», αναφέρει σε δήλωσή της (ανάθεμα αν καταλαβαίνει τι γράφει ή μάλλον τι της έγραψαν).

Πρώτα-πρώτα, κρύβει το γεγονός ότι υπάρχουν ακόμα στα χέρια των Ταμείων δομημένα ομόλογα, τα οποία δεν επεστράφησαν (ως γνωστόν, η κυβέρνηση έκλεισε συμφωνία με τη JP Morgan για την επιστροφή ενός μόνο δομημένου ομολόγου, αυτού που έγινε αφορμή για να αποκαλυφθεί το σκάνδαλο). Στα χέρια των Ταμείων πρέπει να υπήρχαν δομημένα ομόλογα ύψους γύρω στο 1,3 δισ. ευρώ (ακριβή στοιχεία δεν υπάρχουν, γιατί η τελευταία απογραφή είναι του 2005, χρόνια μετά την οποία ξεκίνησε η φάμπρικα των δομημένων). Η αξία τους πρέπει να έχει πέσει σχεδόν στο μισό. Περιττεύει, βέβαια, να πούμε ότι τα δομημένα ομόλογα ανήκουν στην κατηγορία των χρηματιστηριακών «προϊόντων» που χαρακτηρίζονται «τοξικά».

Δεύτερο, το γεγονός ότι τα Ταμεία επενδύουν σε ομόλογα ελληνικών τραπεζών όχι μόνο δεν τους προσφέρει ασφάλεια, αλλά το αντίθετο. Δηλαδή,

οι ελληνικές τράπεζες θα μείνουν αμόλυπτες από την κρίση; Θέλει και τα λέει η υπουργός ή της ξεφεύγουν; Για να μην πολυλογούμε, τη διέψευσε 24 ώρες μετά τη δήλωσή της ο πρόεδρος της τράπεζας της Ελλάδας Γ. Προβόπουλος, που χτύπησε καμπανάκι κινδύνου και για τις ελληνικές τράπεζες.

Αναφέρει ακόμα η Πετραλιά, ότι «ποσό ύψους 1,3 δισ. ευρώ είναι επενδεδυμένο σε Αμοιβαία Κεφάλαια: 913 εκατομμύρια ευρώ στα δύο Αμοιβαία της "ΑΕΔΑΚ Ασφαλιστικών Οργανισμών", η σύνθεση των οποίων αποτελείται από Ομόλογα Ελληνικού Δημοσίου και Μετοχές Υψηλής Κεφαλαιοποίησης του Χ.Α.Α. και 400 εκατομμύρια σε Αμοιβαία Κεφάλαια εσωτερικού τα οποία διαχειρίζονται ελληνικές ΑΕΔΑΚ».

Ας ξεκινήσουμε από το μικρότερο ποσό. 400 εκατ. ευρώ σε Αμοιβαία που διαχειρίζονται ελληνικές ΑΕΔΑΚ. Μιλάμε, δηλαδή για καθαρό τζόγο. Μήπως μπορεί να μας πει η υπουργός σε τιμή αγοράστηκαν αυτά τα Αμοιβαία και ποια είναι η τιμή τους σήμερα; Έτσι για να ξέρουν οι ασφαλισμένοι τι γίνονται τα χρήματα που τους κρατάνε κάθε μήνα και προσρίζονται για τις συντάξεις τους. Αλλά και το μεγαλύτερο ποσό (1,3 δισ. ευρώ) μήπως είναι εξασφαλισμένο; Όταν το Αμοιβαίο στο οποίο τοποθετήθηκαν περιέχει στη σύνθεσή του και μετοχές, σημαίνει ότι αυτή τη στιγμή είναι κάτω από την τιμή αγοράς του, αφού το ΧΑΑ κατρακυλά συνεχώς και έχει φτάσει στα χαμηλότερα της τελευταίας τετραετίας.

Και στους αριθμούς που παραθέτει, όμως, η Πετραλιά κρύβει τη μισή αλήθεια. Γιατί παραλείπει να αναφέρει ότι τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν

υποχρεωθεί να τοποθετήσουν τα αποθεματικά τους και σε μετοχές. Στα τέλη του 2005, χρόνια που υπάρχουν διαθέσιμα τα τελευταία στοιχεία, οι τοποθετήσεις σε μετοχές άγγιζαν τα 5 δισ. ευρώ, ποσό τριπλάσιο απ' αυτό που ήταν τοποθετημένο σε Αμοιβαία Κεφάλαια. Το ποσό αυτό μπορεί σήμερα να είναι μεγαλύτερο. Μόνο η κυβέρνηση γνωρίζει τον ακριβή αριθμό, αλλά δεν τον δίνει στη δημοσιότητα, για ευνόητους λόγους. Ποια είναι η σημερινή αξία των μετοχών που έχουν φορτωθεί τα Ταμεία; Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη σκέψη για να καταλάβουμε ότι είναι πολύ μικρότερη.

Επειδή γνωρίζουν πολύ καλά ότι αυτό το ζήτημα θα τεθεί, οι συμβουλάτορες της Πετραλιά της έγραψαν την εξής εκπληκτική παράγραφο: «Όσον αφορά στην αξία των επενδύσεων των Ταμείων, όπως είναι γνωστό, εκ του νόμου, οι φορείς λειτουργούν ως θεσμικοί επενδυτές, με κριτήρια μακροπρόθεσμου σχεδιασμού, τα δε πραγματικά κέρδη ή ζημιές προκύπτουν μόνο στη συγκεκριμένη στιγμή που οι Φορείς πωλούν τους τίτλους τους. Επομένως, η αποτίμηση του χαρτοφυλακίου ενός Φ.Κ.Α. οποιαδήποτε άλλη στιγμή είναι λογιστική». «Σε κάθε περίπτωση το Κράτος εγγυάται τις συντάξεις και δεν υπάρχει λόγος εκποίησης της περιουσίας των Ταμείων».

Θυμάται μήπως η Πετραλιά τι έλεγε η ΝΔ ακόμη και πριν ένα χρόνο για τις απώλειες που είχαν τα Ταμεία με το σκάνδαλο του χρηματιστηρίου που έγινε επί ΠΑΣΟΚ; Κατηγορούσε το ΠΑΣΟΚ γι' αυτό ακριβώς που η ίδια απορρίπτει σήμερα, ενώ το ΠΑΣΟΚ απαντούσε με τον τρόπο που απαντά η ίδια σήμερα: ότι τα Ταμεία είναι

θεσμικοί επενδυτές, κάνουν μακροχρόνιες επενδύσεις και δεν κινδυνεύουν από τα скаμπανεβάσματα του χρηματιστηρίου! Μήπως μπορεί να μας πει η κ. Πετραλιά τότε οι τιμές των μετοχών στις οποίες οι κυβερνήσεις έχουν εγκλωβίσει τα Ταμεία θα επανέλθουν στα επίπεδα που ήταν όταν τις αγόραζαν; Οι εγκυρότεροι διεθνείς οικονομικοί αναλυτές μιλούν τουλάχιστον για δεκαετία. Δηλαδή, επί ένα τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα τα Ταμεία δε θα βγάλουν δεκάρα τσακιστή (τουλάχιστον).

Επειδή και αυτό το γνωρίζουν καλά, γι' αυτό έσπευσαν να κλείσουν την ανακοίνωση της Πετραλιά με το κορυφαίο ψέμα: «Σε κάθε περίπτωση το Κράτος εγγυάται τις συντάξεις και δεν υπάρχει λόγος εκποίησης της περιουσίας των Ταμείων»!! Δεν χρειάζεται να πάμε πολύ μακριά. Αρκεί ένας χρόνος πίσω, όταν ο Οργανισμός Ασφάλισης Ελευθέρων Επαγγελματιών αναγκάστηκε να πουλήσει χρεόγραφα αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ, προκειμένου να πληρώσει συντάξεις και δώρο Χριστουγέννων. Οι οργανώσεις των ΕΒΕ ζήτησαν έκτακτη κρατική επιχορήγηση, το ίδιο έκανε και ο (κυβερνητικός) διοικητής του ΟΑΕΕ, όμως ο Αλογοσκούφης ήταν ανένδοτος και ανάγκασε το Ταμείο να ξεπουλήσει «χαρτιά» που είχε στη διάθεσή του. Ποτέ δε μάθαμε τι απόδοση είχαν τελικά αυτά τα «χαρτιά» (αν είχαν κάποια απόδοση). Πόσο αγοράστηκαν και πόσο πουλήθηκαν. Εκείνο που ξέρουμε είναι πως όταν κάποιος πουλάει από ανάγκη, πουλάει χαμηλότερα. Τέτοιες ευκαιρίες ψάχνουν τα «κοράκια» του χρηματιστηρίου.

Δεν είναι όμως μόνο ο ΟΑΕΕ. Και το

ΙΚΑ έχει πουλήσει «χαρτιά» ύψους τουλάχιστον 2 δισ. ευρώ, προκειμένου να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του. Αν συνυπολογίσουμε το ότι η κυβέρνηση μειώνει τις επιχορηγήσεις προς τα Ταμεία και το ότι μπαίνουμε σε μια βαθιά κρίση χωρίς ορατό ορίζοντα εξόδου, πρέπει να θεωρήσουμε παραπάνω από βέβαιο ότι τα Ταμεία θα αναγκαστούν να ρευστοποιήσουν ομόλογα και μετοχές την περίοδο της κρίσης και φυσικά θα έχουν απώλειες. Το μόνο που δε γνωρίζουμε είναι το ύψος αυτών των απωλειών.

Η κυβέρνηση δηλώνει ότι «εγγυάται τις συντάξεις». Ποιες συντάξεις; Συντάξεις που η πραγματική αγοραστική τους δύναμη μειώνεται από χρόνο σε χρόνο. Ξέρουμε πολύ καλά ότι κάθε φορά που τα Ταμεία αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα οι κυβερνήσεις καταφεύγουν σε ανατροπές σε βάρος των ασφαλισμένων. Αυτή είναι η μόνη εγγύηση.

Οι ασφαλισμένοι, εργαζόμενοι και συνταξιούχοι, πρέπει να απαιτήσουν τον άμεσο απεγκλωβισμό των ασφαλιστικών ταμείων από κάθε είδους χρηματιστηριακό «προϊόν». Ειδικά σήμερα, δεν υπάρχουν «τοξικά» και «υγιή» χρηματιστηριακά «προϊόντα». Είναι όλα τοξικά κι αυτό το δείχνει η καθημερινή κατρακύλα των χρηματιστηρίων. Η κυβέρνηση να υποχρεωθεί να μετατρέψει όλες τις «επενδύσεις» των Ταμείων σε ομόλογα ελληνικού δημοσίου σταθερής απόδοσης, με υπολογισμό στις τιμές που αγοράστηκαν συν τους τόκους. Αυτή είναι η μόνη λύση, για να υπάρξει μια στοιχειώδης εξασφάλιση και να μη μετατραπούν τα αποθεματικά των Ταμείων σε κέρδη για τους καπιταλιστές.

Σε κινητοποιήσεις ενάντια στα λεγόμενα «πολλαπλά συγγράμματα», μια ακόμη πλευρά του νόμου-πλαίσιο των Γιαννάκου-Καραμανλή, καλούν οι φοιτητές της «Κόντρας».

Σε ΑΕΙ και ΤΕΙ οι διοικήσεις, χρησιμοποιώντας εκβιαστικές μεθόδους, καλούν τους φοιτητές να υπογράψουν δηλώσεις επιλέγοντας κάποιο από μια λίστα συγγραμμάτων που υποτίθεται πως θα διδαχτούν σε κάθε μάθημα, το οποίο είναι το μόνο που θα πάρουν δωρεάν. Πέρα από το γεγονός ότι ο φοιτητής καλείται να επιλέξει σύγγραμμα για ένα μάθημα το περιεχόμενο του οποίου δε γνωρίζει (έτσι, η επιλογή γίνεται στα τυφλά και περιέχει στοιχεία... ζόγου), το βασικότερο είναι πως τα υπόλοιπα συγγράμματα θα αναγκαστεί να τα πληρώσει από την τσέπη του. Γιατί μόνο σαν καλαμπούρι ακούγεται το ότι ένας αριθμός αντιτύπων των συγγραμμάτων θα υπάρχει στις βιβλιοθήκες.

Το φοιτητικό κίνημα έχει τοποθετηθεί κατηγορηματικά ενάντια στο νόμο-πλαίσιο και ενάντια στη συγκεκριμένη πτυχή του. Οι φοιτητές απαιτούν να παίρνουν δωρεάν όλα τα συγγράμματα που κρίνονται απαραίτητα για τη διδασκαλία ενός μαθήματος, είτε είναι ένα είτε είναι περισσότερα. Αυτή την απαίτηση καλούνται τώρα να κάνουν πράξη. Να κάνουν πράξη τη δέσμευσή τους, την περίοδο των καταλήψεων, ότι θα καταργήσουν το νόμο-πλαίσιο στην πράξη.

Για τα μάτια η πρόσθετη διδακτική στήριξη

Στην αρχή της σχολικής χρονιάς, ο Στυλιανίδης, στις απανωτές συνεντεύξεις που αρέσκει να δίνει, τόνιζε ότι φέτος θα αρχίσει άμεσα και η Πρόσθετη Διδακτική Στήριξη στα σχολεία, ώστε τα παιδιά των «μη εχόντων», που υστερούν σε κάποια μαθήματα να βοηθηθούν.

Πέρασε ένας μήνας και η Πρόσθετη Διδακτική Στήριξη δεν έχει ακόμα αρχίσει. Ο πολυδιαφημιζόμενος θεσμός απαξιώνεται και πλήττεται και από το γεγονός ότι φέτος μειώνεται στο μισό και η αμοιβή των εκπαιδευτικών που συμμετέχουν σ' αυτή (από 19,08 ευρώ μικτά γίνεται 9,21 μικτά), ενώ αυξάνεται και ο αριθμός των μαθητών ανά τμήμα σε 7-14 από 5-10 που ήταν παλιότερα.

Ο θεσμός της Πρόσθετης Διδακτικής Στήριξης «παιζει» στο πεδίο της λαϊκίστικης προπαγάνδας, αναδεικνύοντας το ανθρώπινο δήθεν πρόσωπο της εξουσίας, που νοιάζεται για τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, την ίδια στιγμή που στήνει και λειτουργεί ένα εκπαιδευτικό σύστημα, που στραγγαλίζει πρόωρα τα νεανικά όνειρα (στείρες κατακερματισμένες γνώσεις, αποσπαστική, ατομισμός και άγριος ανταγωνισμός, εξετασιοκεντρική manía, βάση του 10, πανελλαδικές εξετάσεις, και πάει λέγοντας), ενώ ορθώνει άπειρους ταξικούς φραγμούς σε όλα τα επίπεδα για τις λαϊκές οικογένειες, που αδυνατούν να βοηθήσουν τα παιδιά τους λόγω της κοινωνικοοικονομικής τους κατάστασης και της μορφωτικής τους ανεπάρκειας, συντέπια της ταξικής τους θέσης στο καπιταλιστικό σύστημα.

Αξιολόγηση ante portas

Την αξιολόγηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ εντάσσει στις προτεραιότητες της η κυβέρνηση, με αφορμή την έναρξη της νέας περιόδου του «Επιχειρησιακού Προγράμματος Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση 2007-2013». Έτσι, μετά τις προσπάθειες εφαρμογής του νόμου-πλαίσιο, μπαίνει μπροστά και η μηχανή της αξιολόγησης, ώστε τα ιδρύματα να ζευτούν στο ζυγό της ανταποδοτικής λειτουργίας, με κριτήρια που χαρακτηρίζουν μια καπιταλιστική επιχείρηση και ευνοούν την αγορά. Τις συνέπειες αυτής της πολιτικής δεν είναι δύσκολο να τις φανταστούμε: κατάταξη και κατηγοριοποίηση των ιδρυμάτων, μείωση της κρατικής χρηματοδότησης, με πρόσχημα τη

μη εφαρμογή των κριτηρίων, πλήρης υποταγή στην αγορά, στραγγαλισμός των λεγόμενων ανθρωπιστικών σπουδών και των σπουδών κοινωνικού περιεχομένου, ξεπρεσμός πολλών Ιδρυμάτων και αγωνιώδης στροφή σε «άλλες πηγές», εκτός κρατικού προϋπολογισμού για την επιβίωση.

Το υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε πρόσκληση προς τα ιδρύματα για την κατηγορία της πράξης «Ανάπτυξη Εθνικού Συστήματος αξιολόγησης, διασφάλιση της ποιότητας και τεκμηρίωσης των Ιδρυμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης» και ταυτόχρονα ανακοίνωσε και το κονδύλι που εξασφάλισε γι' αυτή, το οποίο

ανέρχεται στο ποσό των 25.000.000 ευρώ. Είναι γνωστό ότι η αξιολόγηση είναι βασικό αγκωνάρι της διαδικασίας της Μπολόνια και του Ενιαίου Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης, γι' αυτό και η ΕΕ διαθέτει και τα σχετικά κονδύλια, που σπεύδει να απορροφήσει η ελληνική κυβέρνηση, ενεργοποιώντας τη σχετική διαδικασία.

Οι δράσεις που θα χρηματοδοτηθούν είναι οι εξής:

-Οργάνωση του συστήματος αξιολόγησης.

-Πλαισίωση της Αρχής Διασφάλισης της Ποιότητας (Α.Δ.Π.) με εξειδικευμένο επιστημονικό και διοικητικό/τεχνικό δυναμικό.

-Ανάπτυξη μεθοδολογικής

υποδομής του συστήματος αξιολόγησης.

-Δημιουργία μητρώου αξιολογητών στην Α.Δ.Π.

-Δημιουργία αρχειακού υλικού δεικτών αξιολόγησης ανά Τμήμα.

-ενεργοποίηση και υλοποίηση των ενεργειών εξωτερικής και εσωτερικής αξιολόγησης των Τμημάτων των Ιδρυμάτων.

Οι φοιτητές, λοιπόν, αντιμετωπίζουν ακόμα μια πρόκληση, που πάει πακέτο με τις προσπάθειες εφαρμογής του νόμου-πλαίσιο. Απαιτείται συνεπώς άμεση ενεργοποίηση, μαζική και μαχητική αντίσταση, ώστε να ανατραπούν τα σχέδια της κυβέρνησης.

Προβολή του ερευνητικού έργου των πανεπιστημίων, σε συνδυασμό με τις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις και τα ερευνητικά «προγράμματα»

Στις 7 του Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε στο Μέγαρο του Λαμπράκη (Μέγαρο Μουσικής) εκδήλωση της Συνόδου των Ελληνικών Πανεπιστημίων για «τα 25 χρόνια Ερευνας και Προσφοράς στην Εκπαίδευση και στην Ανάπτυξη της χώρας». Τις λεπτομέρειες της εκδήλωσης και το τι ειπώθηκε σ' αυτήν από τους συντελεστές της δεν το γνωρίζουμε (το σημείωμα αυτό γράφτηκε το βράδυ της Τρίτης), όμως έχουμε στα χέρια μας την ομιλία που πρόκειται να εκφωνήσει ο υπουργός Παιδείας. Ο Στυλιανίδης φροντίζει να υπενθυμίσει με έμφαση στους πανεπιστημιακούς ότι τα κείμενα, που προσδιορίζουν τη «μεταρρυθμιστική προσπάθεια» της κυβέρνησης στο χώρο της Ανώτατης Εκπαίδευσης, είναι: α) το ελληνικό σύστημα, το οποίο κατά τα άλλα προσπάθησε να αναθεωρήσει, επιτρέποντας την ίδρυση και λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων (άρθρο 16) και στη συνέχεια το καταστρατηγεί με την ανανώριση των «κολεγίων» και την δεδηλωμένη πρόθεση να θεωρηθεί το κοινοτικό δίκαιο ότι υπερτερεί το εθνικό (β) η συμφωνία της Μπολόνια, που θέτει ως στόχο τη δημιουργία του Ενιαίου Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης, με τα γνωστά ολέθρια αποτελέσματα της υποβάθμισης των πανεπιστημιακών σπουδών (τρεις κύκλοι, εκ των οποίων ο πρώ-

τος τριετής) και γ) η διαδικασία της Λισαβόνας, που επιδιώκει τη σύνδεση του πανεπιστημίου με την αγορά και τις επιχειρήσεις. Αφού προσδιορίζει τον καμβά μέσα στον οποίο πλέκεται η κυβερνητική πολιτική, στη συνέχεια, ο υπουργός Παιδείας περνά στην απαρίθμηση των βημάτων που έκανε η κυβέρνηση, προκειμένου να δώσει σάρκα και οστά στις αντιδραστικές αυτές συμφωνίες, που τα ευρωπαϊκά καπιταλιστικά συμφέροντα επέβαλαν στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης, στο πλαίσιο του ανταγωνισμού τους με τις ΗΠΑ. Ειδική μνεία, με εκτενή αναφορά έκανε στο νόμο-πλαίσιο, τον οποίο παρουσίασε ως επίτευγμα, που έφερε την κοσμογονία στο πανεπιστήμιο. Δούλεψε φιλό γαζί τους εκπαιδευτικούς της Συνόδου των Ελληνικών Πανεπιστημίων, λέγοντας ότι ο νόμος εξασφάλισε την αυτονομία των ΑΕΙ-ΤΕΙ και την αξιοκρατία στην εκλογή και εξέλιξη των διδασκόντων (αρκεί μόνο η παραδοχή ως νόμιμων των εκλογών-παρωδία, που «διεξήχθησαν» σε κάποια ιδρύματα από αυτούς που πέτυχαν να εκλεγούν, για να αντιληφθεί κανείς το ποιόν της αξιοκρατίας). Αναφέρθηκε στην «εύρυθμη λειτουργία» που εξασφαλίστηκε με τους εσωτερικούς κανονισμούς, οι οποίοι στραγγαλίζουν κάθε έννοια αυτονομίας, ενώ προωθούν όλα τα μέτρα αυταρχισμού ενάντια στους φοιτη-

τες και τη «διαφάνεια» που έγινε πράξη με τους τετραετείς αναπτυξιακούς προγραμματισμούς, δηλαδή τον εξαναγκασμό των πανεπιστημίων σε στροφή προς «άλλες πηγές» προκειμένου να επιβιώσουν και τη λειτουργία τους με κριτήρια «βιωσιμότητας». Και όλα αυτά ενώ είναι γνωστό ότι ακόμα και αυτή η κάστα των πανεπιστημιακών είχε διαδικαστικές αντιρρήσεις (όχι ουσίας) στην εφαρμογή των σχετικών διατάξεων, τις οποίες σε πολλά σημεία θεωρεί ανεφάρμοστες. Ο Στυλιανίδης έκανε ιδιαίτερη αναφορά στην αξιολόγηση, αναφέροντας ότι πέρυσι αξιολογήθηκαν 47 Τμήματα, ενώ φέτος ολοκληρώνουν τη σχετική διαδικασία περίπου 150. Φυσικά δεν παρέλειψε να αναφερθεί στο νόμο για την Ερευνητική και Τεχνολογία, που αποθεώνει την ερευνητική δραστηριότητα προς όφελος των επιχειρήσεων και της αγοράς και το νόμο για τα μεταπτυχιακά, που βασίστηκε σε μια καθαρά ανταποδοτική βάση για τη λειτουργία των πανεπιστημίων.

Ο υπουργός Παιδείας, εκφραστής μιας συγκεκριμένης πολιτικής έκανε φυσικά τη δουλειά του και αυτά που είπε ήταν ανάλογα των πράξεών του. Όμως και η ίδια η πρωτοβουλία των ελληνικών πανεπιστημίων, με θέμα την προβολή του ερευνητικού έργου δεν στάθηκε στην αντίπερα όχθη από την κυβερνη-

τική πολιτική, δεν την πολέμησε, δε στάθηκε αντίπαλός της. Αντί να διατρανωθεί ως μόνη πρόταση (από τους εκπαιδευτικούς ενός δημόσιου υποτίθεται πανεπιστήμιου), η απλόχερη χρηματοδότηση της έρευνας αποκλειστικά από τον κρατικό προϋπολογισμό, με στόχο τη βελτίωση της ζωής του ανθρώπου, οι εκπρόσωποι αναφέρθηκαν με έμφαση (στη συνέντευξη Τύπου που παραχώρησαν πριν την εκδήλωση) στα ερευνητικά «προγράμματα» που αποφέρουν στα πανεπιστήμια κέρδη, όταν είναι γνωστό ότι τα «προγράμματα» αυτά πραγματοποιούνται με εντολή των επιχειρήσεων, εξυπηρετούν ειδικά επιχειρηματικά συμφέροντα, έχουν αποδέκτες συγκεκριμένα κυρίως πανεπιστήμια (ιδιαίτερα του τεχνολογικού τομέα) και εκμαυλίζουν τις συνειδήσεις του επιστημονικού προσωπικού. Είναι χαρακτηριστικό ότι αναφέρθηκε ότι τα «προγράμματα» αυτά απέφεραν στα πανεπιστήμια τα τελευταία πέντε χρόνια 1.481.689.000 ευρώ, όταν την ίδια περίοδο ο τακτικός προϋπολογισμός του κράτους ήταν μόνο 966.470.000 ευρώ. Αντιλαμβάνεται κανείς τη σημασία της στάσης των πανεπιστημιακών, όταν το 80% της συνολικής ερευνητικής δραστηριότητας πραγματοποιείται από τα πανεπιστήμια, ενώ το κράτος διαθέτει μόνο το 0,5% του ΑΕΠ για την έρευνα!

Γιούλα Γκεσούλη

Εβαλαν το λύκο να φυλάει τα πρόβατα

Η εταιρεία Κτηματολόγιο ΑΕ είχε αναλάβει παλαιότερα την κτηματογράφηση 330 δήμων και τη σύνταξη των δασικών χαρτών γι' αυτούς. Από τις 17 Ιούνη του 2008 έχει αναλάβει την κτηματογράφηση 107 δήμων στην Αττική και σ' άλλους νομούς της χώρας και στις 23 Ιούλη προκήρυξε το διαγωνισμό για τη σύνταξη των δασικών χαρτών σ' αυτούς τους δήμους.

Οργανώσεις που παλεύουν για την υπεράσπιση των δασών και του περιβάλλοντος, όπως και εμείς, έκφρασαν την αντίθεσή τους για την ανά-

ληψη της σύνταξης των δασικών χαρτών από την Κτηματολόγιο ΑΕ για συγκεκριμένους λόγους.

Πρώτο, προσπαθεί να αποχαρακτηρίσει εκατομμύρια στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων με την αντιεπισημονική «οριοθέτηση των δασών και των δασικών εκτάσεων».

Δεύτερο, με την απόφαση του Γ. Σουφλιά για την κτηματογράφηση των 107 δήμων συνδέεται άμεσα η σύνταξη των δασικών χαρτών με την «οριοθέτηση των δασών και δασικών εκτάσεων».

Τρίτο, γιατί ο Γ. Σουφλιάς έκανε τα πάντα για να κοπεί το μέτρο 226B από το Πρόγραμμα Αγροτική Ανάπτυξη και έτσι να αναλάβει η Κτηματολόγιο ΑΕ και τη σύνταξη των δασικών χαρτών.

Τέταρτο, γιατί από το Φλεβάρη του 2002 γίνονται συντονισμένες προσπάθειες να καταργηθεί το τεκμήριο κυριότητας του δημοσίου τόσο στα εντός όσο και στα εκτός σχεδίου πόλης ακίνητα.

Το Φλεβάρη του 2002 ψηφίστηκε στη Βουλή ο νόμος 3127/2003 που τροποποιεί τους βασικούς νόμους για το

κτηματολόγιο. Τότε υπουργός ΠΕΧΩΔΕ ήταν η Β. Παπανδρέου, η οποία για να αποφύγει την κρίση της ΚΕ-ΝΕ (Κεντρική Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή) για τη συνταγματικότητα της διάταξης με την οποία καταργείται το τεκμήριο κυριότητας του δημοσίου, την εισήγαγε ως τροπολογία. Τη διάταξη αυτή ψήφισαν τα δύο μεγάλα αστικά κόμματα, το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ. Εκείνη την ημέρα είχε ξεσπαθώσει ο Κ. Μητσotάκης ενάντια στην ισχύουσα δασική νομοθεσία και ανάμεσα σ' άλλα είχε ζητή-

σει να επεκταθεί η τροπολογία και στα εκτός σχεδίου πόλης. Η Β. Παπανδρέου είχε συμφωνήσει με τη θέση να επεκταθεί η κατάργηση του τεκμηρίου κυριότητας και στα εκτός σχεδίου και είχε στείλει ερώτημα στο ΝΣΚ, προσδοκώντας σε ευνοϊκή αντιμετώπιση απ' αυτό. Τελικά όμως, το Ε' Τμήμα έβγαλε την 173/2002 με την οποία υπερασπιζόταν το τεκμήριο κυριότητας του δημοσίου. Με τη γνωμοδότηση αυτή (που αναγκάστηκε να την κάνει δεκτή η Β. Παπανδρέου) υποχρεώνονται οι ιδιώτες που εμφανίζονται ως ιδιοκτήτες δασών και δασικών εκτάσεων, χρησιμοποιώντας πλαστούς τίτλους και έγγραφα, να αποδείξουν ότι είναι δικά τους.

Αυτή η γνωμοδότηση είναι

πολύ καλό «χαρτί» για τους υπερασπιστές των δασών και των δασικών εκτάσεων. Όμως, παρά τη συμφωνία των υπηρεσιακών παραγόντων της Διεύθυνσης Δασικών Χαρτών και της Κτηματολόγιο ΑΕ να την εφαρμόζουν τα γραφεία της, στις δηλώσεις τεκμηρίου κυριότητας από το δημόσιο δεν την εφαρμόζουν. Κι ακόμη, αρνούνται να δώσουν τους κωδικούς των ιδιωτών των οποίων έκαναν δεκτές τις δηλώσεις κυριότητας σε βάρος του δημοσίου, με το πρόσχημα ότι παραβιάζονται τα προσωπικά δεδομένα! Στόχος τους είναι να περάσουν οι προθεσμίες για τις ενστάσεις κατά των καταπατητών δασών και δασικών εκτάσεων!

Στις 3 Οκτώβρη του 2008 ο Γ. Αλογοσκούφης έδωσε στη δημοσιότητα σχέδιο Κοινής Υπουργικής Απόφασης, με την οποία καταργούνται μεν οι τρεις Γνωμοδοτήσεις 26/1998, 17/2002, 46/2002 του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων και Ανταλλάξιμης Περιουσίας (ΓΣΔΚΑΠ) και οι τρεις υπουργικές αποφάσεις των υφυπουργών Οικονομικών Γ. Δρυ (το 1999) και Απ. Φωτιάδη (το 2002 και 2003), με τις οποίες έγιναν αποδεκτές αυτές οι Γνωμοδοτήσεις. Όμως, δεν καταργεί τις αποφάσεις των υπουργών της κυβέρνησης της ΝΔ.

Αυτό δε γίνεται τυχαία. Ο Γ. Αλογοσκούφης θέλει προφανώς να χρεώσει το σκάνδαλο της Μονής Βατοπεδίου στις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και να αφήσει ανοιχτά μια σειρά σπουδαία ζητήματα με σκοπό να μπλέξει το δημόσιο σε μια χρονοβόρα και δαπανηρή δικαστική περιπέτεια με τη Μονή Βατοπεδίου.

Ο Π. Δούκας ως υφυπουργός Οικονομικών υπέγραψε το 2004 δύο αποφάσεις με τις οποίες έγινε αποδεκτή η Γνωμοδότηση 26/2004 του ΓΣΔΚΑΠ, με την οποία κρίθηκε ότι δεν χρειάζεται να ξανακριθούν οι Γνωμοδοτήσεις του 26, 17 και 46

■ Με την ΚΥΑ για τη Βιστωνίδα

Διαιωνίζεται το σκάνδαλο του Βατοπεδίου

και ένα πρακτικό του ΝΣΚ, με το οποίο έγινε δεκτό το αίτημα της Μονής Βατοπεδίου να μη βγάλει απόφαση το Πρωτοδικείο Κομοτηνής (στο οποίο είχε καταφύγει η Μονή με στόχο να κατοχυρώσει την απόφαση Φωτιάδη, με την οποία γινόταν δεκτή η αγωγή της για τη διεκδίκηση της κατοχής της Βιστωνίδας).

Ο Ε. Μπασιάκος υπέγραψε δύο τουλάχιστον αποφάσεις, μία το Γενάρη του 2005 και μία τον Ιούλη του 2006, με τις οποίες δινόταν εντολή στην Κτηματική Εταιρεία του Δημοσίου (ΚΕΔ) να μεταβιβάσει ακίνητα-φιλέτα του ελληνικού δημοσίου, προκειμένου να πάρει τη λίμνη Βιστωνίδα, μια νησίδα σ' αυτή και παραλίμνιες εκτάσεις, που ανήκαν πάντα στο ελληνικό δημόσιο. Στην ουσία, η Μονή Βατοπεδίου πήρε τα φιλέτα χωρίς να δώσει τίποτα στο δημόσιο. Τη δεύτερη απόφαση (του Ιούλη του 2006) συνυπέγραψε και ο υφυπουργός Οικονομικών Π. Δούκας.

Δεν γνωρίζουμε πόσες ακόμη αποφάσεις υπέγραψαν οι υπουργοί της ΝΔ.

Γιατί ο Γ. Αλογοσκούφης δεν κατήγγειλε και τις αποφάσεις των υπουργών της ΝΔ; Μήπως για να κάνει προπαγανδιστικό παιχνίδι και να παρουσιάσει το σκάνδαλο της Μονής Βατοπεδίου ως σκάνδαλο των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ; Μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το σχόλιο τέτοιο κυβερνητικό παιχνίδι δεν έγινε. Πώς θα μπορούσε να γίνει, άλλωστε, από τη στιγμή που έχει γίνει ευρέως γνωστό, ότι το σκάνδαλο ήταν δικομματικό; Κατά τη γνώμη μας, η κυβέρνηση δεν κατήγγειλε τις αποφάσεις των δικών της υπουργών για να μπει το δημόσιο σε μια δαπανηρή και μακρόχρονη δικαστική περιπέτεια με τη Μονή Βατοπεδίου και να της δώσει τη δυνατότητα να διεκδικήσει ξανά, κάποια χρονική στιγμή, την κυριότητα της Βιστωνίδας. Εάν πραγματικά η κυβέρνηση της ΝΔ ήθελε να

κλείσει οριστικά το κεφάλαιο με το ιδιοκτησιακό της Βιστωνίδας, μπορούσε και μπορεί να βάλει τον υπουργό Γεωργίας να υπογράψει τη γνωμοδότηση 111/2000 της Ολομέλειας του ΝΣΚ, με την οποία αναγνωρίζεται ότι η Μονή Βατοπεδίου δεν είχε ποτέ την κυριότητα της Λίμνης Βιστωνίδας, που ανήκε πάντοτε στο δημόσιο. Το έχουμε ξαναγράψει, ότι και οι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ, εάν ήθελαν να κλείσουν οριστικά το δρόμο στη Μονή Βατοπεδίου που διεκδικούσε τη Βιστωνίδα, δεν είχαν παρά να κάνουν δεκτή αυτή τη Γνωμοδότηση του ΝΣΚ.

Στο δελτίο Τύπου που εξέδωσε για να αναγγείλει την ΚΥΑ, ο Γ. Αλογοσκούφης παραδέχεται ότι **το ελληνικό δημόσιο θα απαιτήσει από τη Μονή Βατοπεδίου τόσο τα ακίνητα της Λίμνης Βιστωνίδας όσο κι αυτά που ανταλλάχθηκαν μέσω αυτών και με δικαστικούς αγώνες!**

■ Αδιόρθωτος

Στις 17 Σεπτέμβρη του 2008 ο Κ. Κιλτίδης παρέδινε μαθήματα δασικής νομοθεσίας στους ακροατές του Σκάι. Στην προσπάθειά του να αποδείξει ότι ήταν σωστή η απόφασή του να υπογράψει την 161 Γνωμοδότηση του Ε' τμήματος του ΝΣΚ και ότι ενήργησε σωστά η Στ. Μαντέλη (προϊστάμενη της Διεύθυνσης Πολιτικής Γης του υπουργείου Γεωργίας), εξηγούσε γιατί το «χθαμαλό δάσος» δεν είναι δάσος, αλλά δασική έκταση! Μαθήματα δασικής νομοθεσίας προσπάθησε να παραδώσει και με απάντησή του σε ερώτηση 29 βουλευτών του ΠΑΣΟΚ. Και σε αυτή, όμως, διέπραξε πάλι γκάφες, που εκτός των άλλων επιβεβαιώνουν για μια φορά ακόμη ότι ο ίδιος είναι ανεπιδικτος μαθήσεως και οι δασικοί του σύμβουλοι είναι αδαείς. Εάν γνώριζαν, θα του έλεγαν να μη συνεχίσει να λέει αυτά που λέει για το χθαμαλό δάσος. Θα του εξηγήσαν ότι και τα κοντά δέντρα σχηματίζουν δάση και ότι όταν αναφερόμαστε σε μια απόφαση της Επιτροπής Απαλλοτριώσεων του 1934 οφείλουμε να δούμε ποιος ήταν ο ισχύων ορισμός για τα δάση και τις δασικές εκτάσεις εκείνη την περίοδο και όχι να καταφεύγουμε σε ένα έγγραφο του Δασάρχη Αρναίας του 2007. Ακόμη, θα τον μάθαιναν να διαβάζει καλά τα χαρτιά που αναφέρονται σε δάση. Ετσι θα καταλάβαινε ότι και ο δασάρχης Αρναίας αναφέρεται σε μια έκταση που είναι κλασική περιγραφή δάσους.

Ο Κ. Κιλτίδης έκανε το λάθος να ισχυριστεί, ότι είναι υποχρεωτική η υπογραφή των Γνωμοδοτήσεων και βρήκε το δάσκαλό του με την απάντηση που του έδωσαν, ότι όχι μόνο δεν είναι υποχρεωτική η υπογραφή τους, αλλά και ότι μπορούν να συμφωνήσουν και με τη μειοψηφία. Εκρινε ότι είναι κατάλληλη η στιγμή για να δώσει εξηγήσεις για τη γκάφα του αυτή, λέγοντας ότι δε μπορείς να μην υπογράψεις μια γνωμοδότηση, όταν αυτή προκαλείται από ερωτήματα που θέτουν οι υπηρεσίες. Και σ' αυτή την περίπτωση είπε μια μεγάλη παπαρά. Τα ερωτήματα στο ΝΣΚ τα θέτουν οι προϊστάμενοι των Διευθύνσεων, με στόχο να παρανομήσουν, παρακάμπτουν είτε τους αρμόδιους υπηρεσιακούς παράγοντες που αρνούνται να συνεργήσουν είτε την ισχύουσα νομοθεσία και να δώσουν νομιμοφάνεια στις ενέργειές τους είτε γιατί θέλουν να βγάλουν κατευθυνόμενη γνωμοδότηση. Γνωμοδότηση που δίνεται στην συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις (αυτές μετριούνται στα δάκτυλα των χεριών), όπου παρά την καλή θέληση των Νομικών Συμβούλων δε μπορούν αυτοί να βγάλουν καθ' υπαγόρευση Γνωμοδοτήσεις που να είναι αντίθετες στην αστική νομιμότητα και να καλύπτουν τις παράνομες αποφάσεις των υπουργών. Για παράδειγμα, μετά από ερώτημα της αρμόδιας Διεύθυνσης του υπουργείου Γεωργίας, το Ε' Τμήμα του ΝΣΚ έβγαλε δύο Γνωμοδοτήσεις μέσα στο 2002, τις οποίες δεν έκανε δεκτές ο πρώην υπουργός Γεωργίας Γ. Δρυς, γιατί θα έμπαινε τέλος στο κακόφημο πρόγραμμα των Οικοπαρκών, κάτι που δεν ήθελε με τίποτα. Δεν ισχύει, λοιπόν, η παπαρά που είπε ο Κ. Κιλτίδης, ότι δε μπορεί να μην υπογράψει μια γνωμοδότηση που προκλήθηκε από ερώτημα Διεύθυνσης.

Στάχτη στα μάτια

Κάθε φορά που ξεσπά στη ΕΕ ή στον κόσμο ολόκληρο ένα διατροφικό σκάνδαλο αποδεικνύεται πόσο απογυμνωμένοι είναι οι ελεγκτικοί μηχανισμοί που καλούνται από τις κεντρικές αρχές των κρατών μελών και από την Κομισιόν να εντείνουν τους ελέγχους τους για να «αποτρέψουν την εισαγωγή τροφίμων επικίνδυνων για την δημόσια υγεία». Το ίδιο έκαναν και τώρα οι αρμόδιες κεντρικές υπηρεσίες του υπουργείου Γεωργίας και η κεντρική υπηρεσία του ΕΦΕΤ, αλλά και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή όσον αφορά τα κινέζικα προϊόντα στα οποία βρέθηκε μελαμίνη. Παραδέχονται

στην ουσία ότι δεν γίνεται κανένας συστηματικός και μόνιμος έλεγχος και ότι αυτός επαφίεται στον πατριωτισμό των επιχειρηματιών που τους θεωρούν φερέγγυους.

Στην Ελλάδα μπήκαν από την Κίνα μπισκότα, σοκολάτες και άλλα προϊόντα. Η Διεύθυνση Μεταποίησης, Τυποποίησης και Ποιοτικού Ελέγχου Προϊόντων Φυτικής Παραγωγής είναι υπεύθυνη για τους ελέγχους που πρέπει να γίνονται στα προϊόντα φυτικής προέλευσης που εισάγονται από τρίτες χώρες. Επικοινωνήσαμε με την εκτελούσα χρέη προϊσταμένης της Διεύθυνσης για

να μας πει πόσες κατασχέσεις έγιναν για ακατάλληλες σοκολάτες, μπισκότα και άλλα προϊόντα και μας απάντησε ότι στις 25 Σεπτέμβρη βγήκε η ανακοίνωση των κεντρικών υπηρεσιών, που την υπογράφει ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Γεωργίας, που καλεί σε ένταση των ελέγχων. Δεν είχε τίποτα να μας πει για κατασχέσεις, γιατί απλούστατα δεν γίνεται κανένας έλεγχος. Από τις 25 Σεπτέμβρη πέρασαν δύο εβδομάδες. Ακούσατε τίποτα για κατασχέσεις; Μόνο καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις ότι από την Κίνα δεν εισάγεται γάλα.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δυο χιλιάδες και οχτώ: έτος φαύλο και φριχτό.

Ακρως σοβαρή πλακίτσα, στίχοι: Κοκκινোসκουφίτσα.

Η στήλη το ομολογεί ότι σήμερα γράφεται υπό το κράτος ενδουσιασμού, επηρεασμένη από το γεγονός ότι ο πρωθυπουργός έλαβε υπόψη το λαϊκό αίσθημα (επιστολή Μπεζεντάκου) και πήρε πίσω στην κοινοβουλευτική ομάδα τον Δαϊλάκη.

Να σου μαζέψει η φύστα στο πλύσιμο, που θα ευχηθείς «να μη βρεθεί αγοραστής για την Ολυμπιακή!» Να κάνει ο σύριζας GPO (Global Printing Office) και να στήσει την περί σάλτσας (περί sauce) και περί κινδύνου (περί SOS) «Τιποτοεκδοτική», τυπώνοντας τον Ελεύθερο Τύπο μαζί με μπροσούρες του FARC, αυτοκόλλητα για τη διάσωση των γερακιών του NATO και των μπουφών των εκλογικών σωμάτων ασφαλείας και άσμενες φωτογραφίες της SLOT (Sexual Liberation Of Tunisia).

Για να μπορείς να τον κατηγορείς για κείνα που καταπνίξεις κι αποσιωπάς τώρα... Α να χαθείς, με σύγχυσε την εργαζόμενη νυχτιάτικα (δουλεύω τις νύχτες γιατί τις μέρες με δουλεύουν –και απ' το σωματείο– και δεν προλαβαίνω).

Επί Συν άπεται μελλοντική φωτογραφία της (υπο)γράφουσας

Είπα σύριζα και θυμήθηκα: τι νέα από το μέτωπο της μεγαλύτερης τραπέζικής –δηλαδή επί τραπέζης, επιτραπέζιας, πώς το λένε;– συγχώνευσης Κουμουνδούρου-Τρικούπη; Τώρα πως θα συγχωνευτούν δυο ονόματα που το ένα μείωσε τη στρατιωτική θητεία στο ένα τρίτο και το άλλο απειλούσε να στείλει 40.000 στρατιώτες κατά της Τουρκίας, άγνωστο. Πώς θα συγχωνευτούν δύο αριστερά κόμματα (τι χαχανίζετε ρε;) αφού τα ομώνυμα απωθούνται, επίσης άγνωστο. Μετά το Κωσταλέξι, προβλέπω Γιωργαλέξι και νέα φρίκη!

Ιεφκαριστώ Καραμανλής, ιεφκαριστώ Ελλάντα για την εγγύηση που δόθηκε ως προς την ασφάλεια των καταθέσεών μου. Ιεφκαριστώ Αλογοσκούφης για τη φετφά που έστειλε από το Λουξεμβούργο, για νομική προστασία εγγύησης των καταθέσεων μέχρι 100.000. Κι ας έχω μερικές χιλιάδες παραπάνω, δεν μπορώ να είμαι ατομίστρια μπροστά στο γενικότερο καλό. Τώρα πια οι καταθέσεις μου έχουν ασφάλεια και η ασφάλεια καταθέσεις μου. Ισοζύγιο! Να 'μαι λοιπόν στην ίδια λίστα με τους συμβασιούχους, τους χαμηλόμισθους με το εγγυημένο εισόδημα, τους δικαιούχους επιδόματος θέρμανσης, της παιδείας που θα έπαιρνε το 5% και εξακολουθεί να παίρνει τα τρία (τοίς εκατό), να 'μαι μαζί με όλους τους υποσχεσιολήπτες και δανειολήπτες. Και μάλιστα, τώρα πια με νομική κάλυψη. Διότι, «υπέρ πόλεως νόμοι και κάτωθεν αυτής υπονόμοι» όπως έλεγε κι ο μέγας σοφός Αγαθαρχίδης ο Ακραγαντίνας: Αγαθαρχίδης ως υιός του Αγάδαρχου και Ακραγαντίνας εκ του γεγονότος ότι αγάντα-αγάντα, έφτασε κάποτε στα άκρα... Ουδεμία σχέση με τον Ακράγαντα, το Ακριτζένο όπου, όπως τραγουδά ο Νταλάρας στο ομώνυμο άσμα του μπαρμπούτση Γιώργου Ζήκα, του έβγαλαν το μάτι (καλύτερα, γιατί εδώ του έβγαλαν το όνομα).

Χμ! Η στήλη «Ριπές» του προηγούμενου Κοντρόφυλλου, μου παραδίει τη σκυτάλη στο ζήτημα Δαϊλάκη κι αυτό σκιάζει τον ενδουσιασμό που περιγράφεται στην αρχή. Το ότι κάνουμε επαρχιακό ρεπορτάζ, δεν σημαίνει ότι δυνάμεθα να κατανοήσουμε και να ερμηνεύσουμε και την αισθητική, την ψυχοσύνθεση και τις αντιδράσεις του κάθε «γκάου καράβλαχου», όπως πολύ σωστά διηγώσθη κι αναγράφηκε στην ως άνω στήλη. Τι να πω τώρα, η πωχή πλην τίμια δασόβια; Ίδου ένα απόσπασμα από το βιογραφικό του, έτσι όπως είναι αναρτημένο στην ιστοσελίδα του (μάλλιασε ο στόμας μου να σας το λέω, έχουν πια διαδικτυακές δράσεις ακόμα κι οι τσοπάνοι): «Έχει έναν ιδιαίτερο τρόπο να επικοινωνεί με τους ανθρώπους και να τους κάνει να αισθάνονται άνετα και οικεία μαζί του. Το έξυπνο χιούμορ του, η ριζοσπαστικότητα των απόψεών του, το καθαρό μυαλό και οι άμεσες απαντήσεις κάνουν τη συζήτηση πολύ ενδιαφέρουσα». Τι να πεις τώρα; Το παρακάμπουμε και πάμε στο... ζουμί της σελίδας, για να τελειώνουμε: «Για μένα δεν υπάρχουν διαχωριστικές γραμμές. Για μένα υπάρχει μόνο η Δράμα. Την επόμενη μέρα της επανεκλογής μου είχα πει ότι εγώ θα είμαι κόμμα... Δράμα. Και αυτό αποτέλεσε για μένα απαράβατο κριτήριο των επιλογών μου». Με μια πρόχειρη παρατήρηση, υπάρχουν δύο «για μένα», δύο «μου» κι ένα «εγώ»! Το όλον 7 ενδείξεις εγωπάθειας μέσα σε 36 λέξεις, τουτέστιν ποσοστό 20%!!! Λυπάμαι αγαπητές «Ριπές», εγώ επαρχιακό ρεπορτάζ κάνω, όχι κλινική ψυχανάλυση... Και δεν σκοπεύω να γεμίσω τη στήλη με (τέτοιου είδους) αηδίες. Οι σύντροφοι μās διαβάζουν γιατί είμαστε σοβαρή εφημερίδα (άσχετα αν η υπογράφουσα... Ξεφεύγει λιγάκι). Die Lakis...

Ο αναμάρτητος πρώτος τον ηλίθιο βαλέτω. Και μπαλέτο. Σπάει καρδιά ο Καρουθραύστης με πρώτα μπαλαρίνα τη Χαμούρα Β'. Για σου ρε λεβέντη, τω περδομένο αντιπέρδεσθαι χρη.

Κοκκινোসκουφίτσα
kokinoskoufita@eksegarsi.gr

Δώστε άσυλο στους πρόσφυγες

Την ώρα που στην Αλεξανδρούπολη ξεβράζονται πτώματα προσφύγων κι άλλα ανασύρονται από τα δίχτυα των ψαράδων, η κυβέρνηση σκληραίνει την πολιτική της και ετοιμάζεται να φτιάξει νέο στρατόπεδο συγκέντρωσης, στην Πάτρα αυτή τη φορά.

Με την πλήρη κάλυψη της Νομαρχίας Αχαΐας και του Δήμου Πάτρας, που ενδιαφέρονται μόνο για τη βιτρίνα της πόλης, κατασκευάζεται «Κέντρο Υποδοχής και Φιλοξενίας Παράνομων Μεταναστών» στο Δρέπανο του Ρί-

ου. Η Πάτρα, όμως, δεν είναι πύλη εισόδου μεταναστών. Είναι πύλη εξόδου. Χιλιάδες μετανάστες συνωστίζονται στο λιμάνι της και προσπαθούν να φύγουν με κάποιο πλοίο για την Ιταλία. Σκοπός της κυβέρνησης, λοιπόν, είναι να κατασκευάσει ένα στρατόπεδο για να μαντρώσει σ' αυτό όποιον πρόσφυγα κυκλοφορεί στην Πάτρα, υλοποιώντας έτσι την αποστολή του ελληνικού κράτους ως συνοριοφύλακα της ΕΕ.

Η ελληνική κυβέρνηση δε διστάζει να παραβιάσει κατάφορα τη Σύμβαση της Γενεύ-

ης για τους πρόσφυγες. Δε χορηγεί άσυλο ούτε σε πρόσφυγες που προέρχονται από το Αφγανιστάν και το Ιράκ, χώρες όπου υπάρχει εμπόλεμη κατάσταση. Έτσι, οι πρόσφυγες αναγκάζονται να αναζητούν παράνομους τρόπους για να περάσουν στην Ευρώπη, με κόστος όχι μόνο σε χρήματα αλλά και σε ανθρώπινες ζωές. Με το μάτρωμά τους σε στρατόπεδο επιχειρούν να σταματήσουν και αυτή τη διαδρομή.

Φυσικά, πρόσφυγες θα εξακολουθήσουν να έρχονται, όσο οι ιμπεριαλιστικοί πόλε-

μοι, η πείνα και η δυστυχία πλήττουν ολόκληρες περιοχές. Η δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης αποτελεί μια ντροπή για τον ελληνικό λαό. Ας σταθούμε όλοι στο πλευρό των προσφύγων και ας απαιτήσουμε να τους χορηγηθεί πολιτικό άσυλο και ταξιδιωτικά έγγραφα για να πάνε στις χώρες της επιλογής τους. Αλλιώς, το στίγμα θα μείνει ανεξίτηλο στην Ιστορία μας. Είμαστε όλοι συνυπεύθυνοι, στο βαθμό που κάνομε πως δε βλέπουμε το έγκλημα που συντελείται στη χώρα μας.

■ Στο έλεος των τραπέζων

Εγγυάται τις καταθέσεις λέει η κυβέρνηση. Ποιες καταθέσεις; Όλες μέχρι ποσού 100.000 ευρώ. Δηλαδή, εργαζόμενων και επιχειρήσεων, πλούσιων και φτωχών. Ομως, οι εργαζόμενοι εξακολουθούν να στενάζουν από την τραπέζική τοκογλυφία που γίνεται πιο σκληρή όσο βαθαίνει η κρίση. Την ώρα που τα χρηματιστήρια καταρρέουν, παρά τις ενέσεις ρευστότητας από τις κεντρικές τράπεζες, τα επιτόκια στη διατραπεζική αγορά εξακολουθούν να κινούνται ανοδικά. Έτσι, παρασύρουν όλα τα επιτόκια χορηγήσεων: ανεξάρτητα υπόλοιπα πιστωτικών καρτών, καταναλωτικά δάνεια και στεγαστικά κυμαινόμενου επιτοκίου. Και βέβαια, ουδείς εγγυάται τουλάχιστον τα στεγαστικά.

«Αδικαιολόγητη και ύποπτη» χαρακτήρισε με ανακοίνωσή της η Ομοσπονδία Οικοδόμων την καθυστέρηση της καταβολής του χειμερινού επιδόματος στους οικοδόμους από τον ΟΑΕΔ. Η καταβολή θα έπρεπε να ξεκινήσει από την 1η Οκτώβρη, αλλά οι υπεύθυνοι ισχυρίστηκαν ότι δεν είχε τελειοποιηθεί το ηλεκτρονικό σύστημα, δικαιολογία «που είναι για αφερείς», όπως σημειωνόταν στην ανακοίνωση.

Βέβαια, τη Δευτέρα 6 Οκτώβρη, την ίδια μέρα που η Ομοσπονδία Οικοδόμων έβγαζε την πύρινη ανακοίνωσή της, η Διοίκηση του ΟΑΕΔ ανακοίνωσε ότι από τις 8 Οκτώβρη θα άρχιζε κανονικά η καταβολή του εποχικού επιδόματος και για πρώτη φορά, πέρα από τα καταστήματα του ΟΑΕΔ και τα ΚΕΠ, οι οικοδόμοι θα μπορούσαν να υποβάλλουν και ηλεκτρονικά την αίτησή τους (χωρίς κανένα δικαιολογητικό).

■ Δεν πέρασε ο εκβιασμός για υποχρεωτική μετάθεση φαντάρων στην Κύπρο

«Μια τεράστιας σημασίας ανατροπή συντελέστηκε στη Σειρά Αυγούστου 2008», σημειώνει σε ανακοίνωσή της η «Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων». Οι εκβιασμοί και οι απειλές σε προεπιλεγμένους φαντάρους να αποδεχτούν τη στράτευσή τους στην ΕΛΔΥΚ (Ελληνική Δύναμη Κύπρου), αλλιώς αυτή θα γίνει υποχρεωτική, έπεσαν στο κενό.

Στην ιστοσελίδα του ΓΕΣ (www.army.gr) αναφέρεται ότι η μετάθεση στην Κύπρο «είναι καταρχήν Εθελοντική». Επειδή, όμως, δεν είναι και πολλοί οι φαντάροι που «τρελαίνονται» να υπηρετήσουν σε μια ξένη χώρα ή «τσιμπάνε» στις ειδυλλιακές συνθήκες που τους περιγράφουν οι καρβανάδες, αυτοί έχουν προφορικές εντολές να εκβιάσουν μέχρι να συμπληρωθεί ο απαιτούμενος αριθμός.

Στη Σειρά του περασμένου Αυγούστου, λοιπόν, φαντάροι απαιτήσαν από τους στρατολόγους και από τους διοικητές των Κέντρων Εκπαίδευσης να τους δείξουν τη διαταγή που επιβάλλει την υποχρεωτική μετάθεση στην Κύπρο. Αυτοί προσπάθησαν να αποφύγουν το στρίμωγμα μιλώντας για... απόρρητη διαταγή, οι φαντάροι επέμειναν στην άρνησή τους και οι μεταθέσεις των συγκεκριμένων φαντάρων κόπηκαν τελικά από το ΓΕΣ.

Ανοιξε, λοιπόν, ένας δρόμος που μπορούν να τον ακολουθήσουν όλοι οι φαντάροι που εκβιάζονται να δεχτούν μετάθεση στην Κύπρο. Η άρνηση να υπηρετήσει σε ξένη χώρα είναι νόμιμη για κάθε φαντάρο.

Ολα για τα «κουκιά»

Η καθυστέρηση μπορεί να χαρακτηριστεί αδικαιολόγητη, έστω κι αν ήταν μόνο για μια εβδομάδα. Υποπτη, όμως, γιατί; Απορεί ο ανυποψίαστος, όχι όμως και αυτός που ξέρει ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία του Περισσού έχει συνδέσει τις εκλογές στο Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας (από το οποίο αντλεί το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής συνδικαλιστικής της δύναμης) με τη χορήγηση του εποχικού επιδόματος. Οι εκλογές γίνονται πάντοτε την εποχή που δίνεται το βοήθημα. Οι γραφειοκράτες του Περισσού είχαν εισπράξει παλαιότερα ως δώρο το δικαίωμα να μοιράζουν αυτοί τα χαρτάκια προτεραιότητας με τα οποία οι οικοδόμοι πήγαιναν στο ΟΑΕΔ για να εισπράξουν το επιδόμα. Δηλαδή, μετατράπηκαν σε μεσολαβητή ανάμεσα στους οικοδόμους και μια κρατική υπηρεσία. Πήγαινε ο οικοδόμος στο παράρτημα για να πάρει το χαρτάκι, ψήφισε κιόλας. Θεσ από φιλότιμο, καμιά φορά και με λίγο τσαμπουκά (δεν παίρνεις χαρτάκι αν δεν ψηφίσεις, έλεγαν τα στελέχη του Περισσού σε πολλούς μετανάστες που δε γούσταραν να πληρώσουν το πακέτο των συνδρομών), μαζεύονταν μια σημαντική μάζα ψήφων. Παίρ-

νοντάς τους αυτό το διαμεσολαβητικό ρόλο (νταβατζιλίκι το λένε), τους κόβεις τα πόδια. Αυτό άρχισε να γίνεται με την εκχώρηση του δικαιώματος και στα ΚΕΠ, αλλά η μεγάλη μάζα είχε συνηθίσει να παίρνει το χαρτί από το συνδικάτο και εξακολουθεί να το παίρνει από εκεί, ρίχνοντας και το «κουκί» στην κάλπη (αυτή η πράξη είναι η μόνη σχέση που έχει με το συνδικάτο). Φέτος φοβήθηκαν ότι με την καθυστέρηση ο Βερναδάκης του ΟΑΕΔ θα τους την έφερνε, γι' αυτό και άρχισαν να «σκοκίζουν».

Πώς γίνονται οι εκλογές στο συνδικάτο; Έχουμε γράψει και άλλη φορά. Θα κρατήσουν 25 μέρες (το σύνθημα είναι να δίνεται και κομιά παρατάση). Λεφτά για συνδρομές προηγούμενων ετών έχουν σταματήσει να ζητούν, περιοριζόμενοι μόνο στην ψήφο (μη χάσουμε τους «πελάτες»). Από φέτος εφαρμόζουν και την... πρωτοτυπία της περιφερόμενης κάλπης. Αφού δεν πάει ο οικοδόμος στην κάλπη, θα πάει η κάλπη να τον βρει στο εργοτάξιο! Κι όλο αυτό το αντιδραστικό πανηγύρι ονομάζεται «ταξικός συνδικαλισμός». Δεν είναι τίποτ' άλλο από μια καθαρά πελατειακή σχέση που με νύχια και με δόντια προσπαθούν να κρατήσουν.

■ Σιωνιστική πρόκληση

Ήταν άραγε καλά τα ανταλλάγματα που πήρε η «Ελευθεροτυπία» για να φιλοξενήσει (όπως έχει κάνει και στο παρελθόν) το ιταμό άρθρο του πρέσβη του Ισραήλ στην Ελλάδα, υπό τον τίτλο «Η Ιρανική απειλή δεν αποτελεί πρόβλημα μόνο για το Ισραήλ»; Ο εκπρόσωπος ενός ναζιστικού καθεστώτος, που έχει εξαπολύσει πολέμους ενάντια σε όλα τα κράτη της περιοχής, που διαθέτει πυρηνικό οπλοστάσιο, που ματοκυλά συστηματικά εδώ και 60 χρόνια τον πολυπάθο παλαιστινιακό λαό, που έχει εκδιώξει από τις εστίες τους εκατομμύρια ανθρώπους, ο εκπρόσωπος του επιθετικού και φιλοπόλεμου σιωνισμού διασκορπίζει ως άλλος Γκέμπελς –χωρίς αντιλογο– τη χονδροειδή προπαγάνδα του, μέσα από τις στήλες μιας εφημερίδας που επαίρεται ότι τηρεί –αν μη τι άλλο– τις αρχές της δημοσιογραφικής δεοντολογίας!

Θράσος μοντέρνων δουλοκτητών

Την εταιρία Teleperformance τη γνωρίσαμε καλά από την υπόθεση εργαζόμενου που απολύθηκε, επειδή έκανε απεργία για το ασφαλιστικό και καλούσε και συναδέλφους του να κάνουν το ίδιο. Πρόκειται για ένα σύγχρονο εργασιακό γκέτο. Δεν είναι το μοναδικό. Υπάρχουν και άλλες τέτοιες εταιρίες παροχής υπηρεσιών, που στηρίζονται στη φτηνή (συχνά και ανασφάλιστη) εργασία νέων, που στοιβάζονται σε χώρους που μοιάζουν με κελιά και καλούνται να διεκπεραιώσουν ένα τεράστιο όγκο τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, χωρίς κυριολεκτικά να παίρνουν ανάσα.

Μιλάμε για μια από τις πιο φθοροποιές εργασίες. Γι' αυτό, άλλωστε, πέτυχαν αυτού του τύπου οι επιχειρήσεις. Παίρνουν εργολαβία από μεγάλες επιχειρήσεις (τράπεζες, ασφαλιστικές, βιομηχανίες, εισαγωγικές κ.λπ.) ένα κομμάτι δουλειάς και το διεκπεραιώνουν με τιμή πολύ μικρότερη απ' όση θα το διεκπεραίωσαν οι ίδιες χρησιμοποιώντας υπαλλήλους τους που αμείβονται με συλλογικές συμβάσεις, έχουν ωράρια, ρυθμισμένες με συμβάσεις και νόμους εργασιακές σχέσεις. Στις εταιρίες τύπου Teleperformance τίποτ' απ' αυτά δεν ισχύει. Οι εργαζόμενοι πληρώνονται με την ώρα και η ένταση της εργασίας είναι τρομακτική. Πολλοί δεν αντέχουν και σηκώνονται και φεύγουν, χωρίς να πάρουν ούτε αυτά που τους χρωστούσαν (για ένσημα ας μην το συζητάμε καλύτερα).

Η ίδια η εταιρία, με περισσότερο θράσος, κάνει διαφήμιση και τάζει νταβατζιλίκι σε όποιον της εξασφαλίσει υπαλλήλους που θα μείνουν

εκεί για τρεις μήνες! «Φέρτε μας το βιογραφικό ενός φίλου/ης ή γνωστού/ης σας και σε περίπτωση που ο νέος εργαζόμενος παραμείνει στην εταιρία 3 μήνες θα σας δώσουμε 150 ευρώ. Λόγω της ευεργετικής όψης, αν το φέρετε και μαζί με τίτλος καλλιτεχνικού διευθυντή/ supervisor/ coach/ σας

ρετε και μέχρι το τέλος Ιουλίου, θα σας δώσουμε 50 ευρώ επιπλέον»!!

Γιατί, όμως, ο εργαζόμενος ή η εργαζόμενη, νέοι στη συντριπτική τους πλειοψηφία, γιατί σχετικά ηλικιωμένους δεν παίρνουν σ' αυτές τις δουλειές, δε μένει ούτε τρεις μήνες, σε μια περίοδο που η ανεργία στις νέες ηλικίες ξεπερνά το 25%, σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές; Γιατί δεν αντέχει τις συνθήκες εργασίας και την άγρια πίεση από τους προϊστάμενους, γιατί για τέτοιο μαρτύριο πληρώνεται εξευτελιστικά. Τη βρήκαν, λοιπόν, τη λύση: ψάχνουν εργαζόμενους-ρουφιάνους, που για να πάρουν ένα εξευτελιστικό ποσό θα παραμυθιάσουν φίλους ή φίλες τους.

■ **Κι αν δεν είσαι δικηγόρος:**

Διαμαρτύρεται –και δικαίως– ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθήνας για την κλήση μελών του να καταθέσουν σε ανάκριση, ύστερα από αίτημα δικαστικής συνδρομής των γαλλικών αρχών, επειδή επαγγελματικές τους κάρτες βρέθηκαν στο πορτοφόλι Κούρδου που συνελήφθη στη Γαλλία και φέρεται ως στέλεχος του PKK. Μόνο που η διαμαρτυρία είναι εξαιρετικά στενή, σχεδόν συντεχνιακή. Κάνει λόγο για το επαγγελματικό απόρρητο του δικηγόρου. Τι γίνεται, όμως, στην περίπτωση που κάποιος δεν είναι δικηγόρος; Αυτός επιτρέπεται να καθίσταται αυτόματα ύποπτος για «τρομοκρατική» δράση; Ξέρουμε πολύ καλά, ότι «τρομοκρατικά» έχουν χαρακτηριστεί όλα τα απελευθερωτικά κινήματα στον κόσμο. Φυσικά, οι λαοί έχουν εντελώς διαφορετική άποψη. Και πρωτοπόροι άνθρωποι σε όλο τον κόσμο έρχονται σε επαφή με τέτοια κινήματα, τους εκφράζουν την αλληλεγγύη τους, διατηρούν επαφές, αλληλογραφία, ανταλλαγή εντύπων κ.λπ. Οι σταυροφόροι της «νέας τάξης» θέλουν να ποινικοποιήσουν σε βαθμό... «τρομοκρατικού» αδικήματος αυτή την αλληλεγγύη, ακόμη και τις απλές επαφές. Εκεί πρέπει να εστιάσουμε την προσοχή μας και όχι μόνο σε ένα κλάδο.

Και ψηφιακό... ξεβράκωμα

Η Κομισιόν σχεδιάζει να προτείνει στα κράτη-μέλη της ΕΕ την εγκατάσταση στα αεροδρόμια σκάνερ τελευταίας εσοδείας, τα οποία έχουν τη δυνατότητα να βλέπουν και να φωτογραφίζουν γυμνό το ανθρώπινο σώμα. Τέτοια σκάνερ, που ονομάζονται «Πλήρης εικόνα του σώματος» έχουν ήδη εγκατασταθεί σε αμερικάνικα, βρετανικά και ολλανδικά αεροδρόμια.

Όποιοι αρνηθεί να υποβληθεί σ' αυτόν τον εξευτελισμό, θα υποβάλλεται «σε εξονυχιστικό σωματικό έλεγχο». Δηλαδή, αντί να τον γδύσει το σκάνερ, θα τον γδύνουν αστυνομικοί. Έτσι, οι ταξιδιώτες εκβιάζονται να αποδεχτούν το ηλεκτρονικό ξεβράκωμα, για να μην υφίστανται το ανθρώπινο (μαζί με την καθυστέρηση που αυ-

τό συνεπάγεται). Η αστική δημοκρατία, που καθιέρωσε το habeas corpus, το καταργεί στην πράξη, βαρφαρίζοντας τους πολίτες της συλλήβδην υπόπτους.

Η Κομισιόν εισηγείται, επίσης την καθιέρωση της ιδιότητας του «αξιόπιστου ταξιδιώτη». Για να εφαρμοστεί αυτό, όμως, θα πρέπει να δημιουργηθούν τεράστια αρχεία με βιομετρικά δεδομένα. Θα πρέπει να φακελωθούν όλοι, ώστε ειδικά μηχανήματα να ανιχνεύουν και να ταυτοποιούν τα βιομετρικά δεδομένα του ταξιδιώτη με αυτά που υπάρχουν στο αρχείο και να επιτρέπουν τη διέλευσή του. Στο στόχαστρο βρίσκονται κυρίως οι μετανάστες και οι πρόσφυγες και για να γίνει αυτό θα πρέπει να δεχτούν το φακελωμα οι πολίτες των κρατών-μελών.

«Ανοίξτε τα παράθυρα να φύγουν τα ντουμάνια», μας λέει σε ένα ρεμπέτικο τραγούδι η Μαρίκα Νίνου. Κι αυτά τα ντουμάνια προέκυψαν, όπως λέει ένα άλλο άσμα, γιατί ο τεκές ήταν ιδιόμορφος και οι πελάτες του ιδιαίτεροι: «Ανάμεσα στην εκκλησιά στις στρογγυλές καμάρες/ ανάψαμε το ναργιλέ σαν να 'τανε λαμπάδες/ Μα ξάφνου ένας καλόγερος μου λέει κάνε πίσω/ γιατί κι εγώ έχω σειρά τζουρά για να ρουφήξω./ Νάσου και ο αρχάγγελος με μια μεγάλη φούρια/ απ' τα ντουμάνια τα πολλά τον έπιασε η μαστούρα». Και το τροπάριο συνεχίζεται: «Μπρος στον άγιο Σπυριδώνα/ με τ' άσπρα του τα γένια/ τραβάω μία ντουμανιά, Θεούλη μου/ ξεραίνεται στα γέλια./ Κι όταν φουντώσει ο ναργιλές/ κι αρχίσει το ντουμάνι/ βάλε όλους τους αγγέλους σου Θεούλη μου/ να πούν το νάνι νάνι».

Κάπως έτσι ζωγράφιζαν στα άσματά τους οι ρεμπέτες «θεούς», «αγίους» και «αρχάγγελους». Στη μαστούρα τους, όμως, δεν είχαν πάρει χαμπάρι ότι «άγιοι και αρχάγγελοι» είναι διαχρονικά το καλύτερο εμπόρευμα που σουλατσάρει στην πιάτσα. Ίσως γιατί χρειάζεται «αγιασμένη εξουσιοδότηση» για να το πουλήσεις. Και τέτοια έχουν μόνο παπαδάδες, δεσποτάδες και καλόγεροι.

Πήγα, που λέτε, να σουλατσάρω ηλεκτρονικά στην «Espresso» για να κάνω ένα οφθαλμολούτρο πίνοντας τον καφέ μου. Στην πρώτη σελίδα της τράκαρα άρθρο με τίτλο: «Ουρές στην Παλλήνη για τον Άγιο Σεραφείμ». Τι ειν' τούτο πάλι, αναλογίστηκα. Πώς και δεν τον ξέρω, να πάω να τον προσκυνήσω και να καταθέσω τον οβολό μου; Διάβασα το δημοσίευμα και βγήκα απ' την αμάθειά μου: «Με την ελπίδα για ένα ακόμη θαύμα, πλήθος κόσμου συρρέει στον Ιερό Ναό του Αγίου Τρύφωνα στην Παλλήνη για να προσκυνήσει το ιερό λείψανο του Οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ, το σπουδαιότερο κειμήλιο της ρωσικής εκκλησιαστικής παράδοσης».

Και ο ταμίας-παπάς της επιχείρησης, σύμφωνα πάντα με το δημοσίευμα, συμπληρώνει: «Ο κόσμος αντιμετωπίζει τεράστια προβλήματα και ελπίζει πάντα σε ένα θαύμα». Μά'στα, είπα μέσα μου. Αλλά κάτσε να το ψάξω λίγο, να δω σε ποια «θαύματα» έχει ειδικότητα αυτός ο «άγιος», για να μην τρέχω τζάμπα. Το λέω αυτό, γιατί και ο ηγούμενος Εφραίμ σουλατσάρει την «αγία ζώνη» που κάνει «θαύματα», αλλά τα περιόριζε στη γιατριά του καρκίνου, να σε κάνει καλά αν δεν μπορείς να τεκνοποιήσεις, να σε απαλλάξει από δαιμόνια. Πράγματα που δεν με απασχολούν. Είπα, λοιπόν, μήπως μου κάτσει καλή ζαριά με τον συγκεκριμένο «άγιο».

Το 'ψαξα το θέμα και απογοητεύτηκα. Η συγκεκριμένη μούμια, που προσκυνάν και περιμένουν να κάνει «θαύματα», ήταν μια λουμπίνα που όσο ζούσε άφησε ιστορία. Ένα απεριγράπτο υποκείμενο της τσαρικής αυλής. Καλόγερος, αμόρφωτος, προκάτοχος του Ρασπούτιν, θαυματουργός, κυνηγός αρέσεων, προφήτης φυσικά, κυνηγός δαιμόνων και ιδίως γονιμοποιητής μιας τσαρίνας, μέσω της προσωπικής ιερής πηγής του: η κυρία κολύμπησε στα νερά της, έμεινε έγκυος κι έκανε επιτελους αγόρι-διάδοχο του θρόνου! Ντόρτια η ζαριά.

Τέσπα. Αφού με τα «θαύματα» δεν βρίσκω άκρη, το μόνο που μένει είναι να υψώσω τον πιτσιρικά μου να μάθει καλογερική, αφού με τα σχολεία έχει πάρει διαζύγιο. Ενα σωρό σαϊπές του ρίχνω, αλλά δε χαμπαριάζει. Του εξηγώ ότι τη σήμερον ημέραν είναι απ' τα ελάχιστα επαγγέλματα που έχουν μέλλον και προοπτικές. Ενα σωρό περιπτώσεις του φέρνω παράδειγμα, μήπως και τον τουμπάρω. Του μιλάω για τους καλόγερους της «Ιεράς Μονής Πεντέλης», που μετά της πυρκαγιάς κοντά στο μοναστήρι τους έχτισαν πέντε πολυτελείς μονοκατοικίες και τις εκμεταλλεύονται. Καταπάτησαν δημόσιες εκτάσεις, δημιούργησαν αυθαίρετες κατοικίες και όταν τους κατήγγειλαν στην Πολεοδομία, οι καλόγεροι είπαν ότι πρόκειται για αναστήλωση... ορνιθώνων. Η υπόθεση πήρε το δρόμο της γραφειοκρατίας και επειδή πιθανόν θα έχουν κάτω απ' τα ράσα τους κανένα «πνευματικό τέκνο» υπουργό, θα ξελασπώσουν σύντομα. Μίλησα στον πιτσιρικά μου για την περίπτωση του Εφραίμ που έχει εκατομμύρια ευρώ καταθέσεις, κυκλοφορεί με τζιπ και ελικόπτερο, φιλοξενεί βασιλείς και κροίσους και έχει επιχειρηματικά σχέδια για όλα σχεδόν τα Βαλκάνια. Τίποτα, δεν ψήνεται. Τζίφρος.

Γ' αυτό σας λέω ότι αναζητώ το «θαύμα».

Γιώργης Γιαννακέλλης

Βιντεοπροβολές στην «Κόντρα»

Ξεκίνησαν την περασμένη Παρασκευή οι βιντεοπροβολές της περιόδου 2008-2009 στην «Κόντρα». Ο πρώτος κύκλος είναι αφιερωμένος σε ταινίες με θέμα τη νεανική βία. Ταινίες που προσφέρονται όχι μόνο για θέαση αλλά και για συζήτηση.

10/10
Λος ΟΛΒΙΔΑΔΟΣ
(Los Olvidados, 1950)
του Λαζάρου Μπουναουά

17/10
Ο ΑΤΑΪΡΙΑΣΤΟΣ
(Rumble Fish, 1983)
του Ορόντιου Θωπρι Κόκοιτς

24/10
Το Βίντεο του Μπένι
(Benji's Video, 1992)
του Μίκαελ Χάινες

31/10
ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ
(Elephant, 2003)
του Γκας Βον Ταντ

NEA BIA

Επιχειρηματίας στην Ελλάδα
Αγ. Κωνσταντίνου 91 & Κηφισού
Επίπεδο 4ου ορόφου
www.kontra.gr

«Ο Καραμανλής είναι άλογο κούρσας, που το κρατάνε οι σταβλάρχες»

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Δεν έχουμε πρωτάθλημα αυτό το Σαββατοκύριακο, εξαπτίας των αγωνιστικών υποχρεώσεων της εθνικής ποδοσφαιρική με Μολδαβία και Ελβετία. Η γνώμη μας για τον Ρεχάγκελ και την αγωνιστική εικόνα που παρουσιάζει η ομάδα του είναι γνωστή και με την περίπτωση του θα ασχοληθούμε μόνο στην περίπτωση αρνητικού αποτελέσματος (είμαστε εμπαιθείς απέναντί του και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να το διορθώσουμε).

Ελλείψει αγωνιστικής δράσης, λοιπόν, θα ασχοληθούμε με τον Παναθηναϊκό (οι καψούρες δεν κρύβονται). Στο προηγούμενο φύλλο είχαμε κάνει μια μικρή αναφορά στην άθλια αγωνιστική εικόνα της ομάδας και σήμερα θα επιχειρήσουμε μια πιο εμπειροστατωμένη ανάλυση. Είμαι σίγουρος ότι όλοι θυμόσαστε τον Χοσέ Σεγούρα. Ποιος είναι αυτός; Δεν αρχίζουμε καλά, αλλά το αντιπαρέχομαι. Αναφερόμαστε στο διάδοχο του Τάκη Λεμονή στον πάγκο των ερυθρόλευκων. Ο ισπανός τεχνικός απέρριψε την πρόταση του president Σωκράτη να αναλάβει την τεχνική ηγεσία του Ολυμπιακού, λέγοντας ότι έχει επιλέξει να δουλεύει ως βοηθός προπονητή και όχι σαν πρώτος προπονητής. Τότε είχαμε σχολιάσει θετικά τη στάση του Σεγούρα, τονίζοντας ότι στις προηγμένες ποδοσφαιρικές χώρες η θέση του βοηθού προπονητή είναι πολύ σημαντική για την αποτελεσματική λειτουργία μιας ομάδας, σε αντίθεση με τη χώρα μας, που ο ρόλος του είναι να κουβαλάει τις μπάλες ή να κάνει το ρουφίανό της διοίκησης.

Είμαι σίγουρος ότι αναρωτιέστε τι σχέση μπορεί να έχει ο Σεγούρα με τον Παναθηναϊκό. Η στήλη είχε σχολιάσει θετικά την απόφαση των διοικήσεων Ολυμπιακού και Παναθηναϊκού να φέρουν στην Ελλάδα προπονητές με εμπειρία σε δυνατά ευρωπαϊκά πρωταθλήματα, ελπίζοντας ότι με τον τρόπο αυτό θα φέρουν μια διαφορετική αύρα στο ελληνικό πρωτάθλημα και οι ομάδες του θα ξεπεράσουν τη μιζέρια και την αθλιότητα που αποπνέει. Ταυτόχρονα, οι δυο ομάδες έκαναν αρκετές μεταγραφές και ενίσχυσαν σημαντικά το ρόστερ τους, δίνοντας την ελπίδα ότι θα δούμε και καλύτερο θέαμα. Από τη μέχρι τώρα εικόνα των δυο

ομάδων μπορούμε να πούμε ότι το πρόβλημα στον Ολυμπιακό δείχνει να έχει θετική έκβαση, σε αντίθεση με τους πράσινους που ακόμη βρίσκονται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας. Ας δούμε λοιπόν που οφείλεται η διαφορετική εικόνα που παρουσιάζουν οι αιώνιοι αντίπαλοι. Θα ξεκινήσουμε από τους προπονητές των ομάδων.

Ο Βαλβέρδε, έχοντας την εμπειρία του πρώτου προπονητή, κατάφερε να ξεπεράσει το σοκ του αποκλεισμού από το Champions League και να στρώσει την ομάδα. Στο πρωτάθλημα οι ερυθρόλευκοι δείχνουν ότι δύσκολα θα χάσουν τον τίτλο, αφού καταφέρνουν να παίρνουν θετικά αποτελέσματα πιο εύκολα από τις προηγούμενες χρονιές. Μετά τους πρώτους κλυδωνισμούς, ο Βαλβέρδε κατάφερε να γίνει ο απόλυτος κυρίαρχος στα αποδυτήρια και αυτό στο μέλλον θα κάνει πιο εύκολο το έργο του. Στην αντίπερα όχθη, ο Τεν Κάτε δεν έχει καταφέρει να πείσει ότι μπορεί να διαχειριστεί την ομάδα ως πρώτος προπονητής. Αναφερθήκαμε αρχικά στο Σεγούρα για να δείξουμε ότι είναι διαφορετική η πίεση του βοηθού και άλλη του προπονητή. Κάνοντας την αυτοκριτική μας, αυτή τη σημαντική -όπως αποδεικνύεται- παράμετρο δεν την είχαμε αξιολογήσει, όταν σχολιάζαμε θετικά την επιλογή του Τεν Κάτε από τη διοίκηση των πράσινων. Στην πράξη αποδεικνύεται ότι ο προπονητής του Παναθηναϊκού πρέπει να κάνει μεγάλη προσπάθεια για να αναβαθμιστεί από βοηθός σε προπονητή και το μέλλον θα δείξει αν θα τα καταφέρει. Σε μεγάλο βαθμό η παραμονή του θα εξαρτηθεί από τα αποτελέσματα της ομάδας και από την «αντοχή» της διοίκησης του Παναθηναϊκού, να εξηγήσει στους οπαδούς τους λόγους μιας ακόμη αποτυχημένης χρονιάς.

Το δεύτερο σημείο που πρέπει να αξιολογήσουμε είναι το έμφυχο δυναμικό των ομάδων. Στο γήπεδο αποδεικνύεται ότι οι μεταγραφές του Ολυμπιακού έχουν αρχίσει να «δένουν» με την υπόλοιπη ομάδα και ήδη ο Βαλβέρδε έχει καταλήξει σε ένα βασικό κορμό. Στα ατού των ερυθρόλευκων είναι ότι διαθέτουν παίκτες με ποδο-

σφαιρική προσωπικότητα, που μπορούν να τραβήξουν την ομάδα στα δύσκολα και να τη βγάλουν από το αδιέξοδο. Στην αρχή του πρωταθλήματος, είχαμε κάνει την πρόβλεψη ότι οι ερυθρόλευκοι θα κατακτήσουν τον τίτλο, γιατί έχουν παίκτες που μπορούν να παίξουν ένας εναντίον ενός και να βρουν λύσεις στην περίπτωση που δεν λειτουργήσει το αγωνιστικό σύστημα που έχει επιλέξει ο προπονητής τους.

Στους πράσινους τα πράγματα δεν είναι ευνοϊκά. Οι μεταγραφές και ιδιαίτερα ο Ζιλμπέρτο δεν έχουν πείσει για την αξία και δεν έχουν «δεθεί» με την ομάδα, με αποτέλεσμα ο Τεν Κάτε να ψάχνει ακόμη το βασικό κορμό. Επιπλέον, δεν υπάρχει ο παίκτης που να μπορεί να πάρει την ομάδα επάνω του και να τη σπρώξει στη νίκη. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του αγώνα με την Ανόρθωση, στον οποίο οι πράσινοι είχαν την κατοχή της μπάλας, έφταναν εύκολα έξω από την αντίπαλη περιοχή και εκεί δεν ήξεραν τι να την κάνουν. Το αποτέλεσμα είναι ότι δεν πείθουν αγωνιστικά και ήδη έχουν ξεκινήσει οι πρώτες μουρμούρες από τους απαιτητικούς οπαδούς τους.

Το τρίτο στοιχείο είναι η διαφορετική νοοτροπία που έχουν οι δυο ομάδες. Οι ερυθρόλευκοι δεν αρκούνται να κερδίσουν απλά τον αντίπαλό τους, θέλουν να τον τσακίσουν. Φύσει επιθετική ομάδα, προσπαθούν συνεχώς να πετύχουν γκολ. Στο πρόσφατο ντέρμπι κόντρα στην ΑΕΚ παρά το γεγονός ότι κέρδιζαν 2-0, έδειχναν ότι ψάχνουν τρόπο να διευρύνουν τη διαφορά, ενώ στους αγώνες με τις μικρότερες ομάδες προσπαθούν να φτάσουν το σκορ σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο ύψος. Στον αντίποδα, οι πράσινοι αποπνέουν μια μιζέρια στο παιχνίδι τους. Ακόμη και όταν κερδίζουν δεν παίζουν ελκυστικό ποδόσφαιρο και συμπεριφέρονται σαν να θέλουν να κάνουν οικονομία δυνάμεων. Με την ελπίδα ότι σύντομα θα καταφέρει και ο Παναθηναϊκός να βρει τα «πατήματά» του στο γήπεδο και να προσφέρει θέαμα, κλείνουμε για σήμερα και ες αύριον τα σπουδαία.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

■ ΓΟΥΝΤΙ ΑΛΕΝ Vicky Cristina Barcelona

Οξυδερκές σχολίο πάνω στις σχέσεις των δύο φύλων. Μέσα από μια ανάλαφρη κομεντί και ένα θέμα που στα χέρια οποιουδήποτε άλλου σκηνοθέτη θα κατέληγε απλώς μια ανοησία, ο Γούντι Αλεν αποδομεί τις ερωτικές σχέσεις, κατακερματίζοντάς τις σε πολλά επίπεδα.

Βέβαια, δεν είναι η πρώτη φορά που ο νεοϋορκέζος σκηνοθέτης ασχολείται μ' αυτό το ζήτημα (βλ. «Αλις», «Παντρεμένα ζευγάρια» κ.λπ.). Εδώ κάνει ένα βηματάκι παραπέρα: Ως καλλιτέχνες οι ήρωές του είναι περισσότερο αντισυμβατικοί, οι καταστάσεις πιο ακραίες και τα διλήμματα πιο έντονα. Οι δυο αμερικανίδες τουρίστριες και η πρώην σύζυγος ενός βαρκελονέζου ζωγράφου, που μπλέκουν σ' ένα ερωτικό τετράγωνο, είναι η αφορμή για το Γούντι Αλεν να καυτηριάσει το γάμο, τη συμβατική καθημερινότητα και την υποκρισία της μονογα-

μίας. Παράλληλα, δεν κλείνει τα μάτια στις ανισοροπίες και την ελλοχεύουσα υστερία που συνοδεύει ασύμμετρες ερωτικές σχέσεις. Τελικά, πέρα από το «τέλος» της οικογένειας, σχολιάζονται οι προσωπικές αντοχές του καθένα σε σχέση με την ψυχοσύνθεσή του και τις κοινωνικές συμβάσεις.

Δεν χρειάζεται ν' αναφερθούμε στις υπόλοιπες αρετές της ταινίας που δεν είναι αμελητέες, όπως π.χ. η ερμηνεία της Πενέλοπε Κρουθ. Ούτε χρειάζεται να πούμε ότι η άποψη του Γ. Αλεν για το θέμα που πραγματεύεται είναι ευφυής, αν και όχι πλήρης. Τουλάχιστον αυτός κάνει ταινίες για να πει κάτι.

■ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΛΑΤΟΖΟΦ

Είμαι η Κούβα

Κλασική, παραγνωρισμένη ταινία, σοβιετο-κουβανική παραγωγή του 1962, γυρισμένη δυο μόλις χρόνια μετά την κατάρρευση του αμερικανόδουλου καθεστώτος Μπατίστα και τη νίκη της Κουβανικής Επανάστασης. Με τη συρραφή διάφορων ιστοριών, παρουσιάζεται με ακρίβεια η προεπαναστατική κατάσταση του 1959 και η γενικευμένη κρίση σε όλα τα επίπεδα, που οδήγησαν στην εξέγερση. Ταυτόχρονα, αντιπαράβλλεται η χλιδή της ζωής της ντόπιας ολιγαρχίας με την εξαθλίωση και την αγανάκτηση του κόσμου.

Στα συν της ταινίας η σπάνιας εικαστικής ομορφιάς ντοκιμαντερίστικη κινηματογράφηση που οι παλιοί θυμούνται από τις σοβιετικές ταινίες των προ του '60 εποχών και οι νέοι μπορούν να έχουν την εμπειρία να δουν. Επιπλέον, ειλικρινής, συγκινητική και πληθωρική αναπαράσταση μιας όχι και τόσο μακρινής εποχής.

Στα μείον η αίσθηση μιας αφελούς προπαγάνδας που επιτείνεται από ορισμένες σκηνές, που όμως δεν θα πρέπει να τροφοδοτήσει προκαταλήψεις, αφού η ταινία θα πρέπει να

«Αδειάσαν απ' το φόβο/ κλείσαν τα μάτια/ άγρυπνοι ακόμα/ αμίλητοι/
(είχαν πολύ μιλήσει κάποτε)/ τώρα/ βαθιά υγρασία/ βραχνιασμένο λευκό/
ίσως/ ο ανείπωτος λόγος/ ν' ακουστεί τώρα» (Γ. Ρίτσος: «Αξαφνα»)

Οι καταθέσεις γίναν κατασχέσεις

Από τη μια η ΓΣΕΕ κι απόκοντα η ΑΔΕΔΥ - με τέτοια φάση η εργατιά άσπρη μέρα δεν θα δει

♦ «Η γέννηση των μεγάλων μαζικών κομμάτων, που προκλήθηκε από την εισαγωγή της καθολικής ψηφοφορίας, μετασχημάτισε την αντιπροσωπευτικότητα των κλασικών κοινοβουλίων σε δευτεροβάθμια αντιπροσώπευση, διαμεσολαβούμενη από θεσμούς που είναι κι αυτοί αντιπροσωπευτικοί, τα σύγχρονα δηλαδή μαζικά κόμματα. Οι οργανώσεις έχουν αναπαράγει πιστά, τονίζοντας οπωσδήποτε τα γραφειοκρατικά και ιεραρχικά χαρακτηριστικά, τα βασικά πολιτικο-αντιπροσωπευτικά στοιχεία του αστικού κράτους. Συγκεκριμένα, παρατηρούμε σ' αυτά από τη μια πλευρά ατομικοποίηση της κοινωνικής τους βάσης και υποταγής τους στον πολιτικό μηχανισμό, κι από την άλλη συνεχή εξουσιοδότηση καθοδηγητικών ομάδων να ασκούν την πολιτική. Οι καθοδηγητικές αυτές ομάδες τείνουν να καταστούν αμετακίνητες κι αναλαμβάνουν επαγγελματικά την άσκηση της εξουσίας. Αποτέλεσμα αυτής της διπλής διαμεσολάβησης της αντιπροσώπευσης, και του μονοπωλίου της πολιτικής που ασκούν οι γραφειοκρατικοί μηχανισμοί των κομμάτων, είναι ότι οι βουλευτές σήμερα δεν είναι πια αντιπρόσωποι ή πληρεξούσιοι του λαού ή των εκλογέων τους, ούτε κι από την τυπική άποψη του τρόπου επιλογής τους, αλλά είναι στην πραγματικότητα αντιπρόσωποι και πληρεξούσιοι, με εντολή αυστηρά δεσμευτική, των κομμάτων με τα ψηφοδέλτια των οποίων εκλέχτηκαν ή, σωστότερα, των γραφειοκρατικών μηχανισμών τους»

(Λουίτζι Φεραγιόλι, της DEMOCRAZIA PROLETARIA, από «POUR-AVANGUARDIA OPERAIA: Για το κράτος, το σχολείο, το γυναικείο κίνημα, το κόμμα».)

♦ «Το κόμμα εξασκεί τη δικτατορία του προλεταριάτου κι όχι άλλη δικτατορία. Το να ταυτίζουμε το διευθυντικό ρόλο του κόμματος με τη δικτατορία του προλεταριάτου είναι σα να αντικαθιστούμε αυτήν με τη "δικτατορία" του κόμματος» (I.B. Στάλιν: «Για το λενινισμό»).

♦ «Πάπλωμα τρυφηλό, στο φράχτη/ Τατζικιστάν πόσο απομακρυσμένο/ Μπρισίμι από τη δύση της Αράλης/ και πορφύρο στο φορτηγό ταπέτο./ Απορημένο το Βατούμ στην αποβάθρα/ και το Σοχούμι χαμένο στο σταθμό./ Ωχρό προσκέφαλο και μαξιλάρι/ Από τις οργισμένες χήνες της Τασκένδης/ που χύμηξαν στους σύντροφους-συμμαχητές/ "Ουαί τοις ηττημένοις"/ Στρωσί-δι' απ' τις μικρές καμήλες/ Γυμνές παγώνουνε/ Σ' ανώνυμα τώρα οροπέδια./ Πόσο μαργαριτάρι να μετρήσω;/ Ασήμι πόσο από τις μίνες της Αμπχάζια/ στους φαλαγγίτες των ανέμων;/ (Β. Θεοδώρου: «Χρονικό»).

♦ Τελικά ο νταής αποδείχτηκε... λάκης.

♦ Ο Πέτρος (α)τα(κ)τούλης...

♦ Αμ, γι' αυτό δεν πολυμιλάει ο Τζερόνιμο Γκρούβου της Εκκλησίας για τις «λαδιές» του παπαδαριού. Γιατί διεκδικούσε στη Βοιωτία ουκ ολίγα (βλ. και ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 4/10/08).

♦ «Γραμμή ελπίδας για τις αυτοκτονίες» (ΜΚΟ «Κλίμακα»: τελικά για κάθε μικρό ή μεγάλο

πρόβλημα υπάρχει μία (τουλάχιστον) ΜΚΟ. (Στην Ινδία υπερβαίνουν τις 500.000).

♦ Τελείως Αρκα-δικό το σκίτσος του Στάθη στην σελίδα της ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ, 4/10/08.

♦ Κιόλας δεκαπέντε χρόνια από το θάνατο της Κατερίνας; Εύκολα που ξεχνάει ο άνθρωπος...

♦ Να και το μέτρο σύγκρισης: «Η διαφθορά (στο Ιράκ) είναι χειρότερη από την Αλ Κάιντα» (Σαάντ Εσκαντέρ, διευθυντής της Εθνικής Βιβλιοθήκης του Ιράκ).

♦ «Φιλόδοξο» το ερώτημα της «Βιβλιοθήκης» της ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ, 3/10/08 («Μπορούμε να μιμηθούμε τους αρχαίους Έλληνες;»), αλλά «ελαφρώς» εκτός τόπου και χρόνου...

♦ Τελικά ο Σωκράτης (που είναι «πάνω απ' όλα) πήγε στην εκδήλωση για τον πατέρα του;

♦ «Ανανεωμένα» -ως συνήθως- τηλεοπτικά και λοιπά προγράμματα - αντιδο(;) στη μεγάλη κατάθλιψη και φτώχεια.

♦ Αυτά τα «άσφαιρα» διηγούνται τι τα θέλει και τα δημοσιεύει ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ;

♦ Καθαρά πράγματα: «Η οικονομία ψηφίζει Ομπάμα» (ΝΕΑ, Χρώμα, 4-5/10/08). Για κάτι εγχώριους που φτάνουν σε... οργασμό με τις διακηρύξεις του Μπαράκ...

♦ Εξω οι πολυεθνικές! - Debenhans, Next, Cordefiel, Banana Republic, Canali, Paolo Frani, Marithe Francois Girbaud... και, παρακαλείται, η τελευταία να κλείσει την πόρτα φεύγοντας.

♦ «Οι θετικές διεργασίες στη συνειδηση ή και αφορμές για θετι-

κό προβληματισμό στους εργαζόμενους που προκαλούν οι εξελίξεις στην οικονομία, στον κοινωνικό τομέα, αλλά και οι διεθνείς εξελίξεις, η μαχητική δράση του Κόμματος, προσκρούουν στην κακή κατάσταση του εργατικού και γενικότερου κινήματος». Από τη θέση 54 του Περισού για το 18ο συνέδριό του. Η κλασική ατάκα: εμείς (το «Κόμμα») είμαστε μαχητικοί αλλά... ο κόσμος δεν τραβάει. Και παρά την κακή κατάσταση του κινήματος (βλ. περίπου ανυπαρξία) υπάρχουν θετικές διεργασίες στη συνειδηση ή και αφορμές για προβληματισμό στους εργαζόμενους. Και πώς προκύπτει αυτό ελλείψει κινήματος; Μα... από την εκλογική επιρροή (βλ. κοινοβουλευτικός κρετινισμός) που ανάγεται σε «εργαλείο πολιτικής»...

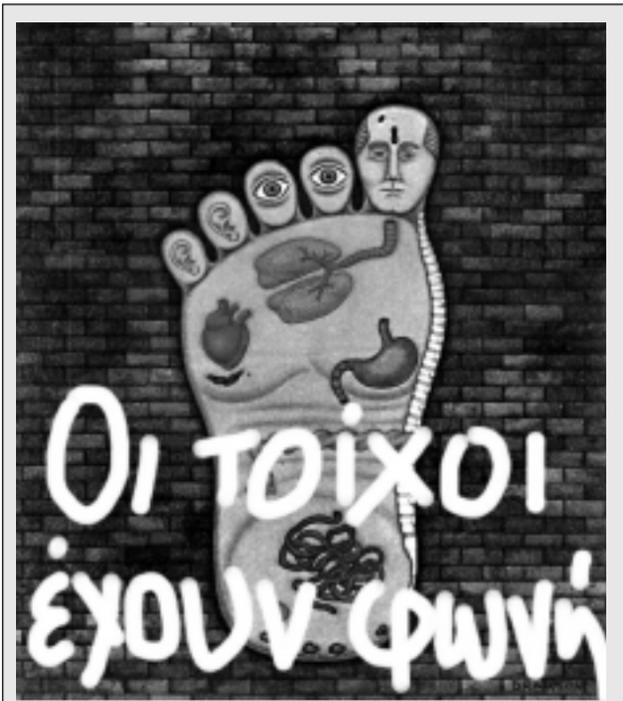
♦ Το προεξοφλεί ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 5/10/08: «Οικοδόμοι Αθήνας - Μαζικά στις κάλπες από αύριο» (τα λόγια τα μεγάλα πύχουν πει...).

♦ Κάποια στάση σε δικαστήριο δεν συνάδει με το κλίμα αγωνιστικότητας και αλληλεγγύης.

♦ «Η εκλογολογία και οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες υπνωτικό για τις αντιδράσεις» (ΠΡΙΝ, 5/10/08, σελ.2). Καλά, ο συντάκτης (κάνει ότι) δεν καταλαβαίνει την απόφαση της ΠΕ του ΝΑΡ;

♦ Τώρα εκλογές, κάποτε εκλογές, ύστερα εκλογές, πάλι εκλογές, ξανά εκλογές, φτάνουν οι εκλογές, έρχονται εκλογές, χρειάζονται εκλογές... (ουφ! μπάρφιασα!).

Βασίλης

♦ Οι άλλες μεταρρυθμίσεις - Κατεδαφίσεις - Εκποιήσεις - Απολύσεις (Ομοσπονδίες Εργαζόμενων ΔΕΚΟ)

Ετσι και χειρότερα ερμηνεύονται οι μεταρρυθμίσεις. Οπως έτσι και χειρότερα ερμηνεύονταν οι εκουγχρονισμοί. Αλλά και τώρα, όπως και τότε, δεν αντιπαλέψαμε ουσιαστικά. Δεν αντιπαλέψαμε συντονισμένα. Τώρα κατέφτασαν και τα μαντάτα από Ατλαντικό μεριά. Αλλά εμείς... την πεπατημένη, στο πιο χαλαρό. Στο πιο δε βαριέσαι. Στο πιο δεν γίνεται τίποτα. Πώς δεν γίνεται, σύντροφοι; Πολλά γίνονται. Γίνονται κατεδαφίσεις, εκποιήσεις και απολύσεις. Στα δικαιώματά μας.

♦ Ωρα ευθύνης για όλους (Ολυμπιακή)

Ωραία. Σύμφωνα. Κλείστε τα τα γα..., τα ευλογημένα. Κλείστε τα και αφήστε τις περατζάδες στα αεροδρόμια. Εφτασε ο κόμπος στο χτένι. Εφτασε η ώρα ευθύνης. Οι άλλων, βέβαια, όπως υπονοείτε. Των κομμάτων κ.λπ. Αυτών ευθύνη είναι η νομιμότητα, οι θεσμοί, οι ψήφοι. Ερε ψήφους που τους κουβαλήσατε με τα αεροπλάνα. Εκτομμύρια ψήφους. Αυτά δεν ήταν αεροπλάνα. Ιπτάμενες κάλπες ήταν. Και όλα στο φτηνό. Όλα στο τζάμπα. Για το καλό της δημοκρατίας. Για το καλό του τόπου. Για να πάει μπροστά. Αγανακτείς μόνο που το σκέφτεσαι. Κλείστε τα. Η ώρα της δικής σας ευθύνης έφτασε.

♦ Χατζηδάκη, είσαι της Aegean το τσιράκι (Ιπτάμενοι Συνοδοί Φροντιστές)

Τσιράκι ένας ακόμα σωτήρας αυτού του τόπου; Δεν είναι σωστό. Τελικά, αν την ψάξει λίγο κανείς, οι σωτήρες είναι σωσμένοι (με την αστική ή την μικροαστική ερμηνεία του όρου) στη χώρα της φαιδράς πορτοκαλέας. Οι κινδυνεύοντες, που γι' αυτούς υποτίθεται γίνεται όλο το νταβαντούρι, για να σωθούν, είναι όλο και πιο πολύ στην απέξω.

♦ Οι στις ιδιωτικοποιήσεις. Οι ΔΕΚΟ είναι λαϊκή περιουσία (ΠΑΜΕ)

Νάτοι οι ταξικοί. Με μια ντουντούκα να, και με τις σημαίες του ΠΑΜΕ ανά χείρας, είπαν τα συνθήματά τους -δηλαδή αυτός με τη ντουντούκα τα έλεγε κάπου κάπου- καταγγείλανε τις ξεπουλημένες ηγεσίες και αποχώρησαν όμορφα, κόσμια και καλά. Τι να έκαναν οι άνθρωποι! Αφού ο κόσμος δεν τραβάει. Τα υπόλοιπα, για τις μορφές πάλης και την εμπειρία που βγαίνει από την εφαρμογή τους, θα τα συζητήσουν οι κομμουνιστές -καλά ντε, μη βαράτε- στο 18ο συνέδριο του κόμματος. Ναι βέβαια. Δεν υπάρχει τέτοιο κεφάλαιο (σγά που θα υπήρχε). Δεν υπάρχει, γιατί αυτά τα πράγματα είναι λυμένα. Θα συζητήσουν όμως. Πως θα οργανώνονται καλύτερα οι εκδρομές. Είναι ένα κεφάλαιο που χρήζει παραπέρα έρευνας και επεξεργασίας.

♦ Ανταλλάσω ποδήλατο με τζιπ. Μονή Βατοπεδίου (ανυπόγραφο)

Και τι ποδήλατο. Ιστορικό. Το είχε ο Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος και πήγαινε στο γραφείο. Για να μη ρυπαίνει το περιβάλλον και για να καίει και καμιά θερμιδα. Αυτοί ήταν άρχοντες. Θεοσεβούμενοι. Αφησαν και το ποδήλατο στη μονή. Με χρυσόβουλο.

ειδωθεί στο συγκεκριμένο χρονικό πλαίσιο της πυραιλικής κρίσης και του ψυχρού πολέμου και όχι κάτω από το φως των πολλών τελευταίων χρόνων που αποκάλυψαν τη «γύμνια» του Φιντέλ Κάστρου και την ανεπάρκεια του καθεστώτος του, που έθεσαν και θέτουν σε μια διαρκή δοκιμασία τα ψυχικά αποθέματα του κουβανικού λαού.

■ ΜΠΕΝΤ ΧΑΜΕΡ

Η καινούρια ζωή του κ. Χόρτεν

Οντ Χόρτεν, μηχανοδηγός τρένων στο επάγγελμα, παίρνει σύνταξη και αποφασίζει να δώσει μια άλλη πνοή στη μονότονη ζωή του...

Μια γλυκόπικρη ματιά στην ασάλευτη ζωή ενός μοναχικού ανθρώπου που κάποια στιγμή μπαίνει στο δίλημμα να συνεχίσει τη ρουτινιάρικη καθημερινότητά του ή να κάνει την υπέρβαση, επενδύοντας περισσότερα στη συντροφικότητα και τις επαφές με τους συνανθρώπους του. Όσο κι αν αυτό φαίνεται δύσκολο στην παγωμένη επαρχιακή νορβηγική πόλη που ζει, θα επιχειρήσει να δραπέτευσει από την προβλέψιμη ζωή του κοιτάζοντας απλώς πιο προσεκτικά τα πρόσωπα γύρω του.

Ο Μπεντ Χάμερ φτιάχνει μια τυπική «σκανδιναβική» ταινία, αργόσυρτη και δύσκολη στην εκτέλεσή της, ακριβώς γιατί ελάχιστα πράγματα συμβαίνουν σ' αυτό το παγωμένο μέρος, όπου

η ζωή κυλά χωρίς εναλλαγές και ανατροπές, παγιδευόντας και απομονώνοντας ακόμα περισσότερο τους ανθρώπους μέσα στην ακινησία της. Τελικά, από αυτή την κατάσταση μια υποψία αισιοδοξίας αναδύεται, για να επιβεβαιωθεί ότι η ανθρώπινη περιπλάνηση αποκτά νόημα όταν δεν είναι μοναχική.

Αφιέρωμα στον Γούντι Αλεν διοργανώνει η New Star στον κινηματογράφο «Αφραία» από τις 9 ως τις 15 Οχτώβρη. Θα παίζονται καθημερινά τέσσερις ταινίες: «Μπανάνες», «Τα πάντα γύρω από το σεξ», «Νευρικός εραστής» και «Μανχάταν», Ελένη Σταματίου

Ακόμη και ο ΣΕΒ χαρακτηρίσε το προσχέδιο κρατικού προϋπολογισμού που παρουσίασε ο Αλογοσκούφης ως «πολύ φιλόδοξο, ενώ μάλιστα μία χωρίς προηγούμενο παγκόσμια οικονομική κρίση, η πορεία και τα αποτελέσματα της οποίας είναι ακόμη άδηλα». Μάλιστα, δεν περιορίστηκε μόνο στην εισαγωγική μπηχτή, αλλά έθεσε στην κυβέρνηση συγκεκριμένα ερωτήματα, του τύπου: «Πώς είναι δυνατόν να διατηρηθεί υψηλός ρυθμός ανάπτυξης του 3% όταν η ζήτηση από το εξωτερικό μειώνεται, η πιστωτική επέκταση στο εσωτερικό περιορίζεται και η φορολογία αυξάνεται;».

Πέρα από τον ΣΕΒ, την αναξιπιστία του νέου προϋπολογισμού αποκάλυψε (χωρίς να έχει τέτοια πρόθεση) και το ΔΝΤ, υπολογίζοντας το ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ για το 2009 στο 2%, έναντι του μεγαλοπρεπέστατου 3% που «προϋπολόγισε» ο Αλογοσκούφης για να του

λόγος Αλογοσκούφης, στα 11,3 δισ. ευρώ πήγε τελικά ο λογαριασμός. 800 εκατομμύρια επιπλέον ή, αν το θέλετε σε ποσοστό, υπέρβαση της προϋπολογισθείσας δαπάνης κατά 7,6%. Του χρόνου, με το τζόγο που γίνεται στη διατραπεζική αγορά, η υπέρβαση θα είναι μεγαλύτερη.

Ανελαστικές ονομάζονται και οι δαπάνες για μισθούς και συντάξεις. Ομως εν προκειμένω γίνεται παιχνιδάκι με τη λέξη. Ανελαστικές καθίστανται αυτές οι δαπάνες, αφού πρώτα αντιμετωπιστούν ως ελαστικές. Πρέπει να πληρώσουν μισθούς και συντάξεις (κατ' αυτή την έννοια οι δαπάνες είναι ανελαστικές), όταν όμως καθορίζουν το ύψος τους δεν παίρνουν υπόψη όχι τις πραγματικές ανάγκες αλλά ούτε καν τον πληθωρισμό (κατ' αυτή την έννοια οι δαπάνες για μισθούς-συντάξεις είναι ελαστικές). Με προβλεπόμενο πληθωρισμό για το 2008 4,5%, οι μισθοί στο δημόσιο

που αγόρασε το «αμαρτωλό» δομημένο ομόλογο) χρειάζεται 700 εκατ. ευρώ για να πληρώσει τα εφάπαξ και δεν παίρνει μία. Κανένας δε μπορεί να πει τι θα γίνει με το ΙΚΑ, στο οποίο συγχωνεύτηκαν το ΤΑΠ-ΟΤΕ και ο ΟΑΓΠ-ΔΕΗ. Οι δυο αυτοί οργανισμοί πήραν φέτος 750 εκατ. ευρώ. Θα δοθούν αυτά τα κονδύλια στο ΙΚΑ; Ούτε γι' αστείο. Εκείνο που θα γίνει είναι να καλυφθούν οι ανάγκες με ανάλωση αποθεματικών. Ας μη μιλήσουμε για τον υπερχρεωμένο κλάδο υγείας του ΙΚΑ, που τον λυμαίνονται οι φαρμακευτικές εταιρίες, ενώ οι κυβερνήσεις τον καταλιθοποιούν εδώ και χρόνια παραβιάζοντας αδιάτακτα τον ίδιο τον νόμο. Οπως προβλέπει η Ομοσπονδία των εργαζόμενων στα ασφαλιστικά ταμεία, ταμειακό πρόβλημα θα προκύψει από τις αρχές κιόλας της νέας χρονιάς, διότι η κυβέρνηση δεν έχει εγγράψει τα κονδύλια που έταζε η Πετραλιά όταν ψήφιζε τον τε-

που η κυβέρνηση κατέθεσε το πιο ισχνό Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων της τελευταίας δεκαετίας. Αυτός είναι ο λόγος που γκρινιάζουν οι καπιταλιστές. Όταν το κράτος μειώνει το ΠΔΕ, πέφτουν και οι δικές τους δουλειές.

Σε ό,τι αφορά τη «δημοσιονομική πειθαρχία» είδαμε ήδη τη μια πλευρά της, το σκέλος των δαπανών. Ας κλείσουμε με την άλλη, το σκέλος των εσόδων, δηλαδή της φορολογίας.

Επιπλέον 7,4 δισ. ευρώ φόρους θα κληθούμε να πληρώσουμε του χρόνου. Ποσοστό αύξησης 13,6%, τριπλάσιο του προβλεπόμενου πληθωρισμού! Οι άμεσοι φόροι εμφανίζονται αυξημένοι κατά 18,1% (περισσότερο από τους έμμεσους). Αυτό, όμως, δεν αντανακλά κάποια προσπάθεια εφαρμογής φορολογικής δικαιοσύνης, έστω και με αργούς ρυθμούς. Ο συντελεστής φορολόγησης των καπιταλιστικών κερδών πα-

Αλλαγή ατζέντας

Όποιος παρακολουθεί τα τεκταινόμενα των τελευταίων ημερών στην ΕΕ (σύνοδοι των τεσσάρων του G8 στο Παρίσι και του Ecofin στο Λουξεμβούργο) το πρώτο συμπέρασμα που βγάζει είναι ότι η πολυδιαφημισμένη «κοινοτική αλληλεγγύη» έχει πάει περίπατο. Η πρόταση του Σαρκοζί (που την υποστήριξε και ο Μπερλουσκόνι) για τη δημιουργία ενός διακρατικού fund που θα παρεμβαίνει για να ενισχύσει τις παραπαίουσες τράπεζες, απορρίφθηκε, λόγω της σθεναρής αντίθεσης της Μέρκελ. Το έργο επαναλήφθηκε στο Ecofin, το οποίο κατέληξε στο συμπέρασμα «ο καθένας μόνος του και όπως μπορεί, φτάνει να μη δημιουργεί προβλήματα στους άλλους». Για πρώτη φορά η ΕΕ δοκιμάζεται από μια τόσο επιθετική και βαθιά κρίση κι αμέσως η έννοια της «κοινοτικής αλληλεγγύης» εξαφανίστηκε.

Στην πραγματικότητα «κοινοτική αλληλεγγύη» ουδέποτε υπήρξε μ' αυτή την έννοια. Κοινοτική αλληλεγγύη υπήρχε (και εξακολουθεί να υπάρχει) μεταξύ των καπιταλιστικών χωρών απέναντι στο προλεταριάτο και τους λαούς. Ουδέποτε στην ιστορία της ΕΕ υπήρξε φαινόμενο διάσπασης της αλληλεγγύης των κυβερνήσεων όταν αποφασίζουν και προωθούν αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα. Ακόμη και τώρα, αποφάσισαν να χαλαρώσουν το Σύμφωνο Σταθερότητας όταν πρόκειται να στηρίξουν παραπαίουσες τράπεζες, όχι όμως για να στηριχτούν μισθοί και συντάξεις και να διευρυνθεί η ισχνή βάση κοινωνικής προστασίας που απέμεινε από το πάλοι ποτέ ευρωπαϊκό «κοινωνικό κράτος». Αν κάποια κυβέρνηση -στριμωγμένη έστω από κινητοποιήσεις εντός της επικράτειάς της- δοκιμάσει να κάνει κάτι τέτοιο, ο πέλεκυς της κοινωνικής επιτήρησης θα πέσει βαρύν επί της κεφαλής της.

Οχι όμως «κοινοτική αλληλεγγύη» που θα εμποδίσει τη διεξαγωγή του διμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Ο μονοπωλιακός καπιταλισμός αναπτύσσεται μονόπλευρα και προπαντός ανισόμετρα. Η κρίση επιφέρει καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων και υπαξίωση κεφαλαίων. Η κρίση επιταχύνει τις διαδικασίες συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφάλαιου (τις βλέπουμε ήδη με τις εξαγορές γιγάντιων τραπεζικών μονοπωλίων από άλλα). Η κρίση οξύνει τον διμπεριαλιστικό ανταγωνισμό για το ξαναμοίρασμα των αγορών και των σφαιρών τοποθέτησης κεφάλαιου. Ενα ξαναμοίρασμα που δε μπορεί να γίνει παρά μόνο με ένα τρόπο: ανάλογα με τη δύναμη του κεφάλαιου, όπως έγραφε ο Λένιν στο μεγαλοφυές έργο του «Ιμπεριαλισμός, ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού», την επικαιρότητα του οποίου επαναβεβαιώνουμε τούτες τις μέρες.

Πώς ξαναμοιράζεται η «πίτα» στο πλαίσιο της «Ευρωζώνης»; Δε μπορούμε να το πούμε, γιατί η κρίση βρίσκεται ακόμα στην αρχή. Αυτή τη στιγμή ζούμε τη φάση της υπαξίωσης του χρηματικού κεφάλαιου, η οποία επεκτείνεται στην παραγωγή και στην κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Τα «μεγάλα χτυπήματα» άρχισαν από τις τράπεζες και θα επεκταθούν στη βιομηχανία. Οι κυβερνήσεις αναδιπλώνονται σε «εθνικιστικές στάσεις», όπως σημειώνουν οι αθεράπευτοι ευρωλάγνοι. Στην πραγματικότητα, αυτό που συμβαίνει είναι η (εγγενής και στο μονοπωλιακό καπιταλισμό) τάση ενίσχυσης της εθνικής βάσης εξόρμησης του χρηματιστικού κεφάλαιου, ώστε να μπορέσει πρώτο να διαχειριστεί αμυντικά την κρίση και δεύτερο να βγει ενισχυμένο έναντι των ανταγωνιστών του απ' αυτή.

Τι δουλειά έχει το προλεταριάτο μ' όλ' αυτά; Απολύτως καμία. Το προλεταριάτο πρέπει να κάνει αυτό που δεν κάνει: ν' αλλάξει την ατζέντα. Να διαχωριστεί απόλυτα από τον εθνικισμό του κεφάλαιου και να βάλει στο κέντρο τα δικά του ταξικά συμφέροντα.

Π.Γ.

■ Προσχέδιο Κρατικού Προϋπολογισμού 2009

Κι άλλα βάρη για το λαό

βγουν οι αριθμητικές αληθινές. Σ' αυτό, όμως, έχουν συνηθίσει οι κυβερνήσεις. Κάθε χρόνο φτιάχνουν έναν προϋπολογισμό που στην πράξη αποδεικνύεται φάντασμα. Το μόνο που μένει είναι κάποιες ανελαστικές δαπάνες και η τάση ακραϊμάζης των εργαζόμενων, μέσω των φορολογικών εσόδων. Όταν τα νούμερα αποκλίνουν πολύ, «τραβάνε» μερικές γενναίες περικοπές σε κοινωνικές δαπάνες, προξενούν ασφυξία σε ολόκληρους τομείς κοινωνικού ενδιαφέροντος και τα κουτσοβολεύουν.

Ανελαστικές είναι, για παράδειγμα οι δαπάνες εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους. Μπορεί οι διεθνείς τοκογλύφοι να καταρρέουν, όμως το ελληνικό κράτος είναι... καλοπληρωτής και το 2009 θα τους «ακουμπήσει» σχεδόν 12 δισ. ευρώ για τόκους (χωρίς τα χρεολύσια που εκτινάσσονται στα 29,2 δισ. ευρώ). Αυτό, βέβαια, γράφει ο προϋπολογισμός. Το τελικό ποσό θα το μάθουμε του χρόνου τέτοια εποχή και θα είναι σίγουρα μεγαλύτερο. Οπως είναι το φετινό. 10,5 δισ. ευρώ είχε εγγράψει στον προϋπολογισμό ο μέγας οικονομολόγος

το 2009 προβλέπεται να αυξηθούν κατά 3,5% και οι συντάξεις κατά 4%.

Ελαστικότητες είναι όλες οι κατηγορίες κοινωνικών δαπανών. Για παράδειγμα, το περιβόητο Ταμείο Κοινωνικής Συνοχής, με το οποίο υποτίθεται ότι θα καταπολεμηθεί η φτώχεια, θα μοιραστούν επιδόματα θέρμανσης και άλλα, προβλέπεται να εισπράξει 100 εκατ. ευρώ, έναντι κυβερνητικής υπόσχεσης για 500 εκατ. ευρώ. Όταν ρωτήθηκε ο Αλογοσκούφης τι γίνεται με τα υπόλοιπα 400 εκατ. ευρώ, απάντησε ότι θα υπάρξει ενήμερωση προσεχώς!

Τα ασφαλιστικά ταμεία οδηγούνται σε εκρηκτικά προβλήματα, που μόνο με ρευστοποίηση αποθεματικών θα μπορέσουν να αντιμετωπίσουν. Καταλαβαίνετε τι απώλειες θα έχουν σε μια χρηματιστηριακή αγορά που κατακρημνίζεται (βλέπε σχετικό άρθρο στη σελίδα 9). Για παράδειγμα, για τον ΟΑΕΕ έχει εγγραφεί κονδύλι 350 εκατ. ευρώ, όταν φέτος πήρε 500 εκατ. και εκκρεμούν άλλα 120 εκατ. ευρώ. Ο Ταμείο Πρόνοιας Δημοσίων Υπαλλήλων (ναι, ναι, αυτό

λευταίο ασφαλιστικό νόμο.

Το συνολικό κονδύλι για «Ασφάλιση-Περιθαλψη-Κοινωνική Προστασία» αυξήθηκε φέτος κατά 17,8%. Το 2009 προϋπολογίζεται να αυξηθεί κατά 11%. Καταλαβαίνετε τι ψαλίδι έχει να πέσει.

Ο Αλογοσκούφης κάλεσε τους Έλληνες πολίτες «να συστρατευθούν μαζί μας και όλοι μαζί να προστατεύσουμε τα συμφέροντα της ελληνικής οικονομίας και της ελληνικής κοινωνίας», ενώ δεν παρέλειψε να σημειώσει με νόημα, ότι «δεν έχουμε την πολυτέλεια να απομακρυνθούμε από τη δημοσιονομική πειθαρχία», διότι «η δημοσιονομική πειθαρχία και ο υψηλός ρυθμός ανάπτυξης αποτελούν τα ισχυρά αναχώματα για την προστασία των πολιτών και της χώρας από την κρίση».

Για τον «υψηλό ρυθμό ανάπτυξης» τα είπαμε στην αρχή. Ας ζητήσει ο Αλογοσκούφης εξηγήσεις από το ΔΝΤ που τον έκανε ρόμπα ή από τον Προβόπουλο, που μιλά για κρίση στην «πραγματική οικονομία» ή από τον ΣΕΒ που τον πήρε στο ψιλό. Εμείς θα συμπληρώσουμε απλά πως είναι τέτοια η καθίζηση

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΑΓ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

